

ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมกรรมการให้สินเชื่อบริษัทเงินทุนและ
บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย

นางสาวจรีษา ลีจิตสิทธิ์กุล

ภาคนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2539

ISBN 974-281-044-3

FACTORS DETERMINING LOAN GRANTING BEHAVIOUR
OF FINANCE AND SECURITIES COMPANIES IN THAILAND

MISS JARIYA LIKITSITTIKUL

A Minithesis Submitted in Partial Fullfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Economics

Department of Economics

Graduate School, Dhurakijpundit University

1996

ISBN 974-281-044-3

ใบรับรองภาคินพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญา เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

ชื่อภาคินพนธ์ **ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์
ในประเทศไทย**

โดย **น.ส.จรรยา ลิขิตลัทธกุล**

สาขาวิชา **เศรษฐศาสตร์**

อาจารย์ที่ปรึกษาภาคินพนธ์ **ผศ.ดร.ชูชีพ พิพัฒน์ศิริ**

อาจารย์ที่ปรึกษาภาคินพนธ์ร่วม

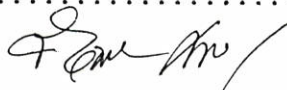
ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการตรวจภาคินพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(**ดร.พิมล จิตต์หมั่น**)

..... กรรมการที่ปรึกษาภาคินพนธ์
(**ผศ.ดร.ชูชีพ พิพัฒน์ศิริ**)

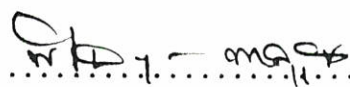
..... กรรมการที่ปรึกษาภาคินพนธ์ร่วม

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

..... กรรมการผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย
(**ดร.ชัยวัฒน์ คนจริง**)

..... กรรมการผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย
(**รศ.ดร.ณรงค์ศักดิ์ ธนวิบูลย์ชัย**)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(**ดร.พิรพันธุ์ พาลุสุข**)

วันที่ ๒๕ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๙

หัวข้อภาคนิพนธ์	ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมกรรมการให้สินเชื่อของบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย
ชื่อนักศึกษา	นางสาวจรียา ลิขิตสิทธิกุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชูชีพ พิพัฒน์ศิริ
สาขาวิชา	เศรษฐศาสตร์
ปีการศึกษา	2538

บทคัดย่อ

ถึงแม้บริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์จะเป็นสถาบันการเงินที่มีบทบาทในการระดมเงินออมจากหน่วยเศรษฐกิจที่เกินดุลไปจัดสรรให้แก่ผู้ที่มีความต้องการเงินทุนเป็นอันดับสองรองจากธนาคารพาณิชย์ก็ตาม แต่พบว่าอัตราการเติบโตของการระดมเงินทุนและการให้สินเชื่อโดยเฉลี่ยสูงกว่าธนาคารพาณิชย์มาก โดยเฉพาะการปล่อยสินเชื่อ เนื่องจากมีความคล่องตัวในการประกอบธุรกิจหลายด้านอย่างครบวงจร ทำให้มีผลต่อภาวะเศรษฐกิจทั้งทางด้านการลงทุนในการผลิต การจ้างงาน รายได้ของประเทศ และเกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศได้ อย่างไรก็ตามหากบริษัทเงินทุน มีการขยายตัวที่รวดเร็วเกินไปก็อาจจะทำให้ระบบการเงินถูกกระตุ้นให้มีการขยายตัวเร็วขึ้น และเกิดปัญหาเศรษฐกิจตามมาได้

วัตถุประสงค์หลักของการศึกษานี้ก็เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย โดยวิธีการทางเศรษฐมิติของสมการถดถอยเชิงซ้อน และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุดมาทำการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของการให้สินเชื่อรวมและของสาขาเศรษฐกิจ 3 ภาค กับตัวแปรต่าง ๆ โดยอาศัยข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรมเวลาที่รวบรวมจากหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2520-2537

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่เหมือนกันกลับมีผลต่อการให้สินเชื่อต่างกันในแต่ละสาขาเศรษฐกิจ โดยพบว่าตัวแปรอิสระที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ เพราะเมื่อบริษัทเงินทุนมีอัตรากำไรขั้นต้นมากขึ้น บริษัทเงินทุนจะปล่อยสินเชื่อเพิ่มทำให้ภาคเอกชนมีการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างสะดวกและต่อเนื่องมากขึ้น รองลงมาได้แก่ ค่าใช้จ่ายในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง นโยบายการเงินของรัฐ และจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯทั้งหมด ตามลำดับ

จากการที่สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น บริษัทเงินทุนฯควรมีมาตรการเร่งระดมเงินฝากให้มากขึ้น สร้างนิสัยรักการออมให้เกิดแก่ประชาชน เพื่อมิให้เกิดการขาดแคลนเงินลงทุนที่จะนำไปลงทุนอื่นจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศ นอกจากนี้ ควรให้ความร่วมมือกับธนาคารแห่งประเทศไทยด้วยการทำตามนโยบายการดำเนินงานเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้เศรษฐกิจของประเทศจะเกิดความเจริญเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพ

Minithesis Title	Factors Determining Loan Granting Behaviour of Finance and Securities Companies in Thailand
Name	Miss Jariya Likitsittikul
Minithesis Advisor	Asst. Prof. Dr. Chuchee Piputsitee
Department	Economics
Academic Year	1995

ABSTRACT

Finance and securities companies have played an important role in savings formation from economic units with surplus, then allocating them to ones who need money. Although their role is second to the commercial banks, but their growth in saving and especially in lending is greater than the commercial banks; the consequence of which is greater investment, employment, income and economic growth. However if the companies' growth is over expansion, the financial system will be overheated and will cause major problems to the economic as well.

The objectives of this study are to identify factors determining loan granting behaviour of finance and securities companies in Thailand. The methodology employed is multiple linear regression and ordinary least squares technique for estimating and analysing the relationship between total loans and explanatory credits variables. The study used time series data collected from offices of the relevant public and private sectors during 1977-1994.

The results of this study revealed that the same factors caused different effects on credit granting in different economic sectors according to the significance of each factors. The most important

independent variable was the real free assets, i.e., when the companies have more pre-operating profit, the companies will lend more. This will cause the public to have more fund to continue their businesses. The other significant factors included the real gross national product, government's policy and number of offices of the financial and securities companies, respectively.

Finance and securities credits are highly important financial resources to the national economy. Therefore, the companies should have many measures to acquire more public funds. This finally, will contribute to public saving which is a major source of development funds. Moreover, the companies must carry out their operations hand in hand with the Bank of Thailand's policy in developing the country so that the economy will expand with greater efficiency.

กิตติกรรมประกาศ

ภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงมาได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือและการให้ความร่วมมือจากบุคคลหลายท่าน เป็นการยากยิ่งที่จะกล่าวถึงท่านทั้งหลายทุกท่านในหน้ากระดาษนี้ครบถ้วนได้

ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของ ผศ.ดร. ชูชีพ พิพัฒน์ศิริ อาจารย์ที่ปรึกษาภาคนิพนธ์ ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำและตรวจแก้ภาคนิพนธ์ ดร.พิมล จิตต์หมั่น คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ รศ.ดร.ณรงค์ศักดิ์ ธนวิบูลย์ชัย และ ดร. ชัยวัฒน์ คนจริง อาจารย์ผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย ที่กรุณาให้คำแนะนำทางวิชาการเพื่อให้ภาคนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณนายขงยุทธและนางจินตนา ลิขิตสิทธิกุล บิดาและมารดาในความรักความห่วงใย ตลอดจนเป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่แก่ผู้เขียน และขอขอบคุณทุกคนในครอบครัว และขอบคุณ คุณราตรี พิริยะประสาธน์ รองผู้จัดการฝ่ายวิจัย บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ จี เอฟ จำกัด (มหาชน) นอกจากนี้ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ ทั้งหลายที่คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำและให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา

อนึ่ง หากภาคนิพนธ์นี้มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าของผู้สนใจผู้เขียนขออุทิศไว้แก่บุพการี และมีพระคุณทุกท่าน ส่วนความผิดพลาดและข้อบกพร่องใด ๆ ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

จริยา ลิขิตสิทธิกุล

ธันวาคม 2538

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ท
บทที่	
1. บทนำ.....	1
สภาพและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
วิธีการศึกษา.....	6
ขอบเขตของการศึกษา.....	7
2. แนวคิดและรูปแบบของทฤษฎี.....	8
ทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด.....	8
ทฤษฎีเรื่องเงินทุนสำหรับการกู้ยืม.....	10
ทฤษฎีการจัดสรรหลักทรัพย์.....	12
การตรวจเอกสาร.....	13
3. ลักษณะทั่วไปและการปล่อยสินเชื่อของบริษัทเงินทุนและ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย.....	17
ความเป็นมาของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ในประเทศไทย.....	17
จำนวนบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ในประเทศไทย.....	19
ขอบเขตและหน้าที่ของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ในประเทศไทย.....	23

ลักษณะการประกอบการของบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุน- หลักทรัพย์.....	25
แหล่งที่มาและใช้ไปของเงินทุน.....	28
ความหมายและความสำคัญของสินเชื่อ.....	41
หลักเกณฑ์การพิจารณาการปล่อยสินเชื่อของบริษัท เงินทุนและ บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์.....	42
ระเบียบพิธีการอนุมัติสินเชื่อของบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์.....	46
การกำกับและควบคุมบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ ในประเทศไทย.....	48
4. แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา.....	52
แบบจำลอง.....	52
สมมติฐาน.....	55
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	58
5. ผลการวิเคราะห์.....	63
ส่วนที่ 1 : ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อรวมของบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์.....	63
ส่วนที่ 2 : ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์จำแนกตาม วัตถุประสงค์ของการให้กู้ยืม.....	66
: ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคการ บริโภคส่วนบุคคล.....	67
: ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคการ ก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์.....	69
: ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคการ อุตสาหกรรม.....	72
เปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ได้จากการศึกษา กับสมมติฐานที่ตั้งไว้.....	75

6. สรุปและข้อเสนอแนะ.....	77
สรุป.....	77
ข้อเสนอแนะ.....	79
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	83
ภาคผนวก ก.....	84
การคำนวณหามูลค่าที่แท้จริงของตัวแปรต่าง ๆ	84
การคำนวณหามูลค่าที่แท้จริงของอัตราดอกเบี้ย.....	84
ความหมายของศัพท์ทางสถิติ.....	85
ภาคผนวก ข.....	86
ประวัติผู้เขียน.....	96

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.	ปริมาณการระดมทุนและการให้สินเชื่อแก่ภาคเอกชน ของสถาบันการเงินต่าง ๆ ปี พ.ศ.2534-2537.....	2
2.	อัตราการขยายตัวของการระดมทุนและการให้สินเชื่อ แก่ภาคเอกชนปี พ.ศ.2534-2537.....	3
3.	เงินให้กู้ยืมของบริษัทเงินทุนฯ แยกตามวัตถุประสงค์และ การขยายตัวปี พ.ศ.2534-2537.....	5
4.	จำนวนบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ในประเทศไทย.....	20
5.	จำนวนบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ปิดและ เปิดดำเนินการในประเทศไทย.....	21
6.	บริษัทเงินทุนฯที่ถูกถอนใบอนุญาต.....	22
7.	จำนวนบริษัท สาขาของบริษัทเงินทุนฯในประเทศไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2537.....	23
8.	ที่มาและทางใช้ไปของเงินทุนของบริษัทเงินทุนและ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในช่วงปี 2533-2537.....	30
9.	เงินให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามระยะเวลา การให้สินเชื่อ.....	35
10.	สัดส่วนเงินให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตาม ระยะเวลาการให้สินเชื่อ.....	36
11.	การให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามวัตถุประสงค์ ของการให้สินเชื่อ.....	38
12.	สัดส่วนการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตาม วัตถุประสงค์ของการให้สินเชื่อ.....	39
13.	มูลค่าการให้สินเชื่อรวมและภาคเศรษฐกิจต่างๆ ที่แท้จริง ของบริษัทเงินทุนฯในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ.2520-2537.....	86
14.	ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับ อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุนตั้งแต่ พ.ศ.2520-2537.....	87

15.	ปริมาณเงินที่ระดมมาได้ สินทรัพย์สภาพคล่อง ปริมาณ เงินปลอดพันธะ และปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัท เงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ตั้งแต่ พ.ศ.2520-2537.....	88
16.	ค่าใช้จ่ายรวมและสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ ในมูลค่า ผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง.....	89
17.	นโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทย กำหนดต่อภาครวมและสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ โดย ตัวแปรหุ่น.....	90
18.	จำนวนสำนักงานของบริษัท เงินทุนฯทั้งหมด.....	91
19.	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการให้สินเชื่อรวมของบริษัท เงินทุนฯ.....	92
20.	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการให้สินเชื่อแก่ภาคการบริโภค ส่วนบุคคลของบริษัท เงินทุนฯ.....	93
21.	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการให้สินเชื่อแก่ภาคการก่อสร้าง และอสังหาริมทรัพย์ของบริษัท เงินทุนฯ.....	94
22.	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการให้สินเชื่อแก่ภาคอุตสาหกรรม ของบริษัท เงินทุนฯ.....	95

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แผนภาพแสดงอัตราดอกเบี้ยดูสภาพของการให้กู้.....	11

บทที่ 1

บทนำ

สภาพและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการค้าเงินกิจกรรมต่างๆ ภายในประเทศ นอกจากจะอาศัยปัจจัยการผลิตต่างๆ มาผลิตสินค้าและบริการแล้วยังต้องอาศัยเทคนิคการผลิตเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารรวมถึงการใช้บริการทางการเงิน เพื่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็วและสามารถผลิตสินค้าได้ทันกับการแข่งขันกันทั้งภายในประเทศและต่างประเทศก็เมื่อพัฒนาการทางการเงินของประเทศขยายตัวมากขึ้นการใช้บริการทางการเงินจากสถาบันการเงินต่างๆ ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บริษัทประกันชีวิต ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารออมสิน เป็นต้น โดยเฉพาะแหล่งระดมเงินออมและเงินกู้ยืม จึงมีบทบาทมากขึ้นโดยเฉพาะการนำเงินออมที่ได้มาจัดสรรให้แก่ ภาคเศรษฐกิจต่างๆ ในจำนวนสถาบันการเงินเหล่านี้ บริษัทเงินทุน^{1/} นับเป็นสถาบันการเงินที่สามารถระดมเงินทุนและให้กู้ยืมแก่ภาคเอกชนเป็นอันดับสองรองจากธนาคารพาณิชย์ ดังตารางที่ 1 กล่าวคือ ในปี พ.ศ.2537 ปริมาณการระดมทุนของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์มีถึง 747.4 พันล้านบาท และการให้สินเชื่อมีมูลค่า 1,008.0 พันล้านบาท ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 19.3 และ 21.5 ของปริมาณเงินฝากและสินเชื่อทั้งระบบ แม้ว่าปริมาณเงินทุนและการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์จะมีมูลค่าสูงกว่าบริษัทเงินทุนมาก แต่อัตราการเจริญเติบโตของการระดมเงินทุน และการให้สินเชื่อแก่ภาคเอกชนของบริษัทเงินทุนฯ โดยเฉลี่ยสูงกว่าของธนาคารพาณิชย์ ดังตารางที่ 2 คือ ในช่วงปี พ.ศ.2534 ถึง พ.ศ.2537 บริษัทเงินทุนฯ มีอัตราการเจริญเติบโตของการระดมทุน และการให้สินเชื่อโดยเฉลี่ยร้อยละ 30.62 และ 34.35 ตามลำดับ ส่วนธนาคารพาณิชย์มีอัตราการเจริญเติบโตของการระดมทุนและการให้สินเชื่อโดยเฉลี่ยร้อยละ 17.69 และ 23.39 ตามลำดับ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าบริษัทเงินทุนฯ เป็นสถาบันการเงินที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากบริษัทเงินทุนฯ มีความคล่องตัว และประกอบธุรกิจหลายๆ ด้านอย่างครบวงจร โดยที่ธนาคารพาณิชย์ยังไม่ได้กระทำ

หมายเหตุ : 1/ บริษัทเงินทุนฯ หมายถึง บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

ตารางที่ 1 ปริมาณการระดมทุนและการให้สินเชื่อแก่ภาคเอกชนของสถาบันการเงินต่าง ๆ ปี พ.ศ.2534-2537

(หน่วย : พันล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การระดมทุน			การให้สินเชื่อ				
	2534	2535	2536	2537	2534	2535	2536	2537
ธนาคารพาณิชย์	1,751.5	2,035.1	2,427.3	2,760.9	1,789.4	2,161.9	2,669.1	3,430.4
บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์	334.9	415.4	542.0	747.4	405.9	547.7	733.1	1,008.0
บริษัทประกันชีวิต	44.9	51.3	63.2	77.1	18.9	21.4	21.1	21.5
ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร	41.8	33.5	43.9	60.5	48.6	62.0	77.7	96.6
ธนาคารออมสิน	120.6	131.3	143.6	158.1	14.9	18.5	31.2	32.7
ธนาคารอาคารสงเคราะห์	33.8	39.2	47.3	60.5	39.7	53.5	71.9	100.6
บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ จำกัด	2.5	3.7	5.2	4.9	3.7	5.1	6.2	6.0
รวม	2,330.0	2,709.5	3,272.5	3,869.4	2,321.1	2,870.1	3,610.3	4,695.8

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 2 ยึดการขยายตัวของการระดมทุนและการให้สินเชื่อแก่ภาคเอกชนปี พ.ศ.2534-2537

(หน่วย : ร้อยละ)

ปี พ.ศ.	ธนาคารพาณิชย์		บริษัทเงินทุนและบริษัทหลักทรัพย์	
	การระดมทุน	การให้สินเชื่อ	การระดมทุน	การให้สินเชื่อ
2534	21.56	20.75	30.06	31.14
2535	16.19	20.82	24.05	34.93
2536	19.27	23.46	30.48	33.84
2537	13.74	28.52	37.90	37.50
เฉลี่ย	17.69	23.39	30.62	34.35

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

อย่างแพร่หลาย เช่นธุรกิจเช่าซื้อสิ่งหาริมทรัพย์ต่างๆ ซึ่งได้แก่รถยนต์ โดยเฉพาะเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่บริษัทเงินทุนฯสามารถให้ดอกเบี้ยในอัตราที่สูงกว่าได้

เมื่อบริษัทเงินทุนฯมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจดังกล่าว การให้สินเชื่อหรือการให้เงินกู้ยืมของบริษัทเงินทุนฯจึงมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยโดยตรง โดยที่พฤติกรรมการให้กู้ยืมของบริษัทเงินทุนฯ รวมและที่จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการกู้ยืมด้วยกัน 11 ภาคเศรษฐกิจ ได้แก่ การอุตสาหกรรม การบริโภคส่วนบุคคล การธนาคารและธุรกิจการเงินอื่นๆ ธุรกิจเช่าซื้อ การค้าส่งค้าปลีก การรับเหมาก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ การสาธารณูปโภคและบริการ การนำเข้า การส่งออก การเกษตร-ประมง-ป่าไม้ และการเหมืองแร่ ซึ่งการให้กู้ยืมแก่ภาคต่างๆ นี้มีปริมาณที่แตกต่างกัน ตามปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ดังตารางที่ 3 จะเห็นว่าการให้กู้ยืมแก่ภาคการบริโภคส่วนบุคคล การรับเหมาก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์และการอุตสาหกรรม มีสัดส่วนร้อยละ 31.6 26.7 และ 13.7 ตามลำดับ ในปี พ.ศ.2537 ซึ่งทั้ง 3 ภาคนี้มีสัดส่วนการให้กู้ยืมสูงกว่าภาคอื่นๆ มากคือสูงถึงร้อยละ 72 ของการให้กู้ยืมรวมของบริษัทเงินทุนฯทั้งระบบ ปริมาณการให้กู้ยืมรวมและการให้กู้ยืมแยกตามวัตถุประสงค์แก่ภาคเศรษฐกิจต่างๆย่อมขึ้นอยู่กับตัวแปรทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง และวัตถุประสงค์ของการดำเนินงาน ได้แก่ การแสวงหากำไรสูงสุด

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า 3-4 ปีที่ผ่านมา การระดมทุนและการให้กู้ยืมเงินของบริษัทเงินทุนฯมีอัตราการเจริญเติบโตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการลงทุน การจ้างงาน การเพิ่มอำนาจการบริโภค การใช้ทรัพยากร การเพิ่มขึ้นของรายได้ประชาชาติ ตลอดจนส่งผลทางอ้อมต่อการพัฒนาและความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ ถ้าบริษัทเงินทุนฯ มีการให้กู้ยืมแก่ภาคเอกชนมากเกินไป ระบบเศรษฐกิจก็จะถูกกระตุ้นให้มีการขยายตัวเร็วขึ้น ทำให้เกิดปัญหาเงินเฟ้อตามมา ดังนั้นจึงควรศึกษาถึงปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ เพื่อเป็นการวางแนวทางในการวางแผนการควบคุมการให้สินเชื่อ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและนโยบายทางการเงินของรัฐบาลให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาถึงบทบาท การดำเนินงานและลักษณะการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

ตารางที่ 3 เงินกู้ยืมของบริษัทเงินทุนฯ แยกตามวัตถุประสงค์และการขยายตัวปี พ.ศ.2534 – 2537

รายการ	2534		2535		2536		2537	
	ปริมาณ	ขยายตัว (%)	ปริมาณ	ขยายตัว (%)	ปริมาณ	ขยายตัว (%)	ปริมาณ	ขยายตัว (%)
การอุตสาหกรรม	68.1 (16.4)	26.9	84.3 (15.4)	23.7	104.5 (14.2)	23.9	137.7 (13.7)	31.8
การบริโภคส่วนบุคคล	132.4 (31.9)	45.5	180.7 (33.0)	36.4	241.0 (32.9)	33.4	319.0 (31.6)	32.3
การธนาคารและธุรกิจการเงินอื่น ๆ	23.5 (5.7)	10.8	38.7 (7.1)	64.6	63.4 (8.6)	63.9	96.5 (9.6)	52.3
ธุรกิจเช่าซื้อ	n.a (0.0)	n.a	5.0 (0.9)	n.a	3.0 (0.4)	-39.9	8.7 (0.9)	186.9
การค้าส่ง-ปลีก	32.1 (7.7)	13.2	40.8 (7.5)	27.0	52.5 (7.2)	28.7	69.7 (6.9)	32.8
การรับเหมาก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์	110.8 (26.7)	36.8	136.9 (25.0)	23.6	185.9 (25.4)	35.8	269.6 (26.7)	45.0
การสาธารณูปโภคและบริการ	32.7 (7.9)	26.7	41.0 (7.5)	25.5	56.5 (7.7)	37.8	76.9 (7.6)	36.1
การนำเข้า	7.2 (1.7)	13.5	9.5 (1.7)	31.8	12.9 (1.8)	35.4	14.7 (1.5)	14.1
การส่งออก	4.3 (1.0)	29.0	4.4 (0.8)	2.6	5.9 (0.8)	32.5	8.9 (0.9)	51.5
การเกษตร - ประมง - ป่าไม้	2.9 (0.7)	9.2	4.0 (0.7)	38.4	4.6 (0.6)	14.6	3.9 (0.4)	-14.7
การเหมืองแร่	1.5 (0.4)	-4.1	2.3 (0.4)	56.9	2.9 (0.4)	25.6	2.3 (0.2)	-19.2
รวม	415.5 (100.0)	31.9	547.6 (100.0)	31.8	733.1 (100.0)	33.9	1,008.0 (100.0)	37.5

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย
หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บแสดงสัดส่วนเงินกู้ยืมตามภาคเศรษฐกิจต่อเงินกู้ยืมรวม (หน่วย : ร้อยละ)

2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยกำหนดพฤติกรรมกรรมการให้สินเชื่อบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

3. เพื่อศึกษาถึงแนวทางในการวางแผนปรับปรุงนโยบายการให้สินเชื่อบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากวัตถุประสงค์ที่กล่าวข้างต้นนี้ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึง บทบาท การดำเนินงานและลักษณะการให้สินเชื่อบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อบริษัทเงินทุนฯ
3. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไข และการวางแผนในการปล่อยสินเชื่อบริษัทเงินทุนฯ อันจะส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจไทย

วิธีการศึกษา

ในการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดพฤติกรรมกรรมการให้สินเชื่อบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ.2520 ถึง พ.ศ.2537 มีวิธีการศึกษาดังนี้ คือ

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการศึกษาจะเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ได้รวบรวมมาจากตำรา สมาคมบริษัทเงินทุนฯ เอกสารประกอบการศึกษาที่เกี่ยวกับสถาบันการเงินและบริษัทเงินทุนฯ วิทยานิพนธ์ งานวิจัยและรายงานเศรษฐกิจรายเดือนของธนาคารแห่งประเทศไทย รวมทั้งเอกสารของบริษัทเงินทุนต่าง ๆ และจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาพฤติกรรมกรรมการให้สินเชื่อบริษัทเงินทุนฯในประเทศไทย ได้แบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน คือ

1. การวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา (descriptive analysis) เป็นการศึกษาถึงบทบาท การดำเนินงาน แหล่งที่มาและแหล่งใช้ไปของเงินทุน นโยบายและลักษณะการให้สินเชื่อ รวมตลอดถึงการขยายตัวของปริมาณการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2520 ถึง 2537 และความสำคัญของการให้สินเชื่อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศไทย

2. การวิเคราะห์ในเชิงปริมาณ (quantitative analysis) เพื่อศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ โดยวิธีการทางเศรษฐมิติ สร้างสมการในรูปของสมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression model) และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least square) ในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ ในประเทศไทย

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาเรื่องนี้จะมุ่งประเด็นการศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ ในประเทศไทยทั้งระบบ ซึ่งเป็นการศึกษาทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค (macroeconomics) ศึกษาในช่วงเวลา 18 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 ถึง 2537 แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบจำลองทางเศรษฐมิติที่แสดงถึงปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนฯ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบจำลองทางเศรษฐมิติที่แสดงถึงปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจที่สำคัญๆ 3 ภาคเศรษฐกิจ ได้แก่

1. การบริโภคส่วนบุคคล
2. การก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์
3. การอุตสาหกรรม

แนวคิดและรูปแบบของทฤษฎี

การศึกษาปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ อาศัยแนวทางทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด (profit maximization theory) ทฤษฎีเรื่องเงินทุนสำหรับการกู้ยืม (loanable funds theory approach) และทฤษฎีการจัดสรรหลักทรัพย์ (portfolio management theory approach) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด (profit maximization theory)

ทฤษฎีนี้มีความเห็นว่าบริษัทเงินทุนฯ เป็นหน่วยเศรษฐกิจที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหากำไรสูงสุด (maximize profit) เช่นเดียวกับธุรกิจอื่นๆ ซึ่งการถือสินทรัพย์และหนี้สินที่เหมาะสมเพื่อให้ได้กำไรสูงสุดนั้นจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขต่างๆ เช่น สินทรัพย์ที่บริษัทเงินทุนฯ ถืออยู่ ซึ่งสินทรัพย์เหล่านี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ (วเรศ, 2535 : 160-162)

1. สินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดรายได้ (earning assets) ได้แก่ เงินให้กู้ยืมและการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่างๆ
2. สินทรัพย์ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (non-earning assets) ได้แก่ สินทรัพย์สภาพคล่องตามกฎหมาย และสินทรัพย์สภาพคล่องส่วนเกิน โดยบริษัทเงินทุนฯ จะพยายามดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องให้ได้ตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ซึ่งจะมีสินทรัพย์สภาพคล่องส่วนเกินอยู่เพียงเล็กน้อย

การศึกษาพฤติกรรมในการจัดสรรสินทรัพย์ของบริษัทเงินทุนฯ นั้นมักจะมีข้อสมมติว่าบริษัทเงินทุนฯ จะต้องมีการปรับตัวในการถือครองสินทรัพย์และหนี้สินให้มีความเหมาะสมอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะการณ์ทางการเงินที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น อัตราดอกเบี้ย อุปสงค์ของเงินกู้ และนโยบายการเงินที่ใช้โดยธนาคารกลาง เป็นต้น

เพื่อให้มีความเข้าใจในสภาพและฐานะการดำเนินงานของบริษัทเงินทุนฯ ได้ดียิ่งขึ้น สามารถพิจารณาได้จากงบดุลของบริษัทเงินทุนฯ เพราะงบดุลจะแสดงฐานะของหนี้สินอันเป็นแหล่งเงินทุนเพื่อใช้ในการดำเนินงาน และแสดงลักษณะของสินทรัพย์อันเกิดจากการดำเนินงาน

ด้านสินทรัพย์และหนี้สินที่แสดงในงบดุล ประกอบด้วย

1. ด้านสินทรัพย์ จะแสดงถึงชนิดและมูลค่าของสินทรัพย์ต่าง ๆ ที่ธุรกิจนั้นมีกรรมสิทธิ์แห่งความเป็นเจ้าของ ตลอดจนสิทธิเรียกร้องต่างๆ ที่พึงมีของธุรกิจนั้นๆ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ส่วน คือ

- 1.1 ส่วนที่ดำรงเป็นสินทรัพย์สภาพคล่องรวม
- 1.2 ส่วนที่ถือเป็นพันธบัตร หรือการลงทุนในระยะยาว
- 1.3 ส่วนที่ให้กู้ยืม
- 1.4 สินทรัพย์อื่นๆ

2. ด้านหนี้สิน แสดงถึง ชนิดและปริมาณของสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ แบ่งออกได้เป็น 4 ส่วน คือ

- 2.1 ส่วนที่ระดมเงินออมจากภาคเอกชน
- 2.2 เงินกู้ยืม
- 2.3 หนี้สินอื่นๆ
- 2.4 บัญชีเงินกองทุน

จากงบดุลแสดงแหล่งที่มาและใช้ไปของเงินทุนของบริษัท เงินทุนฯ ทางด้านสินทรัพย์นั้น ส่วนที่ดำรงเป็นสินทรัพย์สภาพคล่องรวมจะเป็นส่วนที่ไม่ได้รับดอกผลจากการดำรงไว้ ทางด้านการให้สินเชื่อของบริษัท เงินทุนฯ นั้น เป็นการให้กู้ในลักษณะเพื่อธุรกิจเงินทุนและธุรกิจหลักทรัพย์ โดยการให้กู้เพื่อธุรกิจเงินทุนจะให้กู้ในรูปแบบของตัวสัญญาใช้เงิน ลูกหนี้ตามสัญญาผ่อนชำระ เงินให้กู้ยืมในรูปแบบตัวสัญญาใช้เงินของบริษัท เงินทุนฯ ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งใช้เงินทุนที่จะได้รับผลตอบแทนสูงในขณะเดียวกันก็เป็นสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงสูงเช่นเดียวกัน ส่วนหลักทรัพย์ลงทุนของบริษัท เงินทุนฯ นั้น จะเป็นการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างๆ เช่น หลักทรัพย์รัฐบาล หลักทรัพย์เอกชน โดยทั่วไปบริษัท เงินทุนฯ จะลงทุนในหลักทรัพย์รัฐบาลเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากหลักทรัพย์รัฐบาลมีความเสี่ยงต่อการลงทุนต่ำ

สำหรับด้านหนี้สินนั้นมีรายการที่สำคัญคือ เงินที่ระดมได้จากภาคเอกชนในแต่ละระยะเวลา จะมีอัตราการหมุนเวียนของเงินฝากที่แตกต่างกัน ยิ่งอัตราการหมุนเวียนของเงินฝากมากเท่าใดก็จะทำให้เงินฝากนั้นมีผลต่อปริมาณการให้สินเชื่อในทางลบ อีกรายการหนึ่งก็คือเงินกู้ยืม บริษัท เงินทุนฯ สามารถกู้ยืมได้จากสถาบันการเงินอื่นในประเทศ เช่น ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารแห่งประเทศไทย และจากต่างประเทศ ซึ่งจากเงินทุนที่ระดมมาได้และเงินกู้ยืมทั้งจากภายในประเทศและต่างประเทศ มีผลทำให้การขยายตัวของการให้สินเชื่อเพิ่มขึ้น ส่วนบัญชีเงินกองทุนก็เป็นรายการสำคัญรายการหนึ่ง เนื่องจากเงินกองทุนนี้จะเป็นจำนวนเงินที่ประกันความปลอดภัยให้แก่ผู้

ฝากซึ่งในประเทศไทยได้มีการกำหนดให้บริษัทเงินทุนฯ ดำรงเงินกองทุนเป็นสัดส่วนกับสินทรัพย์เสี่ยง ในอัตราส่วนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 และไม่เกินร้อยละ 15 ซึ่งในปัจจุบันได้กำหนดไว้ร้อยละ 7 ของสินทรัพย์เสี่ยง ดังนั้นถ้าบริษัทเงินทุนฯ มีสัดส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงสูง บริษัทเงินทุนฯ ก็จะสามารถที่จะปล่อยสินเชื่อที่เป็นสินทรัพย์เสี่ยงได้มากขึ้น ซึ่งรายการทั้งสามรายการทางด้านนี้สินนี้ นับเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญที่มีผลกระทบต่อการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ

ทฤษฎีเรื่องเงินทุนสำหรับการกู้ยืม (loanable funds theory approach) (ชมเพลิน, 2535: 101-104)

ตามแนวคิดนี้ อัตราดอกเบี้ยก็คือราคาที่จ่ายสำหรับสิทธิ์ในการกู้ยืมและใช้ประโยชน์จากเงินลงทุน และระบบการเงินก็คือที่ที่เงินทุนสำหรับการกู้ยืมถูกนำมาค้าขายแลกเปลี่ยนกันทั้งในตลาดแรกและตลาดรอง ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยก็คือราคาของเงินลงทุนที่ทำให้อุปทานของเงินทุนสำหรับการกู้ยืม (supply of loanable funds) เท่ากับอุปสงค์ต่อเงินทุนสำหรับการกู้ยืม (demand for loanable funds)

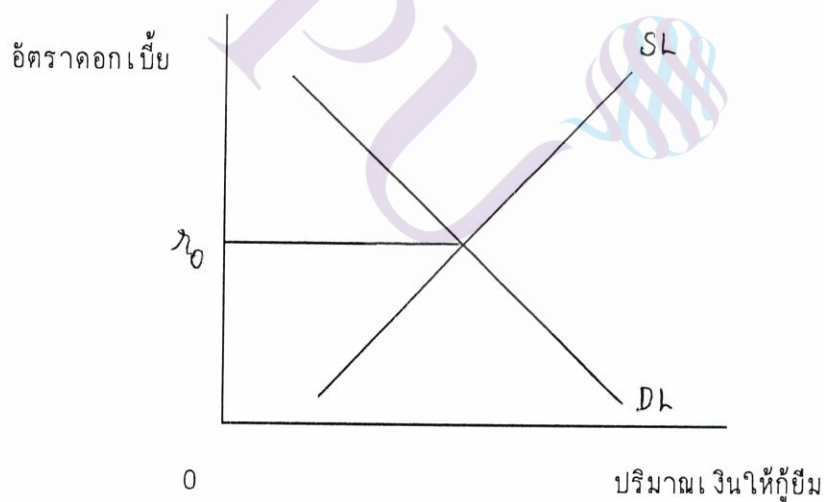
แหล่งที่มาของอุปทานเบื้องต้นของเงินทุน และอุปสงค์เบื้องต้นต่อเงินทุน

อุปทานของเงินทุน (อุปสงค์ต่อสิทธิเรียกร้องทางการเงิน)	อุปสงค์ต่อเงินทุน (อุปทานของสิทธิเรียกร้องทางการเงิน)
การออมของครัวเรือน	การใช้จ่ายของครัวเรือนแบบผ่อนส่ง
การออมของธุรกิจ (ค่าเสื่อมราคาและกำไร ที่มีได้แบ่งสรร)	การลงทุนของธุรกิจ
งบประมาณเกินดุลของรัฐบาล	งบประมาณขาดดุลของรัฐบาล
การเพิ่มขึ้นในอุปทานของเงิน	การลดลงในอุปทานของเงิน
การลดลงในความต้องการถือเงิน	การเพิ่มขึ้นในความต้องการถือเงิน

เมื่อพิจารณาอุปทานของเงินทุนและอุปสงค์ต่อเงินทุนในแง่สุทธิแล้ว อุปทานของเงินทุนก็จะมาจากแหล่งสามแหล่งที่สำคัญคือ การออมของครัวเรือน เนื่องจากครัวเรือนมักมีการออมมากกว่าการใช้จ่ายแบบพอส่ง การเพิ่มขึ้นในอุปทานของเงินที่เกิดขึ้นในระบบธนาคาร และการลดลงสุทธิในความต้องการถือเงินของประชาชน (ถ้ามี) ส่วนอุปสงค์ต่อเงินทุนก็จะมาจากสองแหล่งที่สำคัญคือ การลงทุนของธุรกิจ งบประมาณของรัฐบาลขาดดุล ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการในการใช้เงินทุนของธุรกิจมักจะมากกว่าการออมของธุรกิจและรัฐบาลเนื่องจากรัฐบาลมักมีงบประมาณขาดดุลมากกว่างบประมาณเกินดุล

ภาพที่ 1 แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างอุปทานของเงินทุนกับอัตราดอกเบี้ยจะเป็นไปในทางบวก ดังนั้นเส้นอุปทานของเงินทุนหรือเส้น SL จึงเป็นเส้นที่ชันขึ้นจากซ้ายไปขวา ณ ระดับรายได้ประชาชาติที่กำหนดให้ ปริมาณของเงินทุนที่เข้าสู่ระบบการเงินจะผันแปรไปโดยตรงกับอัตราดอกเบี้ย ณ ระดับอัตราดอกเบี้ยที่สูงขึ้น ประชาชนจะมีความเต็มใจที่จะละเว้นการบริโภค

ภาพที่ 1 อัตราดอกเบี้ยคลอบคลุมของการให้กู้

ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น ซึ่งหมายถึงว่าเขาจะทำการเก็บออมในปัจจุบันมากขึ้นเพื่อที่จะได้บริโภคมากขึ้นในอนาคตความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์ต่อเงินทุนกับอัตราดอกเบี้ย จะเป็นไปในทางลบ เมื่อระดับรายได้ประชาชาติถูกกำหนดให้ ดังนั้นเส้นอุปสงค์ต่อเงินทุนหรือเส้น DL จะเป็นเส้นที่ลาดลงจากซ้ายไปขวา อัตราดอกเบี้ยแสดงถึงต้นทุนของการกู้ยืมเงิน ดังนั้นเมื่ออัตราดอกเบี้ยสูงขึ้น ก็

แสดงว่าต้นทุนของการกู้ยืมเงินสูงขึ้นด้วย ซึ่งนำไปสู่การลดลงในปริมาณของเงินทุนที่มีความต้องการในระบบการเงิน

อัตราดอกเบี้ยซึ่งทำให้อุปทานของเงินทุนและอุปสงค์ต่อเงินทุนเท่ากัน ก็คืออัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ ซึ่งก็คือ r_0 ตามรูป ทรายบเท่าที่ตลาดการเงินมีพลังในการแข่งขันก็จะมีกลไกที่ทำให้อัตราดอกเบี้ยเคลื่อนเข้าสู่ระดับอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพได้เสมอ ตัวอย่างเช่น อัตราดอกเบี้ยที่เป็นอยู่ในขณะหนึ่งขณะใดสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ จะเกิดสถานการณ์ของอุปทานส่วนเกินของเงินทุนขึ้นในตลาดการเงิน ผู้ให้กู้ยืมดีที่จะลดอัตราดอกเบี้ยลงมาในขณะที่ผู้กู้ก็จะต้องรอให้อัตราดอกเบี้ยลดต่ำกว่าที่เป็นอยู่ ผลก็คืออัตราดอกเบี้ยจะลดลงมาจนกระทั่งถึง ณ ระดับอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ กระบวนการในทางตรงกันข้ามจะเกิดขึ้น ถ้าอัตราดอกเบี้ยที่เป็นอยู่ในขณะหนึ่งขณะใดต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ

ทฤษฎีการจัดสรรหลักทรัพย์ (portfolio management theory approach)

แนวความคิดนี้ถือว่าเงินเป็นสินทรัพย์ทางการเงินชนิดหนึ่งที่เอกชนสามารถเลือกถือได้ โดยการเลือกถือสินทรัพย์ต่างๆ ของเอกชนนั้นจะขึ้นอยู่กับผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับจากสินทรัพย์นั้นๆ เมื่อเทียบกับผลตอบแทนของสินทรัพย์อื่นๆ แต่เขาจะเลือกถือสินทรัพย์เกินกว่าจำนวนความมั่งคั่งทั้งหมด (total wealth) ที่เขามีอยู่ไม่ได้ ดังนั้นในการเลือกของเอกชนจึงมีสินทรัพย์ทั้งสิ้น ผลตอบแทน และจำนวนความมั่งคั่งทั้งหมดจะเป็นตัวกำหนดในการถือสินทรัพย์ของเอกชน และนอกจากนี้ในการเลือกถือสินทรัพย์นี้ยังได้นำแนวความคิดของ Tobin มาอธิบาย ซึ่งแนวคิดนี้ได้มีความเกี่ยวพันกับแนวความคิดของเคนส์อยู่บ้าง ซึ่งทัศนะของเคนส์ที่สำคัญมี 2 ประการ คือ (พิบูล, 2533:179)

1. การออม คือ รายได้ส่วนที่เหลือจากการใช้จ่าย
2. การจัดสรรเงินออมไปยังทางเลือกของการจัดสรรความมั่งคั่งต่างๆ ที่มีอยู่ในระบบเศรษฐกิจนั้นซึ่งก็คือการลงทุนในช่องทางต่างๆ

จากทัศนะของเคนส์ในข้อสองนี้มีความเกี่ยวพันกับแนวความคิดของโทบิน คือ การเลือกจัดสรรบัญชีเงินทุน (capital account) ไปยังหลักทรัพย์ในรูปแบบต่างๆ กันออกไปซึ่งได้พยายามมองถึงชนิดของทรัพย์สินที่เลือกลงทุนในทัศนะที่กว้างขวางมากขึ้น และมีบทบาทต่อการเลือกสรรของสังคม และ ณ จุดนี้จะแสดงถึงความเกี่ยวพันระหว่างภาคการเงินและภาคการผลิตซึ่งการเลือกจัดสรรบัญชียุทธวิธีนั้นต้องขึ้นอยู่กับผลตอบแทนของหลักทรัพย์ กล่าวคือ ถ้าผลตอบแทนของสินทรัพย์เหล่านั้นสูงก็อาจเลือกจัดสรรความมั่งคั่งนั้นมากขึ้น

เมื่อหน่วยเศรษฐกิจใดมีเงินออมและเกิดการลงทุน ย่อมแสดงว่าหน่วยเศรษฐกิจนั้นได้เลือกจัดสรรบัญชีทุนแล้ว ซึ่งหน่วยเศรษฐกิจนั้นอาจกั้มเงินจากการออมของบุคคลอื่นมาลงทุนหรือลงทุนเฉพาะเงินออมของตนโดยอาจเลือกลงทุนในสินทรัพย์ที่แท้จริง (real asset) ทั้งโดยทางตรง (direct investment) หรือลงทุนโดยทางอ้อม (indirect investment) โดยผ่านตัวกลางทางการเงิน (financial intermediary)

สมมติว่าระบบเศรษฐกิจหนึ่งแบ่งออกเป็น n ภาค และในแต่ละภาคมีทรัพย์สินอยู่ทั้งหมด n ชนิด ซึ่งหน่วยเศรษฐกิจในระบบจะต้องเลือกตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์นั้น ๆ โดยคำนึงถึงผลได้และอัตราดอกเบี้ยที่คาดว่าจะได้รับจากการลงทุนนั้นๆ เช่นถ้าผลได้ของทรัพย์สินทางการเงินสูงขึ้น หน่วยเศรษฐกิจในภาคต่างๆ ก็จะหันไปขยายการลงทุนในทรัพย์สินทางการเงินนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ ในทางตรงกันข้ามถ้าผลได้จากทรัพย์สินทางการเงินลดลง คนจะไม่มีการลงทุนในทรัพย์สินนั้นๆ หรือมีการลงทุนน้อยลง

การตรวจเอกสาร

จากการสำรวจเอกสารมีผู้ที่วิจัยเกี่ยวกับสินเชื่อนี้ในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้สามารถสรุปได้ดังนี้

1. บุษราคัม ไกรฤทธิ (2537) ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย โดยพิจารณาเฉพาะระดับภาค แบ่งการศึกษาเป็นรายภาค ได้แก่ เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และปริมาณเงินให้สินเชื่อรวมทั้งจริงในช่วงระยะเวลาปี พ.ศ. 2521 ถึง 2534 เพื่อศึกษาถึงปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงของธนาคารพาณิชย์ในภาคต่าง ๆ ว่ามีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในภาคนั้นๆ อย่างไร โดยอาศัยตัวแปรอิสระที่เป็นผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงแก่ลูกค้าทั่วไป ปริมาณเงินฝากที่แท้จริงของธนาคารพาณิชย์และจำนวนประชากรต่อสาขาของธนาคารพาณิชย์ โดยใช้วิธีการทางเศรษฐมิติสร้างสมการแบบถดถอยเชิงซ้อน และวิธีกำลังสองน้อยที่สุดมาทำการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของการให้สินเชื่อในแต่ละภาคกับตัวแปรต่างๆ ซึ่งได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงของธนาคารพาณิชย์ในแต่ละภาคจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงแก่ลูกค้าทั่วไป ปริมาณเงินฝากที่แท้จริงของธนาคารพาณิชย์ แต่จะมีความสัมพันธ์ในทิศทาง

ตรงกันข้ามกับจำนวนประชากรต่อสาขาของธนาคารพาณิชย์ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงความยืดหยุ่นของปัจจัยในการให้สินเชื่อในแต่ละภาคตามความสำคัญของแต่ละปัจจัย

ผลการศึกษารูปได้ว่า ปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงของธนาคารพาณิชย์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา ปริมาณเงินฝากที่แท้จริงซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่ปัจจัยที่มีผลในทิศทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ คืออัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงแก่ลูกค้าทั่วไปและจำนวนประชากรต่อสาขาของธนาคารพาณิชย์ ภาคกลางตัวแปรอิสระที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา ปริมาณเงินฝากที่แท้จริงและอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงแก่ลูกค้าทั่วไปซึ่งมีอิทธิพลน้อย ส่วนตัวแปรอิสระที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานคือจำนวนประชากรต่อสาขาของธนาคารพาณิชย์ ปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงของธนาคารพาณิชย์ ในภาคเหนือ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับปริมาณเงินฝากที่แท้จริง อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงที่มีอิทธิพลน้อย ส่วนปัจจัยที่มีผลตรงข้ามกับสมมติฐานที่กำหนดไว้คือผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา กับจำนวนประชากรต่อสาขาของธนาคารพาณิชย์ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อและตรงกับสมมติฐานที่กำหนดไว้คือปริมาณเงินฝากที่แท้จริง และอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงแก่ลูกค้าทั่วไป ซึ่งมีอิทธิพลน้อย ส่วนผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา และจำนวนประชากรต่อสาขาของธนาคารพาณิชย์ เป็นปัจจัยที่ตรงข้ามกับสมมติฐาน ปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงของธนาคารพาณิชย์ ในภาคใต้มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมาปริมาณเงินฝากที่แท้จริงอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงแก่ลูกค้าทั่วไป ส่วนจำนวนประชากรต่อสาขาเป็นปัจจัยที่ตรงข้ามกับสมมติฐานที่กำหนดไว้คือ มีผลในทิศทางเดียวกันกับการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ ในขณะที่เดียวกันผลการศึกษาค่าความยืดหยุ่นของปัจจัยต่อการให้สินเชื่อพบว่า จำนวนประชากรต่อสาขาของธนาคารพาณิชย์ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อแก่เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลและภาคกลางมากที่สุด ผลิตภัณฑ์ภาคที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมที่แท้จริงเฉลี่ยต่อหัวในปีที่ผ่านมา มีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อแก่ภาคใต้และธนาคารพาณิชย์รวมทั้งประเทศ ปริมาณเงินฝากที่แท้จริงมีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อแก่ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุดและปัจจัยที่เป็นอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงมีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อที่น้อยที่สุดในทุกๆ ภาค

2. ปิยนุช ประโยชน์กุลนันท์ (2536) ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้กู้ยืมของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทยในรูปการให้กู้ยืมรวมและการให้กู้ยืมแก่ภาคเศรษฐกิจสำคัญ 5 ภาค ได้แก่ การบริโภคส่วนบุคคล อุตสาหกรรม ก่อสร้างและ

อสังหาริมทรัพย์ ค้าส่งค้าปลีก และสาธารณูปโภคและบริการ ในช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2534 โดยใช่วิธีการทางเศรษฐมิติสร้างสมการในรูปแบบการถดถอยเชิงซ้อน และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด มาทำการวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้กู้ยืมได้แก่ปริมาณเงินปลดพันธะที่บริษัทเงินทุนฯ สามารถนำมาให้กู้ยืมได้ มูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น อัตราเงินเพื่อ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่เป็นต้นทุน การให้สินเชื่อแก่ภาคต่าง ๆ ทั้ง 5 ภาคเศรษฐกิจถูกกำหนดโดยปัจจัยที่เป็นปริมาณเงินปลดพันธะที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้กู้ยืมได้ในทิศทางเดียวกัน การให้กู้ยืมรวม การบริโภคส่วนบุคคล และการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ถูกกำหนดโดยอัตราเงินเพื่อในทิศทางเดียวกัน การให้กู้ยืมแก่ภาคอุตสาหกรรม และภาคการค้าส่ง-ค้าปลีกถูกกำหนดโดยมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นของสาขาอุตสาหกรรม และสาขาค้าส่งค้าปลีกในทิศทางเดียวกัน

3. อภันตรี ศรีสุนทร (2536) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการให้สินเชื่อของบริษัท-เงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการดำเนินงานและลักษณะการให้สินเชื่อ ตลอดจนศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดการให้สินเชื่อแก่ธุรกิจเงินทุนของบริษัทเงินทุนฯ โดยแบ่งแบบจำลองการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มบริษัทเงินทุนฯ ขนาดใหญ่ กลุ่มบริษัทเงินทุนฯ ขนาดกลาง และกลุ่มบริษัทเงินทุนฯ ขนาดเล็ก แล้วหาความสัมพันธ์ของการให้สินเชื่อกับตัวแปรต่างๆ ที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อการให้สินเชื่อ โดยอาศัยสมการถดถอยเชิงซ้อน ประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ใช้ข้อมูลตั้งแต่ปีพ.ศ. 2525 ถึง 2535 ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่กำหนดการให้สินเชื่อ ได้แก่ปริมาณเงินปลดพันธะที่บริษัทเงินทุนฯ สามารถนำมาปล่อยสินเชื่อได้ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่เป็นรายได้กับอัตราเฉลี่ยของดอกเบี้ยที่เป็นต้นทุน อัตราเงินเพื่อ และมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น โดยที่ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ ทั้ง 3 ขนาดมากที่สุด คือ มูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น

4. นงนารถ ชัยรัตนาวรรณ (2534) ได้ทำการศึกษาถึงการวิเคราะห์ลักษณะตลาด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับของส่วนแบ่งตลาดหรือการกระจุกตัวเงินให้กู้ยืมรวมของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทยด้วยวิธี concentration ratio กับวิธี Herfindahl index รวมทั้งหาความสัมพันธ์ระหว่างผลกำไรกับลักษณะตลาด และปัจจัยที่เป็นอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม จำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมด และมูลค่าสุทธิของสินทรัพย์รวม โดยทำการเปรียบเทียบกับประเภทของบริษัทเงินทุนฯ รวม บริษัทเงินทุนฯ ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก บริษัทเงินทุนฯ ที่มีสถาบันการเงินหนุนหลัง และบริษัทเงินทุนฯ ที่เป็นกลุ่มอิสระ โดยทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในรูปของสมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression) ใช้ข้อมูลรายปีตั้งแต่ปี

พ.ศ. 2522 ถึง 2531 รวม 10 ปี ผลการศึกษาพบว่าลักษณะตลาดของบริษัทเงินทุนฯในประเทศไทย มีการกระจุกตัวสูงมากทำให้เกิดการผูกขาดในบริษัทเงินทุนฯขึ้น โดยเป็นการวัดแบบ Herfindahl index และการวัดส่วนแบ่งตลาดด้วยวิธี concentration ratio พบว่าบริษัทเงินทุนฯขนาดใหญ่ มีอัตราการกระจุกตัวมากที่สุด ซึ่งส่วนแบ่งตลาดมีความสัมพันธ์ต่อผลกำไรมากที่สุดในด้านภาพรวมของบริษัทเงินทุนฯ ส่วนกลุ่มของบริษัทขนาดใหญ่ และบริษัทที่เป็นกลุ่มอิสระ พบว่ามูลค่าสุทธิของสินทรัพย์รวมมีความสัมพันธ์มากที่สุดต่อผลกำไรและส่วนสุดท้ายพบว่าในกลุ่มของบริษัทขนาดกลางและขนาดเล็กนั้น อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมมีความสัมพันธ์มากที่สุดต่อผลกำไร

จากการศึกษาข้างต้นสอดคล้องกับการศึกษานี้คือ นำการศึกษาระดับภูมิภาค การจัดสรรสินเชื่อกิจการแบ่งกลุ่มการปล่อยสินเชื่อตามปริมาณสินทรัพย์รวม มาเป็นแนวคิดในการศึกษาถึงปัจจัยในการกำหนดการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ และตามภาคเศรษฐกิจต่างๆ โดยเป็นการจัดสรรสินเชื่อกิจการตามวัตถุประสงค์ของการให้กู้ยืม ซึ่งได้ทำการปรับปรุงและเพิ่มตัวแปรอิสระบางตัวที่งานวิจัยดังกล่าวยังขาดการพัฒนาข้อมูลในด้านตัวแปรต่างๆ คือ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่เป็นต้นทุนจะใช้อัตราดอกเบี้ยลอยตัว ซึ่งเดิมใช้อัตราแพคาน อัตราเงินเพื่อเดิมใช้การคำนวณจากดัชนีราคาผู้บริโภครวม มาเป็นใช้อัตราเงินเพื่อจากดัชนีราคาแยกตามรายภาคเศรษฐกิจ และค่าใช้จ่ายในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นจะศึกษาแยกตามรายภาคเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังได้เพิ่มปัจจัยที่เป็นนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยใช้มาตรการทางการเงินในการกำหนดการปล่อยสินเชื่อ และจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯทั้งหมด โดยตัวแปรอิสระที่นำมาใช้ศึกษาจะอยู่ในรูป real term ทั้งหมด เพื่อให้การศึกษามีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ลักษณะทั่วไปและการปล่อยสินเชื่อบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย

บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์นับว่าเป็นสถาบันการเงินที่มีความสำคัญมาก เป็นอันดับสองรองจากธนาคารพาณิชย์ ในการทำหน้าที่ระดมเงินออมและจัดสรรเงินออมเหล่านั้นไปสู่ภาคเศรษฐกิจต่างๆ ในรูปของการให้สินเชื่อเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นในบทนี้จะกล่าวถึงบริษัทเงินทุน และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย การปล่อยสินเชื่อของบริษัทเงินทุน และการกำกับและควบคุมบริษัทเงินทุนของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความเป็นมาของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย

บริษัทเงินทุนในประเทศไทยได้มีการจัดตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกในรูปของบริษัทหลักทรัพย์ ก่อนด้านอื่นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2496 คือ บริษัท เบิร์ด จำกัด โดยนายวิลลิส เฮดซาร์ เบิร์ด ในระยะแรกบริษัทได้ประกอบธุรกิจด้าน import-export เป็นงานหลักจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2506 จึงได้เริ่มดำเนินงานด้านกิจการนายหน้าค้าหุ้นอย่างจริงจัง ในช่วงดังกล่าวบริษัท สีกวงมิ่ง จำกัด ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2502 และในปี พ.ศ. 2505 มีกลุ่มนักธุรกิจเข้าร่วมกันจัดตั้งกิจการในรูปของสถานปริวรรตหุ้น หรือที่เรียกว่าตลาดหลักทรัพย์ โดยใช้ชื่อว่า บริษัท ตลาดหุ้นกรุงเทพ จำกัด (Bangkok Stock Exchange) นับแต่นั้นมาบริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ได้มีการก่อตั้งเพิ่มขึ้นเรื่อยมา

บริษัทเงินทุนที่ดำเนินกิจการในระยะแรกนั้นดำเนินกิจการให้เช่าซื้อรถยนต์ เช่น บริษัท บางกอกอินเวสเมนต์ จำกัด และบริษัท เครดิตการพาณิชย์ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2504 และ 2508 ตามลำดับ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2512 ได้มีการก่อตั้งบริษัทซึ่งประกอบธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์หลายแห่ง เช่น บริษัทบางกอกโนมูระอินเตอร์เนชั่นแนล ซีเคียวริตี้ จำกัด และประกอบธุรกิจให้กู้ยืมแทนบริษัทแม่ในต่างประเทศ หรือให้บริการทางการเงินบางประเภทที่ธนาคารพาณิชย์ไม่มี หรือมีบ้างแต่ยังไม่แพร่หลาย ได้แก่ บริการการเช่าซื้อ การรับซื้อลดเช็ค รวมทั้งบริการทางการเงินแก่ลูกค้าในลักษณะที่ธนาคารพาณิชย์ไม่สามารถปฏิบัติได้ เช่น

การรับฝากเงินระยะสั้นจากบริษัทใหญ่ๆ ที่มีเงินสดส่วนเกิน และต้องการได้รับอัตราดอกเบี้ยสูงกว่าที่เคยได้รับจากการฝากเงินไว้กับธนาคารพาณิชย์ การดำเนินธุรกรรมดังกล่าวช่วยให้บริษัทมีรายได้เพิ่มขึ้น จนทำให้มีการจัดตั้งบริษัทเงินทุนฯ ขึ้นเพื่อระดมเงินทุนอีกหลายบริษัท เนื่องจากในขณะนั้นสามารถจัดตั้งได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากกระทรวงการคลัง ประกอบกับมีข้อห้ามไม่ให้ธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศขยายสาขาในประเทศไทย ทำให้ธุรกิจเงินทุนเจริญเติบโตและขยายขอบเขตธุรกิจอย่างรวดเร็ว

จนกระทั่งในปี พ.ศ.2513 กระทรวงการคลังได้เริ่มมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องควบคุมบริษัทที่ประกอบธุรกิจเงินทุน เพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นว่าการลงทุนของตนจะได้รับความคุ้มครองที่ดีพอ และเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของทางราชการมีโอกาสศึกษาการดำเนินการของบริษัทที่ประกอบธุรกิจเงินทุนเหล่านั้น จึงได้มีประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 58 ว่าด้วยการควบคุมกิจการค้าขาย อันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกแห่งสาธารณชนโดยกระทรวงการคลังได้ประกาศกำหนดรายละเอียดและเงื่อนไขในการอนุญาตให้ประกอบกิจการที่ต้องขออนุญาตตามข้อ 5 (7) และ (8) แห่งประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 58 กล่าวคือ บุคคลใดจะประกอบธุรกิจเงินทุนได้ต้องขออนุญาตจากกระทรวงการคลัง โดยผ่านธนาคารแห่งประเทศไทยก่อน ซึ่งมีผลใช้บังคับต่อกิจการที่ประกอบธุรกิจเงินทุนอยู่ก่อนแล้วด้วย ตามกฎหมายบริษัทเงินทุนฯ ไม่อาจดำเนินการรับฝากเงินจากประชาชนได้เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ ฉะนั้นเงินทุนของบริษัทเงินทุนฯ จึงได้มาจากการขายหุ้นหรือตราสารให้แก่ประชาชนและกู้ยืมเงินทุนจากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นๆ

นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2516 เป็นต้นมา บริษัทเงินทุนฯ ต่างๆ เหล่านี้ ได้มีการขยายปริมาณและแขนงงานธุรกิจเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวาง เช่น การสนับสนุนให้มีการค้าฟ่อนส่งและทำธุรกิจการเช่าซื้อรถยนต์ ประกอบกับผู้ถือหุ้นของบริษัทเงินทุนฯ มักจะประกอบธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรมส่วนตัวอยู่ด้วย ฉะนั้นการปล่อยสินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จึงมุ่งที่จะสนับสนุนธุรกิจเหล่านั้นเป็นสำคัญ ขณะเดียวกันธุรกิจของกลุ่มแข่งก็จะไม่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินเท่าที่ควรภาวะการณ์เช่นนี้จึงมีแนวโน้มเพิ่มการผูกขาดเงินทุนแก่ธุรกิจบางประเภท เช่นเดียวกับกรณีของธนาคารพาณิชย์ ดังนั้นธนาคารแห่งประเทศไทย จึงเริ่มให้ความสนใจพิจารณาร่างกฎหมายเพื่อควบคุมบริษัทเงินทุนฯ ให้รัดกุมยิ่งขึ้น โดยการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจเงินทุนได้ เริ่มครั้งแรกเมื่อตุลาคม พ.ศ.2516 สิ้นปี 2516 กระทรวงการคลังได้ออกใบอนุญาตให้บริษัทจำกัดประกอบธุรกิจเงินทุนรวมทั้งสิ้น 54 บริษัท แบ่งเป็นบริษัทเงินทุน 13 บริษัท บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ 41 บริษัท หลังจากนั้นมีการออกใบอนุญาตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึงปี พ.ศ.2520 มีบริษัทเงินทุนได้รับอนุญาต 28 บริษัท

และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์อีก 85 บริษัท รวม 113 บริษัท กระทรวงการคลังจึงระงับการออกใบอนุญาตจัดตั้งบริษัทตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่มาตรการต่างๆ ที่กระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยออก เพื่อใช้บังคับนั้นมีไม่มากนักและส่วนมากก็ไม่เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานของบริษัทเงินทุนฯ จึงทำให้การควบคุมไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ประกอบกับจำนวนบริษัทรับอนุญาตมีมาก การลงโทษตามกฎหมายจึงทำได้ไม่สะดวก เนื่องจากต้องดำเนินคดีตามขบวนการทางศาล และหากปรากฏว่าบริษัทใดทำความเสียหายแก่ประชาชนอย่างร้ายแรง กฎหมายที่ไม่ได้ให้อำนาจแก่ทางการในการเข้าปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนอย่างเพียงพอ นอกจากการถอนใบอนุญาตซึ่งเป็นการลงโทษที่ไม่เหมาะสมจะนำมาใช้ในบางกรณี ดังนั้น เพื่อให้การควบคุมของทางราชการมีประสิทธิภาพ และให้อำนาจแก่ผู้ควบคุมมากขึ้น จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ.2522 ขึ้นใช้บังคับเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ.2522 เพื่อเพิ่มอำนาจแก่ผู้ควบคุมดูแล และช่วยให้ประชาชนเกิดความมั่นใจในธุรกิจเงินทุนมากขึ้น

จำนวนบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย

ตั้งแต่ทางการออกประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 58 เพื่อควบคุมดูแลบริษัทเงินทุนฯ และผู้ที่จะดำเนินธุรกิจดังกล่าวจะต้องได้รับอนุญาตก่อน ทำให้บริษัทเงินทุนฯ ทำการจดทะเบียนขอเปิดดำเนินการมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งในปี พ.ศ.2520 ทางการเริ่มสังเกตเห็นว่ามีธุรกิจที่ดำเนินการทางด้านเงินทุนมากจึงได้ออกประกาศของกระทรวงการคลัง เพื่อไม่อนุญาตให้มีการเปิดบริษัทเกี่ยวกับธุรกิจเงินทุนเพิ่มอีก ซึ่งในปีนั้นมีจำนวนบริษัทเงินทุนฯ สูงถึง 113 บริษัทซึ่งแบ่งได้เป็นบริษัทเงินทุน 28 บริษัท บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ 85 บริษัท หลังจากนั้นบริษัทเงินทุนฯ บางบริษัทได้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบการธุรกิจเงินทุน ทำให้จำนวนบริษัทเงินทุนฯ ลดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งในปี พ.ศ.2530 ได้มีการรวมบริษัทเงินทุนฯ เข้าด้วยกัน จึงทำให้จำนวนบริษัทเงินทุนฯ ลดลงจาก 98 บริษัท ในปี พ.ศ.2529 เหลือ 94 บริษัท และในปัจจุบันสิ้นปี พ.ศ.2537 มีบริษัทเงินทุนฯ ทั้งระบบ 91 บริษัท แบ่งได้เป็นบริษัทเงินทุน 21 บริษัท มีสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพฯ 19 บริษัท ต่างจังหวัด 2 บริษัท มีสาขาในกรุงเทพฯ 1 สาขา และสาขาในต่างจังหวัด 3 สาขา บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ 70 บริษัท มีสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพฯ 66 บริษัท ต่างจังหวัด 4 บริษัท มีสาขาในกรุงเทพฯ 24 สาขา ในต่างจังหวัด 30 สาขา รวมบริษัทเงินทุนฯ ทั้งสำนักงานใหญ่และสาขาได้ 149 บริษัท (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 4 จำนวนบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย

(:บริษัท)

ปี พ.ศ.	บริษัท เงินทุน	บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์	รวม
2520	16	83	99
2521	28	84	112
2522	28	85	113
2523	28	84	112
2524	28	84	112
2525	28	84	112
2526	27	82	109
2527	27	77	104
2528	25	75	100
2529	24	74	98
2530	22	72	94
2531	22	72	94
2532	22	72	94
2533	22	72	94
2534	21	71	92
2535	21	71	92
2536	21	70	91
2537	21	70	91

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 5 จำนวนบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่เปิดและเปิดดำเนินการในประเทศไทย

(:บริษัท)

ปี พ.ศ.	บริษัทเงินทุน		บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์		ดำเนินการ
	เปิดใหม่	ปิด	เปิดใหม่	ปิด	
2522	-	-	-	1	112
2523	-	-	-	-	112
2524	-	-	-	-	112
2525	-	-	-	-	112
2526	-	1	-	2	109
2527	-	-	-	5	104
2528	-	2	-	2	100
2529	-	1	-	1	98
2530	-	2	-	2	94
2531	-	-	-	-	94
2532	-	-	-	-	94
2533	-	-	-	-	94
2534	-	1	-	1	92
2535	-	-	-	-	92
2536	-	-	-	1	91
2537	-	-	-	-	91

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 6 บริษัทเงินทุนฯ ที่ถูกถอนใบอนุญาต

ชื่อบริษัท	วัน เดือน ปี ที่ถูกถอนใบอนุญาต
บง. ราชาเงินทุน	7 ส.ค. 2522
บงล. พัฒนาเงินทุน	16 ธ.ค. 2526
บง. เขาวราช	16 ธ.ค. 2526
บงล. บ้านและที่ดินไทย	16 ธ.ค. 2526
บงล. สยามเงินทุน	8 ก.ค. 2527
บงล. สหไทย	10 ต.ค. 2527
บงล. ไทยเซ็นทรัล	13 ธ.ค. 2527
บงล. บางกอกกรีฑาและทรีสต์	13 ธ.ค. 2527
บงล. เฟิสท์ทรีสต์	21 ธ.ค. 2527
บง. ยูไนเต็คมาลายัน	9 ก.ค. 2528
บงล. นทีทอง	30 ก.ย. 2528
บง. ซินเซียทรีสต์	30 ก.ย. 2528
บงล. เอ เอฟ ที	30 ก.ย. 2528
บงล. เอ เอส เอ กองทุน	25 ก.ค. 2529
บงล. กรุงเทพฯ (มหานคร)	3 พ.ย. 2529
บง. พาณิช	17 ธ.ค. 2534

หมายเหตุ : บง. สกุลไทย บง. โฟแนนเชียลทรีสต์ บงล. ไทยเงินทุน บงล. คอมเมอร์เชียลทรีสต์
 บงล. สากลเคหะ รวมกันเป็น บงล. เอกธนา เมื่อวันที่ 11 ส.ค. 2530 และ
 บงล. พัฒนสิน เปลี่ยนเป็น บล. พัฒนสิน เมื่อวันที่ 28 มิ.ย. 2534

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 7 จำนวนบริษัท สาขาของบริษัทเงินทุนฯ ในประเทศไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2537

บริษัท	จำนวนบริษัท	สำนักงานใหญ่		สาขา		รวม สำนักงาน ใหญ่ และสาขา
		ใน	ใน	ใน	ใน	
		กรุงเทพฯ	ต่างจังหวัด	กรุงเทพฯ	ต่างจังหวัด	
บง.	21	19	2	1	3	25
บงล.	70	66	4	24	30	124
รวม	91	85	6	25	33	149

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ขอบเขตและหน้าที่ของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย

บริษัทเงินทุน (Finance Company) หมายถึง บริษัทจำกัดที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ประกอบธุรกิจเงินทุน

บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ (Finance and Securities Company) หมายถึง บริษัทจำกัดที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ประกอบธุรกิจเงินทุนควบคู่ไปกับธุรกิจหลักทรัพย์

ดังนั้นขอบเขตและหน้าที่ของทั้งสองธุรกิจอธิบายได้ดังนี้

ธุรกิจเงินทุน หมายถึง ธุรกิจการจัดหาซึ่งเงินทุนและใช้เงินทุนนั้นในการประกอบกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งจำแนกประเภทได้ดังนี้

1. กิจการเงินทุนเพื่อการพาณิชย์ หมายถึง ธุรกิจที่จัดหาเงินทุนจากประชาชน และให้กู้ยืมระยะสั้น รวมทั้งการเป็นผู้รับรอง ผู้รับอวัลในตั๋วเงิน

2. กิจการเงินทุนเพื่อการพัฒนา หมายถึง ธุรกิจที่จัดหาเงินทุนจากประชาชน และให้กู้ยืมระยะปานกลาง หรือระยะยาวแก่กิจการอุตสาหกรรม เกษตรกรรม หรือพาณิชยกรรม
3. กิจการเงินทุนเพื่อการจำหน่ายและการบริโภค หมายถึง ธุรกิจจัดหาเงินทุนจากประชาชนและทำการต่อไปนี้เป็นการค้าปกติ
- ให้กู้ยืมแก่ประชาชนเพื่อให้ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินและหรือบ้านที่อยู่อาศัย
 - ให้กู้ยืมเงินแก่ประชาชน เพื่อใช้ในการซื้อสินค้าจากกิจการที่มีโชงของตนเอง
 - ให้ประชาชนเช่าซื้อสินค้าที่รับโอนสิทธิ์มาจากกิจการซึ่งจำหน่ายสินค้านั้น เมื่อได้ตกลงจะให้เช่าซื้อ หรือให้ประชาชนเช่าซื้อสินค้าซึ่งยึดได้จากผู้เช่าซื้อรายอื่น
 - รับโอนโดยมีค่าตอบแทนซึ่งสิทธิ์เรียกร้องที่เกิดจากการจำหน่ายสินค้า
4. กิจการเงินทุนเพื่อการเคหะ หมายถึง ธุรกิจที่ทำการจัดหาเงินทุนจากประชาชนและทำการดังต่อไปนี้เป็นทางค้าปกติ
- ให้กู้ยืมแก่ประชาชนเพื่อให้ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินและหรือบ้านที่อยู่อาศัย
 - ให้กู้ยืมเงินเพื่อใช้ในการจัดหาที่ดินและหรือบ้านที่อยู่อาศัยสำหรับจำหน่ายแก่ประชาชน หรือให้ประชาชนเช่าซื้อ
 - จัดหาที่ดินและหรือบ้านที่อยู่อาศัยมาจำหน่ายแก่ประชาชน รวมทั้งการให้ประชาชนเช่าซื้อ
5. กิจการเงินทุนอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อาทิตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ.2528 ได้มีการเพิ่มเติมให้บริษัทเงินทุนประกอบธุรกิจค้าประกันได้ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด นอกจากนี้กฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ระบุไว้ว่า "บุคคลใดนอกจากบริษัท เงินทุนจะประกอบธุรกิจ เงินทุนไม่ได้"

ธุรกิจหลักทรัพย์ หมายถึง บริษัทจำกัดที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทใดประเภทหนึ่งหรือหลายประเภทดังต่อไปนี้

1. กิจการนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ หมายถึง กิจการที่ทำหน้าที่เป็นนายหน้าหรือตัวแทนซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยนหลักทรัพย์ให้แก่บุคคลอื่น โดยได้รับค่านายหน้าหรือบำเหน็จเป็นการตอบแทน
2. กิจการค้าหลักทรัพย์ หมายถึง กิจการที่ซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยนหลักทรัพย์ในนามของบริษัทเอง

3. กิจการที่ปรึกษาการลงทุน หมายถึง กิจการที่ให้คำแนะนำแก่ประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับการลงทุนหรือซื้อหรือขายหลักทรัพย์ใด ๆ โดยได้รับค่าบริการ หรือบำเหน็จเป็นการตอบแทนสำหรับการลงทุนในที่นี้หมายถึง การลงทุนซื้อขายหลักทรัพย์ ซึ่งไม่ได้หมายถึงการลงทุนประกอบกิจการทั่ว ๆ ไป

4. กิจการจำหน่ายหลักทรัพย์ หมายถึง กิจการที่รับจัดจำหน่ายหลักทรัพย์ให้แก่ประชาชนโดยทั่วไป

5. กิจการจัดการลงทุน หมายถึง กิจการที่จัดการลงทุนตามโครงการโดยการออกตราสาร หรือหลักฐานแสดงสิทธิในหลักทรัพย์ของแต่ละโครงการจำหน่ายแก่ประชาชน และนำเงินที่ได้จากการจำหน่ายตราสาร หรือหลักฐานแสดงสิทธินั้นไปลงทุนในหลักทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในโครงการ ในประเทศไทยได้มีผู้เรียกกิจการลักษณะนี้ว่า "กองทุนรวม" หรือ "Mutual Fund"

6. กิจการหลักทรัพย์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ลักษณะการประกอบกิจการของบริษัท เงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์

บริษัท เงินทุนฯ มีลักษณะการประกอบธุรกิจคล้ายคลึงกับธนาคารพาณิชย์ คือ ระดมเงินจากประชาชนแล้วนำเงินนั้นไปหาผลประโยชน์ในลักษณะต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด โดยสามารถแบ่งการดำเนินงานออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การเงินธุรกิจขนาดใหญ่ (Wholesale Corporate Finance)
2. การเงินธุรกิจการค้าทั่วไป (Commercial Finance)
3. การเงินธุรกิจเพื่อการบริโภค (Consumer Finance)
4. การรับประกันการขายหุ้นหรือหุ้นกู้่ออกใหม่ (Underwriting)

1. การเงินธุรกิจขนาดใหญ่ (Wholesale Corporate Finance)

มีการให้บริการคล้ายบริการของธนาคารพาณิชย์ ยกเว้นแต่ไม่สามารถให้บริการเกี่ยวกับเงินตราต่างประเทศ บริการบัญชีกระแสรายวัน และบริการออมทรัพย์ ซึ่งบริการเกี่ยวกับการเงินธุรกิจขนาดใหญ่ดังกล่าวประกอบไปด้วย

- 1.1 บริการรับฝากเงิน (Funding)

บริษัท เงินทุนฯ จะไม่ออกสมุดรับฝากเงิน (pass book) เพื่อเป็นหลักฐานการฝากเงิน แต่จะให้ตราสารซึ่งบริษัท เงินทุนเป็นผู้ออกเรียกว่า "ตั๋วสัญญาใช้เงิน" (Promissory Note) แทน ระยะเวลาของตั๋วสัญญาใช้เงินมีทั้งประเภททวงถาม (Call)

และประเภทมีระยะเวลากำหนด เช่น 1 เดือน 6 เดือน 12 เดือน หรือเกินกว่า 1 ปี บริษัทเงินทุนสามารถให้อัตราดอกเบี้ยสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดของธนาคารพาณิชย์ ทั้งนี้เพราะการรับฝากโดยมียอดเงินขั้นต่ำ 10,000 บาท ทำให้มีภาระงานน้อยกว่า และบริษัทเงินทุนฯ ไม่ต้องบริการด้านฝากถอนประจำวัน ไม่มีการใช้เช็ค ทำให้ประหยัดงานด้านบริการจึงมีต้นทุนดำเนินงานต่ำกว่าธนาคารพาณิชย์มาก เมื่อต้นทุนต่ำกว่าจึงสามารถให้บริการรับฝากเงินในอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่าธนาคารพาณิชย์ได้

1.2 บริการให้สินเชื่อหรือการให้กู้ยืม (Credit or Loan)

บริษัทเงินทุนฯ จะให้เงินกู้ที่เรียกว่า สินเชื่อธุรกิจรายใหญ่ คือ การให้เงินกู้จำนวนมากแก่บริษัทอุตสาหกรรม หรือโรงงาน ในวงเงิน 5 ล้านบาทขึ้นไป การให้กู้มีทั้งประเภทระยะสั้น และระยะยาว โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1.2.1 เงินกู้ระยะสั้น (Short Term Finance) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

- Money Market Loan : การให้กู้เพื่อสภาพคล่องในตลาดเงิน
- Receivables Financing : การให้กู้เพื่อบัญชีลูกหนี้
- Inventory Financing : การให้กู้เพื่อสินค้าคงคลัง

Money Market Loan เป็นการให้กู้เพื่อปรับสภาพคล่องในตลาดเงินกล่าวคือเมื่อบริษัทเงินทุนฯ มีเงินเหลือใช้ระยะสั้นก็สามารถให้ธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีฐานะมั่นคงกู้แบบเผื่อเรียกได้ วิธีให้กู้อาจจะทำสัญญาแบบง่าย ๆ เพื่อเป็นหลักประกันไว้เท่านั้น หรืออาจจะให้ผู้กู้ออกตั๋วสัญญาใช้เงินไว้ล่วงหน้า อัตราดอกเบี้ยก็คิดในระดับต่ำ ตามสภาพในตลาดเงิน (Money Market) อย่างน้อยให้คุ้มกับอัตรารับฝากเงินประเภทเผื่อเรียก (Call)

Receivable Financing เป็นการให้กู้ระยะสั้นที่ต้องใช้หลักประกันเงินกู้ประเภทตั๋วแลกเงิน (Bill of Exchange) ตั๋วแลกเงินที่มีธนาคารค้ำประกัน (Banker's Acceptance) และเช็คล่วงหน้า (Post-dated cheque) โดยที่ตัวเงินเหล่านี้ต้องเป็นตัวเงินอันเกิดจากการค้าเท่านั้น

Inventory Financing การให้กู้ระยะสั้นประเภทนี้จะมิใช่ใบประทวนสินค้า (Warehouse Receipt) เป็นหลักประกัน ใบประทวนสินค้าคือเอกสารที่ออกโดยบริษัทโกดังสินค้า ซึ่งจะระบุประเภทสินค้าและจำนวนสินค้าที่รับฝากไว้แก่เจ้าของสินค้า การให้กู้มักจะให้ไม่เกิน 70% ของราคาสินค้าที่บริษัทเงินทุนฯ ได้ประเมินแล้วและต้องเป็นบริษัทโกดังสินค้าที่เชื่อถือได้ อีกทั้งต้องมีการประกันภัยโดยระบุให้ผู้ให้กู้เป็นผู้รับประโยชน์ด้วย

1.2.2 เงินกู้ระยะยาว (Long Term Capital Financing) หรือ (Project Financing)

เป็นการให้กู้ที่มีระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี แต่ปกติจะไม่เกิน 10 ปี วัตถุประสงค์เพื่อนำไปลงทุนหรือขยายกิจการโรงงาน หรือซื้อเครื่องจักร จัดได้ว่าเป็นการให้กู้เพื่อการพัฒนา (Development Finance) ผู้กู้จะต้องเสนอโครงการ (Project) ซึ่งแสดงการคาดคะเนความต้องการเงินกู้ระยะยาว ส่วนผู้ให้กู้จะวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของโครงการ (Feasibilities) หากเป็นไปได้จึงจะให้กู้ โดยบริษัทเงินทุนฯ จะบังคับให้ผู้กู้จ้างองหลักทรัพย์ ได้แก่ ที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง เครื่องจักร หรือจำนำเงินฝากไว้เป็นหลักประกันเงินกู้ดังกล่าว

2. การเงินธุรกิจการค้าทั่วไป (Commercial Finance)

คือ การให้กู้ยืมแก่ธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดเล็ก บริษัทที่ทำการค้าธรรมดา ห้างร้านขนาดเล็ก และผู้ประกอบการวิชาชีพ เช่น หมอ วิศวกร ลักษณะการให้กู้จะเป็นการให้กู้ระยะสั้น 1-3 เดือน ไม่สูงนัก ซึ่งธนาคารพาณิชย์ก็มีสินเชื่อประเภทนี้ด้วย

3. การเงินธุรกิจเพื่อการบริโภค (Consumer Finance) สามารถจำแนกได้ดังนี้

3.1 การให้กู้ยืมแก่บุคคลธรรมดา (Personal Loan) คือ การให้กู้ เพื่อนำเงินไปใช้จ่ายเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล เช่น การซื้อข้าวของเครื่องใช้ การซ่อมแซมบ้านเรือน การศึกษา การเดินทาง เป็นต้น

3.2 การให้กู้แก่ผู้ค้ารถยนต์ (Dealer Finance) แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

- Floor Plan Financing เป็นวิธีการให้สินเชื่อโดยใช้รถยนต์ที่อยู่ในครอบครองของผู้ขายรถยนต์เป็นหลักประกันการกู้ และเมื่อขายรถได้แต่ละคันบริษัทเงินทุนจะให้กู้แก่ผู้ซื้อในแบบเช่าซื้อ (ถ้าผู้ซื้อรถต้องการ) และลดยอดให้กู้ของผู้ค้ารถยนต์ลง

- Block Discounting Financing เป็นวิธีให้กู้โดยบริษัทเงินทุนรับซื้อบัญชีลูกหนี้ของผู้ขายรถยนต์ ผู้ซื้อรถยนต์จะต้องเป็นผู้ชำระเงินโดยตรงให้กับบริษัทเงินทุนแทนที่จะเป็นการชำระกับบริษัทผู้ขายรถยนต์

3.3 การให้กู้ยืมแบบเช่าซื้อ (Hire-Purchase Finance) กรณีนี้ผู้กู้จะต้องเป็นผู้ชำระ เบี้ยประกันอุบัติเหตุของรถยนต์และมอบให้บริษัทเงินทุนเป็นผู้รับผลประโยชน์ในระหว่างระยะเวลาที่ ส่วนสิทธิการเป็นเจ้าของรถยนต์จะเป็นของบริษัทเงินทุนจนกว่าการชำระเงินกู้งวดสุดท้ายจะสิ้นสุดลง สิทธิการเป็นเจ้าของจึงจะเป็นของผู้กู้ วิธีนี้เพื่อซื้อรถยนต์อีกแบบหนึ่งแต่ยังไม่แพร่หลายในประเทศไทย คือ In-Plant Banking วิธีการก็คือ บริษัทเงินทุนจะให้กู้โดยตรงต่อบริษัทใดบริษัทหนึ่งที่เชื่อถือได้ และมีธุรกิจเกี่ยวข้องกับบริษัทเงินทุน เพื่อนำเงินนั้นไปจัดซื้อรถยนต์

ให้พนักงานของบริษัท ซึ่งได้รับเลือกสรรว่าจะสามารถชำระหนี้คืนได้ โดยที่บริษัทนั้นๆ จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการนำส่งเงินให้กับบริษัทเงินทุนและเป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ให้แก่พนักงานเหล่านั้นด้วย

3.4 การให้กู้เพื่อที่อยู่อาศัย (Housing Buyer's Finance) การให้กู้ยืมแก่ผู้ซื้อบ้านและที่ดินนี้ นอกจากบริษัทเงินทุนแล้วยังมีธนาคารพาณิชย์และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ให้บริการสินเชื่อประเภทนี้อยู่ด้วย โดยสถาบันการเงินจะเป็นเจ้าหนี้มีบ้านและที่ดินจดจำนองไว้เป็นประกัน ส่วนผู้กู้ก็มีสัญญาต้องชำระหนี้ค้ำบ้านและที่ดินทั้งเงินต้นและดอกเบี้ย จนกว่าจะหมดภาระหนี้จึงจะสามารถปลดจำนองได้

4. การรับประกันการขายหุ้นหรือหุ้นกู้่ออกใหม่ (Underwriting)

การขายหุ้นหรือหุ้นกู้เป็นวิธีหนึ่งที่บริษัทจะหาเงินมาลงทุนในกิจการ โดยบริษัทหลักทรัพย์จะทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างบริษัทที่ต้องการเงินทุนและผู้ที่ต้องการจะลงทุนซื้อหุ้นหรือหุ้นกู้ของบริษัท ในลักษณะของการรับประกันการขายหุ้นหรือหุ้นกู้่ออกใหม่ (Firm Underwriting) หรือเป็นตัวกลางขายหุ้นหรือหุ้นกู้โดยไม่รับประกันการขาย (Best Effort Basis) ซึ่งการประกอบธุรกรรมของบริษัทเงินทุนฯ ในด้านธุรกิจหลักทรัพย์นี้จะไม่รวมเอาไว้ในการศึกษาครั้งนี้ เพราะเป็นการศึกษาเฉพาะด้านธุรกิจเงินทุนเท่านั้น

แหล่งที่มาและใช้ไปของเงินทุน

บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ มีลักษณะการประกอบธุรกิจคล้ายคลึงกับธนาคารพาณิชย์ กล่าวคือ บริษัทเงินทุนฯ เป็นสถาบันการเงินที่ระดมเงินออมจากประชาชนแล้วนำเงินออมเหล่านั้นมาให้กู้ยืมแก่หน่วยธุรกิจต่างๆ ที่มีความต้องการเงิน ฉะนั้น แหล่งที่มาและแหล่งใช้ไปของเงินทุนของบริษัทเงินทุนฯ ที่สำคัญมีดังนี้ คือ

แหล่งที่มาของเงินทุน

กฎหมายไม่อนุญาตให้บริษัทเงินทุนฯ ดำเนินกิจการรับฝากเงินจากประชาชนได้เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ ฉะนั้น เงินทุนของบริษัทเงินทุนฯ ส่วนใหญ่จึงได้มาจากการขายหุ้นหรือตั๋วสัญญาใช้เงิน (promissory note) ให้แก่ประชาชนผู้สนใจทั่วไป และกู้ยืมเงินจากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่น ๆ มาเป็นเงินทุนของบริษัท

บริษัทเงินทุนฯที่อยู่ในเครือของธนาคารพาณิชย์มักจะมีการกู้เงินจากธนาคารแม่ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ และยังใช้อัตราในตลาดเงินด้วย เงินกู้ประเภทนี้มักเรียกกันว่า call loan คือเงินกู้ประเภทเรียกคืนทันทีเมื่อต้องการ และไม่มีการจำกัดระยะเวลาการให้กู้ยืม

แหล่งที่มาของเงินทุนของบริษัทเงินทุนฯ พิจารณาได้จากงบดุลรวมของบริษัทเงินทุนฯ และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ด้านที่เป็นหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น (ตารางที่ 8) ซึ่งประกอบด้วยรายการใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. เงินกู้ยืม(borrowings) เงินกู้ยืมเป็นแหล่งเงินทุนที่มีความสำคัญมากที่สุดของบริษัทเงินทุนฯ โดยมีแหล่งกู้ยืม 4 แหล่งใหญ่ที่สำคัญคือ การกู้ยืมจากประชาชน การกู้ยืมจากธนาคารแห่งประเทศไทย การกู้ยืมจากสถาบันการเงินภายในประเทศและการกู้ยืมจากสถาบันการเงินต่างประเทศ

2. หุ้นกู้ (loan stock) หมายถึง ลักษณะการกู้ยืมมาโดยออกเป็นใบหุ้นให้กับเจ้าหนี้ หลังจากมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2535 ที่ผ่านมา ได้เปิดโอกาสให้ธุรกิจทั่วไปที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) กำหนด สามารถออกหุ้นกู้เพื่อระดมทุนจากประชาชนได้โดยตรงได้อย่างคล่องตัวยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการลดต้นทุนในการระดมเงินทุน บริษัทเงินทุนฯจึงมีการออกหุ้นกู้เพิ่มมากขึ้น

ตารางที่ 8 ที่มาและทางใช้ไปของเงินทุนของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในช่วงปี
2533-2537

(หน่วย : พันล้านบาท)

รายการ	2533	2534	2535	2536	2537
ที่มาของเงินทุน	357.0	470.7	656.2	891.4	1,186.6
- เงินกู้ยืม	302.2	396.7	549.0	715.4	963.7
- หุ้นกู้	-	-	-	17.3	15.8
- หนี้สินอื่น ๆ	23.4	29.9	40.2	69.5	75.1
- เงินกองทุน	31.4	44.1	67.0	89.2	132.0
ทางใช้ไปของเงินทุน	357.0	470.7	656.2	891.4	1,186.6
- เงินสดและ เงินฝากธนาคาร	4.4	8.8	14.6	19.6	20.8
- เงินลงทุนในหลักทรัพย์	36.9	45.3	70.0	98.8	136.4
- เงินให้กู้ยืม หรือ เงินให้สินเชื่อ	303.8	401.8	552.2	750.3	995.1
- สินทรัพย์อื่น ๆ	11.9	14.8	19.4	22.7	34.3

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

3. หนี้สินอื่น ๆ (other liabilities) รวมถึงหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืนบัญชีระหว่างบริษัทหลักทรัพย์บัญชีลูกค้าภาระของบริษัทจากการรับรองภาระจากการขายลูกหนี้ตัวเงิน

4. เงินกองทุน (fund) ถือเป็นส่วนของผู้ถือหุ้น ประกอบด้วยทุนที่ออกและชำระแล้ว ส่วนเกินมูลค่าหุ้น กำไรสะสมที่ได้จัดสรรแล้ว และกำไรสะสมที่ยังไม่ได้จัดสรร

จากแหล่งที่มาของเงินทุนทั้งหมด เงินกู้ยืม ซึ่งเป็นหนี้สินของบริษัทเงินทุนฯ สามารถจำแนกแหล่งเงินกู้ได้ 3 ประเภท คือ ตามประเภทเจ้าหนี้ ระยะเวลาการกู้ และลักษณะการกู้ยืมดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แหล่งเงินกู้ของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามประเภทเจ้าหนี้ ซึ่งบริษัทเงินทุนฯสามารถระดมเงินทุนได้ ทั้งในรูปการกู้ยืมที่ได้จากการออกตั๋วสัญญาใช้เงินแก่ประชาชนทั่วไปและการกู้ยืมโดยตรง แหล่งเงินทุนเหล่านี้สามารถจำแนกตามประเภทของผู้ให้กู้ได้เป็น 3 ประเภท

1.1 แหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงิน ได้แก่ เงินกู้ยืมจากธนาคารพาณิชย์บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ธนาคารออมสิน ธนาคารอาคารสงเคราะห์ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สหกรณ์ออมทรัพย์บริษัทประกันภัย สถาบันการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งบริษัทเงินทุนฯจะได้เงินทุนมาในลักษณะของเงินฝาก โดยมีตั๋วสัญญาใช้เงินของบริษัทเป็นหลักฐานแก่ผู้ฝาก

1.2 แหล่งเงินทุนจากบุคคลธรรมดา บุคคลธรรมดาในที่นี้หมายถึงประชาชนทั่วไป ห้างร้านที่มีได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล การกู้ยืมจากแหล่งนี้ส่วนใหญ่มักออกเป็นตั๋วสัญญาใช้เงินให้แก่ผู้ฝาก นับเป็นแหล่งที่มาของเงินทุนที่สำคัญที่สุด

1.3 แหล่งเงินทุนจากนิติบุคคล ได้แก่ เงินกู้ยืมจากบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด วัตถุประสงค์ มูลนิธิ รูปแบบการกู้ยืมก็เช่นเดียวกับแหล่งเงินทุนกู้ยืมอื่น ๆ คือออกตั๋วสัญญาใช้เงินเป็นหลักฐาน

2. แหล่งเงินกู้ของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามระยะเวลาการกู้ เงินกู้ยืมประเภทนี้แบ่งเป็น

2.1 ประเภททวงถาม

2.2 ประเภทไม่ถึง 1 ปี

2.3 ประเภท 1 ปี ขึ้นไป

3. แหล่งเงินกู้ของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามลักษณะการกู้ยืม เงินกู้ยืมประเภทนี้จำแนกได้เป็น หนี้สินของธุรกิจเงินทุน และหนี้สินธุรกิจหลักทรัพย์

3.1 หนี้สินของธุรกิจเงินทุน หมายถึง ลักษณะการกู้ยืมเพื่อประกอบธุรกิจเงินทุน จำแนกได้เป็น

- 3.1.1 เงินเบิกเกินบัญชี และเงินกู้ยืมจากธนาคาร
 - 3.1.2 ตัวเงินจ่าย บริษัทเงินทุนฯ กู้ยืมมาโดยการออกเอกสารแสดงการเป็นเจ้าหนี้ให้
 - 3.1.3 เงินขายช่วงลด เป็นวิธีทางในการหาเงินทุนอีกทางหนึ่ง โดยการนำเอกสารที่ตนเป็นเจ้าหนี้แต่ยังไม่ครบกำหนดชำระ เงินนำมาขายให้แก่สถาบันอื่น แต่จะได้มูลค่าไม่เต็มมูลค่าที่ตราไว้
 - 3.1.4 เงินกู้ในประเทศ เป็นการกู้ยืมเงินโดยออกสัญญาเงินกู้ให้ไว้แก่เจ้าหนี้ในประเทศ
 - 3.1.5 เงินกู้และตัวเงินต่างประเทศ เป็นแหล่งได้มาของเงินทุนที่สำคัญอีกทางหนึ่ง มีลักษณะ เจ้าหนี้เป็นสัญญาเงินกู้ และตัวสัญญาใช้เงินให้แก่บุคคล นิติบุคคลต่างประเทศ
- 3.2 หนี้สินธุรกิจหลักทรัพย์ หมายถึง ลักษณะการกู้ยืมมาเพื่อประกอบธุรกิจหลักทรัพย์

แหล่งใช้ไปของ เงินทุน

เงินทุนที่ระดมได้จากแหล่งที่มาของเงินทุนดังกล่าวข้างต้นนั้น บริษัทเงินทุนฯ จะนำมาประกอบธุรกรรมทางการเงินเพื่อให้ได้มาซึ่งกำไรสูงสุด โดยจะจัดสรรเงินทุนไปยังแหล่งใช้ไปของเงินทุนที่สำคัญ 4 แหล่ง จากการพิจารณาของบรรดามิตรของ บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ แหล่งใช้ไปของเงินทุน คือ ด้านสินทรัพย์ ซึ่งประกอบด้วยรายการใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. เงินสดและเงินฝากธนาคาร (cash and deposit) เป็นแหล่งใช้ไปของเงินทุนที่บริษัทเงินทุนฯ กักไว้เป็นสินทรัพย์สภาพคล่อง ซึ่งจะถือไว้เพียงพอต่อการดำเนินงานตามปกติเท่านั้น
2. เงินลงทุนในหลักทรัพย์ (financial investment) เป็นแหล่งใช้ไปของเงินทุนเป็นอันดับรอง โดยบริษัทเงินทุนฯ จะนำเงินทุนไปใช้ลงทุนในหลักทรัพย์ทั้งในหลักทรัพย์ของรัฐบาล ซึ่งเป็นหลักทรัพย์ระยะยาวถือเป็นสินทรัพย์ทางการเงินที่มีความมั่นคงและมีความปลอดภัยในเงินต้นหรือไม่มีความเสี่ยงในการไม่ปฏิบัติตามสัญญา ได้แก่ พันธบัตรรัฐบาล ตัวเงินคลัง และหลักทรัพย์อื่นที่รัฐบาลค้ำประกัน และลงทุนในหลักทรัพย์เอกชน ได้แก่ ลงทุนในหุ้น และหุ้นกู้ของบริษัทต่างๆ ซึ่งสัดส่วนการลงทุนในหลักทรัพย์รัฐบาลจะต่ำกว่า เพราะผลตอบแทนต่ำกว่าลงทุนในหลักทรัพย์เอกชน

3. เงินให้กู้ยืมหรือเงินให้สินเชื่อ (loan) การให้สินเชื่อจะเป็นแหล่งใช้ไปของเงินลงทุนที่ใหญ่ที่สุด และเป็นแหล่งก่อให้เกิดรายได้ที่สำคัญที่สุดของบริษัท เงินลงทุนมีทั้งการให้สินเชื่อเพื่อธุรกิจเงินทุน และเพื่อธุรกิจหลักทรัพย์

4. สินทรัพย์อื่น ๆ (other assets) หมายถึง การใช้เงินทุนไปเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินอื่น ๆ ที่มีใช้การให้สินเชื่อหรือการลงทุนในหลักทรัพย์ ได้แก่ การใช้เงินทุนไปเพื่อให้ได้มาซึ่งสินทรัพย์ถาวร ทรัพย์สินเพื่อขาย รายจ่ายล่วงหน้า เช่น ตึกที่ทำการ หรือตกแต่งสำนักงาน เครื่องลงบัญชี เครื่องคอมพิวเตอร์ รวมตลอดถึงการให้บริการทางการเงินแก่ลูกค้า

จากแหล่งใช้ไปของเงินทุนทั้งหมด เงินให้กู้ยืมหรือเงินให้สินเชื่อเป็นแหล่งใช้ไปที่ใหญ่ที่สุดของบริษัท เงินทุนสามารถจำแนกการให้กู้ยืมหรือการให้สินเชื่อได้ 3 ประเภท คือ ตามประเภทผู้กู้ ตามระยะเวลาการให้สินเชื่อ และตามประเภทธุรกิจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เงินให้สินเชื่อจำแนกตามประเภทผู้กู้ บริษัทเงินทุนฯ ให้กู้ยืมโดยออกตั๋วสัญญาใช้เงินให้ผู้กู้แล้วให้ผู้กู้เซ็นรับสภาพหนี้ แต่บางกรณีเช่นการให้กู้ยืมแก่ธุรกิจใหญ่ๆ ที่มีชื่อเสียงผู้กู้มักจะเป็นผู้ออกตั๋วสัญญาใช้เงินเอง การให้กู้ยืมเงินอาจมีสัญญาการกู้ยืมเงินเป็นหลักฐาน บางกรณีจะใช้ตั๋วแลกเงินเป็นเอกสารการให้กู้ยืมเงิน ซึ่งสามารถจำแนกประเภทของเจ้าหนี้หรือผู้กู้ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1.1 เงินให้สินเชื่อแก่สถาบันการเงิน ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ และสถาบันการเงินอื่นๆ ได้แก่ ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สหกรณ์ออมทรัพย์ ชุมชมสหกรณ์ออมทรัพย์ บริษัทประกันภัย บริษัทประกันชีวิต และสถาบันการเงินระหว่างประเทศที่ไทยเป็นสมาชิก ส่วนใหญ่จะใช้ตั๋วสัญญาใช้เงินเป็นเอกสารหลักฐานการให้สินเชื่อ

1.2 เงินให้สินเชื่อแก่บุคคลธรรมดา ส่วนใหญ่จะมีสัญญาการกู้ยืมเป็นหลักฐานการให้สินเชื่อ นับเป็นแหล่งให้กู้ยืมที่สำคัญเป็นอันดับสอง

1.3 เงินให้สินเชื่อแก่นิติบุคคล เป็นการให้สินเชื่อแก่บริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล วัด สมาคม มูลนิธิ ฯลฯ ส่วนใหญ่จะออกตั๋วสัญญาใช้เงินให้ผู้กู้เพื่อเป็นหลักฐานการเป็นลูกหนี้ของบริษัทเงินทุนฯ

2. เงินให้สินเชื่อจำแนกตามระยะเวลาการให้สินเชื่อ จากการพิจารณาเงินให้สินเชื่อจำแนกตามระยะเวลาการให้สินเชื่อ (ตารางที่ 9 และ 10) จะเห็นได้ว่าสัดส่วนการให้กู้ยืมเฉลี่ยแบบทวงถาม และระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี ไม่แตกต่างกันมาก กล่าวคือ มีค่าร้อยละ 32.3 และ 34.5 ของเงินให้กู้ยืมทั้งหมด ส่วนเงินให้สินเชื่อระยะเวลากว่า 1 ปี เป็นสัดส่วนการให้กู้ยืมเป็นอันดับรอง คิดเป็นร้อยละ 27.8 ของเงินให้กู้ยืมทั้งหมด และเงินให้สินเชื่อระยะเวลา

เกิน 5 ปี ถือเป็นสัดส่วนที่น้อยที่สุด มีค่าร้อยละ 5.4 ของเงินให้กู้ยืมทั้งหมด ทั้งนี้เนื่องจากก่อนปี พ.ศ.2535 เงินให้สินเชื่อในระยะยาว (เกิน 5 ปี) มีนโยบายปล่อยสินเชื่อไม่ได้มาก แต่ในช่วงปี พ.ศ.2535 เป็นต้นมา การให้สินเชื่อในระยะยาวมีบทบาทมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากต้องการให้ประชาชนหันมาลงทุนในปัจจุบันพื้นฐานมากขึ้น เพื่อพัฒนาประเทศจึงทำให้มูลค่าการให้สินเชื่อ ณ ปี พ.ศ.2537 แบบทวงถามเป็น 285.4 พันล้านบาท ไม่เกิน 1 ปี 265.5 พันล้านบาท เกิน 1 ปี 230.5 พันล้านบาท และเกิน 5 ปี 108.7 พันล้านบาท ตามลำดับ

ตารางที่ 9 เงินให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามระยะเวลาการให้สินเชื่อ

(หน่วย : พันล้านบาท)

ปี พ.ศ.	ทวงถาม	ไม่เกิน 1 ปี	เกิน 1 ปี	เกิน 5 ปี	รวม
2520	10.6	17.5	5.5	N.A. ^{1/}	33.6
2521	16.4	24.7	7.0	N.A.	48.1
2522	14.5	24.0	9.1	N.A.	47.6
2523	16.5	27.1	11.4	N.A.	55.0
2524	23.2	34.8	13.2	N.A.	71.3
2525	26.3	39.5	13.7	N.A.	79.5
2526	28.0	43.7	19.0	N.A.	90.7
2527	32.2	41.8	21.1	N.A.	95.0
2528	33.4	58.3	6.4	N.A.	98.1
2529	34.5	37.7	30.1	N.A.	102.2
2530	34.7	39.2	39.4	N.A.	113.3
2531	45.5	54.5	54.4	N.A.	154.4
2532	78.3	74.7	85.5	N.A.	238.5
2533	85.6	105.2	124.1	N.A.	314.9
2534	132.1	159.5	123.9	N.A.	415.5
2535	168.0	138.5	135.0	40.5	482.0
2536	219.3	183.8	175.0	65.0	643.1
2537	285.4	265.5	230.5	108.7	890.1

หมายเหตุ : 1/ N.A. เท่ากับ NOT AVAILABLE หมายถึงไม่ปรากฏข้อมูลที่แน่ชัด

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 10 แสดงสัดส่วนเงินให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามระยะเวลาการให้สินเชื่อ

(หน่วย : ร้อยละ)

ปี พ.ศ.	ทวงถาม	ไม่เกิน 1 ปี	เกิน 1 ปี	เกิน 5 ปี	รวม
2520	31.5	52.1	16.4	N.A. ^{1/}	100
2521	34.1	51.4	14.6	N.A.	100
2522	30.5	50.4	19.1	N.A.	100
2523	30.0	49.3	20.7	N.A.	100
2524	32.5	48.8	18.5	N.A.	100
2525	33.1	49.7	17.2	N.A.	100
2526	30.9	48.2	20.9	N.A.	100
2527	33.9	44.0	22.2	N.A.	100
2528	34.0	59.4	6.5	N.A.	100
2529	33.8	36.9	29.5	N.A.	100
2530	30.6	34.6	34.8	N.A.	100
2531	29.5	35.3	35.2	N.A.	100
2532	32.8	31.3	35.8	N.A.	100
2533	27.2	33.4	39.4	N.A.	100
2534	31.8	38.4	29.8	N.A.	100
2535	34.9	28.7	28.0	8.4	100
2536	34.1	28.6	27.2	10.1	100
2537	32.1	29.8	25.9	12.2	100
ค่าเฉลี่ย	32.3	34.5	27.8	5.4	100

หมายเหตุ : 1/ N.A. เท่ากับ NOT AVAILABLE หมายถึงไม่ปรากฏข้อมูลที่แน่ชัด

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

3. เงินให้สินเชื่อจำแนกตามประเภทธุรกิจ เป็นการให้สินเชื่อตามวัตถุประสงค์ของการใช้เงินของผู้ขอสินเชื่อ ในช่วงปี พ.ศ.2520-2537 (ตารางที่ 11 และตารางที่ 12) ได้แก่

3.1 สินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรม (industrial credit) เป็นการให้สินเชื่อเพื่อการขยายกิจการ ตลอดจนการลงทุนใหม่ของธุรกิจที่เพิ่งเปิดดำเนินงานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการซื้อวัตถุดิบเครื่องจักรและอุปกรณ์การผลิตซึ่งรวมทั้งสินทรัพย์ถาวร เพื่ออุตสาหกรรมทุกชนิด สัดส่วนของสินเชื่อภาคนี้เฉลี่ยร้อยละ 17.0 ปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 137.7 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 13.7 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด นับเป็นอันดับ 3 ของสินเชื่อประเภทอื่น

3.2 สินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล (personal consumption credit) บริษัทเงินทุนฯจะสนับสนุนการให้สินเชื่อแก่บุคคลที่มีความสามารถในการประกอบอาชีพการงานที่ดีและมั่นคงและเป็นที่เชื่อถือได้ในสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้กู้สามารถที่จะซื้อสินค้าประเภทคงทนได้ก่อนที่จะสามารถสะสมเงินได้หรือให้เป็นการใช้จ่ายที่เกี่ยวกับส่วนตัว เช่น การสร้างบ้านอยู่อาศัยการซื้อรถยนต์การกู้เงินเพื่อศึกษาต่อ มีสัดส่วนการให้สินเชื่อในภาคนี้เฉลี่ยร้อยละ 28.9 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมดโดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 319.0 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 31.6 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด นับเป็นภาคที่บริษัทเงินทุนฯให้สินเชื่อมากที่สุด โดยการให้สินเชื่อแก่ภาคการบริโภคส่วนบุคคลนี้มีลักษณะการให้สินเชื่อแบ่งได้เป็นการให้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย เพื่อการเช่าซื้อและอื่น ๆ

3.3 สินเชื่อเพื่อการธนาคารและธุรกิจการเงินอื่น ๆ (banking and other financial business credit) เป็นการให้สินเชื่อในกรณีที่สถาบันการเงินต่าง ๆ ขาดความคล่องตัวทางการเงินในขณะใดขณะหนึ่ง ก็จะทำให้การกู้ยืมจากสถาบันการเงินอื่นที่มีความคล่องตัวสูงกว่า เพื่อเป็นการปรับสภาพคล่องระหว่างสถาบันการเงินด้วยกันมีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 8.8 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 96.5 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 9.6 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

3.4 สินเชื่อเพื่อธุรกิจเช่าซื้อ (hirepurchase credit) การให้สินเชื่อประเภทนี้ เดิมจะรวมอยู่ในประเภทสินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลเนื่องจากในระยะหลังธุรกิจเช่าซื้อที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นมาก จึงได้แยกธุรกิจเช่าซื้อออกเป็นอีกประเภทหนึ่ง เพื่อสะดวกต่อการจัดประเภทสินเชื่อ โดยธุรกิจเช่าซื้อในส่วนนี้ส่วนใหญ่เป็นการเช่าซื้อรถยนต์มากที่สุด ซึ่งมีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 0.4 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 8.7 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.9 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

ตารางที่ 11 การประเมินความเสี่ยงด้านเงินหมุนเวียนตามวัตถุประสงค์ของรายการหนี้ซื้อ

รายการ	2520	2521	2522	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532	2533	2534	2535	2536	2537
การดำเนินงาน	9.0	10.5	11.4	14.1	16.7	20.1	21.9	22.1	23.5	23.4	24.1	33.6	43.8	53.7	66.1	84.3	104.5	137.7
การปรับโครงสร้าง	6.9	12.9	11.0	9.4	9.9	10.8	12.7	15.1	15.9	19.3	25.3	39.4	70.7	91.0	132.4	180.7	241.0	319.0
การดำเนินงานและธุรกิจการเงินอื่น ๆ	5.1	7.0	5.8	6.9	7.9	10.0	10.3	10.0	10.3	9.3	9.9	14.1	21.6	21.2	23.5	38.7	63.4	96.5
ธุรกิจเช่าซื้อ	n.a./	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	5.0	3.0	8.7
การค้าส่ง-ปลีก	4.7	6.6	7.1	7.9	10.6	12.9	14.3	14.9	14.9	14.7	16.1	19.6	24.5	28.4	32.1	40.8	52.5	69.7
การดำเนินงานก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์	3.2	5.1	5.8	7.7	8.4	10.6	14.0	15.1	16.2	17.4	21.9	28.3	48.4	80.9	110.8	136.9	185.9	269.6
การดำเนินงานปฏิบัติการและบริหาร	1.9	2.5	3.0	3.9	5.7	7.5	9.0	9.8	9.7	10.1	9.6	11.3	18.1	25.8	32.7	41.0	56.5	76.9
การนำเข้า	1.8	2.1	2.0	2.6	3.6	4.3	4.8	4.5	4.4	4.1	3.1	4.3	5.4	6.4	7.2	9.5	13.0	14.7
การส่งออก	0.6	0.6	0.6	1.1	1.0	1.3	1.7	1.8	1.5	1.8	1.7	1.9	2.5	3.4	4.3	4.4	5.9	8.9
การขาย-ปะปน-ไปไม่	0.4	0.4	0.5	0.6	1.0	0.9	1.1	0.9	1.0	1.2	0.9	1.3	2.1	2.6	2.9	4.0	4.6	3.9
การมีอยู่	0.2	0.4	0.4	0.6	0.7	0.9	0.9	0.7	0.7	0.8	0.7	0.6	0.9	1.5	1.5	2.3	2.9	2.3
รวม	33.8	48.1	47.6	54.8	65.5	79.4	90.7	94.9	98.1	102.1	113.3	154.4	238.0	314.9	415.5	547.6	733.2	1007.9

หมายเหตุ : 1/ n.a. หมายถึง NOT AVAILABLE หมายถึงยังไม่ปรากฏข้อมูลนี้

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 12 สัดส่วนการให้เงินยืมของบัญชีเงินฝาก จำนวนตามหลักประเภทของสาขาให้สินเชื่อ

	2520	2521	2522	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532	2533	2534	2535	2536	2537	เฉลี่ย
การค้ำประกัน	26.7	21.7	23.9	23.7	25.6	25.3	24.2	23.3	23.9	22.8	21.3	21.8	18.4	17.1	16.4	15.4	14.2	13.7	17.0
การค้ำประกันบุคคล	20.4	26.8	23.2	18.0	15.1	13.6	14.0	16.0	16.3	19.0	22.3	25.5	29.7	28.9	31.9	33.0	32.9	31.6	28.9
การค้ำประกันและธุรกิจการอื่น ๆ	15.2	14.6	12.1	13.0	12.1	12.7	11.3	10.6	10.6	9.1	8.8	9.1	9.1	6.7	5.6	7.1	8.6	9.6	8.8
ธุรกิจเช่าซื้อ	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	0.9	0.4	0.9	0.4
การค้ำประกัน-บริษัท	14.0	13.8	14.9	14.3	16.3	16.2	15.8	15.6	15.2	14.4	14.2	12.7	10.3	9.0	7.7	7.5	7.2	6.9	9.2
การรับประกันภัยทรัพย์สินส่วนบุคคล	9.5	10.6	12.2	14.1	12.8	13.4	15.5	15.9	16.5	17.0	19.3	18.3	20.3	25.7	26.7	25.0	25.4	26.7	23.3
การค้ำประกันบุคคลและธุรกิจ	5.5	5.2	6.3	7.1	8.7	9.5	9.9	10.3	9.9	9.9	8.5	7.3	7.6	8.2	7.9	7.5	7.7	7.6	7.9
การค้ำประกัน	5.3	4.4	4.1	5.0	5.4	5.4	5.3	4.7	4.5	4.1	2.8	2.8	2.3	2.0	1.7	1.7	1.8	1.5	2.3
การส่งออก	1.7	1.3	1.3	2.0	1.5	1.7	1.9	1.9	1.5	1.7	1.5	1.2	1.0	1.1	1.0	0.8	0.8	0.9	1.1
การค้ำประกัน-ประกัน	1.1	0.8	1.1	1.6	1.5	1.1	1.2	1.0	0.9	1.2	0.7	0.9	0.9	0.8	0.7	0.7	0.6	0.4	0.7
การค้ำประกัน	0.6	0.8	0.9	1.2	1.0	1.1	0.9	0.7	0.7	0.8	0.6	0.4	0.4	0.5	0.4	0.4	0.4	0.2	0.4
รวม	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100

หมายเหตุ : 1/ n.a. หมายถึง NOT AVAILABLE หมายถึง ยังไม่ปรากฏข้อมูลแน่ชัด

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

3.5 สินเชื่อเพื่อการค้าส่ง-ปลีก (wholesale and retail trade credit) บริษัทเงินทุนจะให้สินเชื่อแก่ธุรกิจการค้าส่ง-ค้าปลีกทุกประเภท รวมทั้งธุรกิจขนาดเล็ก และอุตสาหกรรมในครัวเรือนเพื่อเพิ่มอุปทานของสินค้าอุปโภคบริโภคในประเทศให้เพียงพอกับความต้องการภายในประเทศ มีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 9.2 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 69.7 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6.9 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

3.6 สินเชื่อเพื่อการรับเหมาก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ (construction and real estate credit) เป็นการให้สินเชื่อแก่ลูกค้าที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการก่อสร้าง และการจำหน่ายวัสดุก่อสร้าง การให้สินเชื่อแก่ผู้รับเหมาก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมหรือซ่อมแซมอาคารสถานที่ต่างๆตลอดจนถึงการก่อสร้างสาธารณูปโภคต่างๆ ของภาคเอกชนและของทางการ ยังรวมถึงการให้สินเชื่อเพื่อการซื้อขายที่ดินด้วยมีสัดส่วนของการให้สินเชื่อแก่ภาคนี้เฉลี่ยร้อยละ 23.3 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด นับเป็นอันดับ 2 รองจากสินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล โดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 269.6 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 26.7 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

3.7 สินเชื่อเพื่อการสาธารณูปโภคและบริการ (public utilities and service credit) เป็นการให้สินเชื่อแก่หน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจต่างๆ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความสะดวกรสบายขั้นพื้นฐาน และสวัสดิการทางสังคมที่ประชาชนทั่วไปพึงได้รับและการให้สินเชื่อแก่กิจการสถาบัน หรือบุคคลที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับการขายบริการไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การแพทย์ หนายความ การโรงแรม ตลอดจนกิจการกวดตาการและสถาบันบันเทิงต่างๆ เช่น โรงภาพยนตร์ เป็นต้น มีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 7.9 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 76.9 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 7.6 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

3.8 สินเชื่อเพื่อการนำเข้า (import credit) เป็นการให้สินเชื่อแก่ธุรกิจที่ดำเนินงานเกี่ยวกับการนำเข้าวัตถุดิบและสินค้าต่างๆ จากต่างประเทศ อันมีผลต่อการอุปโภคบริโภคในประเทศ มีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 2.3 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 14.7 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 1.5 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

3.9 สินเชื่อเพื่อการส่งออก (export credit) เป็นการให้สินเชื่อแก่ผู้ส่งออกสินค้า (exporter) เพื่อส่งเสริมการส่งออกและเพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศ มีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 1.1 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ.2537 มีมูลค่า 8.9 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.9 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

3.10 สินเชื่อเพื่อการเกษตร-ประมง-ป่าไม้ (agricultural credit) โดยบริษัทเงินทุนจะให้สินเชื่อทางการเกษตรเพื่อต้องการให้เป็นทุนดำเนินงานในการปรับปรุงคุณภาพและปริมาณผลผลิตทางการเกษตรตลอดจนเพื่อการซื้ออุปกรณ์เครื่องมือที่เกี่ยวกับการเกษตรและการป่าไม้เป็นสำคัญ การให้สินเชื่อในภาคนี้มีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 0.7 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ. 2537 มีมูลค่าการให้สินเชื่อ 3.9 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.4 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

3.11 สินเชื่อเพื่อการเหมืองแร่ (mining credit) เป็นการให้สินเชื่อแก่กิจการที่ดำเนินงานเกี่ยวกับเหมืองแร่ การแปรรูปแร่ เพื่อเป็นเครื่องประดับและเครื่องตกแต่งตลอดจนการถลุงแร่เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมต่างๆ มีสัดส่วนการให้สินเชื่อเฉลี่ยร้อยละ 0.4 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด โดยในปี พ.ศ. 2537 มีมูลค่า 2.3 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.2 ของเงินให้สินเชื่อทั้งหมด

ซึ่งการให้สินเชื่อแก่ธุรกิจทั้ง 11 ประเภทดังกล่าวมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นทุกปีในปี พ.ศ. 2537 มีมูลค่ารวม 1,007.9 พันล้านบาท โดยสินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลมีสัดส่วนมากที่สุด รองลงมาคือ สินเชื่อเพื่อการรับเหมาก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์และสินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรมตามลำดับ

ความหมายและความสำคัญของสินเชื่อ

สินเชื่อ (credit) คือ การได้สิ่งที่มีค่ามาซึ่งอาจเป็นได้ทั้งเงินและสินค้าบริการต่างๆ โดยแลกกับคำมั่นสัญญาที่เชื่อถือว่าชำระคืนทันทีที่ต้องการ หรือจะชำระคืนในอนาคตที่มีกำหนดแน่นอน ซึ่งสินเชื่อและหนี้เป็นคำเดียวกันแต่มองคนละด้าน ยอดรวมสินเชื่อของระยะใดจะต้องเท่ากับ ยอดรวมหนี้สินของระยะเวลาเดียวกัน (อภันตรี, 2536:47-48)

ความสำคัญของสินเชื่อหรือหนี้ได้ช่วยให้การจัดสรรทรัพยากรของระบบเศรษฐกิจมีประสิทธิภาพสูงขึ้น เนื่องจากทำให้มีการนำทรัพยากรประเภทต่าง ๆ ออกมาใช้มากขึ้น เช่น สินเชื่อเพื่อการบริโภค ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการบริโภค เพราะทำให้หน่วยเศรษฐกิจสามารถกระจายการบริโภคออกไปตามช่วงระยะเวลาต่าง ๆ ตามต้องการของตน แทนที่จะต้องจำกัดการบริโภคให้อยู่ในช่วงระยะเวลาเดียวกันกับการมีรายได้ เท่านั้นสินเชื่อช่วยให้มีการแลกเปลี่ยนการบริโภคในปัจจุบันกับการบริโภคในอนาคตระหว่างหน่วยเศรษฐกิจที่มีความพอใจในการบริโภค ปัจจุบันและอนาคตแตกต่างกัน ทำให้การบริโภคโดยรวมเพิ่มขึ้น และทั้งสองฝ่ายต่างมีอรรถประโยชน์เพิ่มขึ้นด้วย สินเชื่อส่วนใหญ่จะเป็นสินเชื่อเพื่อการลงทุน ระบบสินเชื่อทำให้พฤติกรรมการออม

และการลงทุนเป็นอิสระต่อกันได้ และส่งเสริมให้มีการสะสมเงินทุนได้เป็นจำนวนมากเกินกว่าที่หน่วยเศรษฐกิจใจจะออกมาได้ด้วยตนเอง เนื่องจากหน่วยเศรษฐกิจมีประสิทธิภาพในการลงทุนต่างกัน และการลงทุนมีการประหยัดจากขนาดทั้งภายในและภายนอกระบบเงินเชื่อจะส่งเสริมให้มีการลงทุนและประสิทธิภาพในการลงทุนเพิ่มขึ้น

จากระบบเศรษฐกิจที่การบริโภคและการลงทุนถูกจำกัดให้อยู่ในขอบเขตรายได้และการออมของหน่วยเศรษฐกิจนั้นวิวัฒนาการของระบบเงินเชื่อได้เริ่มจากระบบ direct finance คือ การที่เจ้าหนี้และลูกหนี้ทำการกู้ยืมกันโดยตรงมาเป็นระบบ indirect finance คือ การที่ลูกหนี้ขายสิทธิเรียกร้องทางการเงิน (claim) ให้แก่สื่อกลางทางการเงิน (financial - intermediaries) ซึ่งออกหลักทรัพย์ทางอ้อม (indirect securities) มาขายให้แก่ผู้ออมหรือเจ้าหนี้ที่แท้จริง (ultimate lender)

หลักเกณฑ์การพิจารณาการปล่อยสินเชื่อของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

การให้สินเชื่อเป็นหน้าที่ที่สำคัญของบริษัทเงินทุนฯ เพราะการให้สินเชื่อเป็นแหล่งก่อให้เกิดรายได้หลัก ในขณะที่เดียวกันมีโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียได้ทุกขณะหากขาดความรอบคอบและการประเมินความเสี่ยง ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงหรือลดความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นจะต้องศึกษาถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฐานะทางการเงินของผู้กู้วัตถุประสงค์ของการกู้ ตลอดจนความสามารถในการชำระหนี้ของเขา โดยอาศัยหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการปล่อยสินเชื่อและหลักเกณฑ์ในการประเมินความเสี่ยง ซึ่งพิจารณาได้ดังนี้

1. หลักเกณฑ์ในการพิจารณาการปล่อยสินเชื่อ

สิ่งที่เจ้าหนี้ที่สินเชื่อจะต้องพิจารณาเมื่อลูกค้ามาขอสินเชื่อ โดยยึดหลักที่เรียกว่า 5 P's Policy ซึ่งประกอบด้วย

1.1 ผู้ขอกู้ (people) จะพิจารณาถึงคุณสมบัติของผู้ขอกู้ว่า เป็นผู้มีความรับผิดชอบมากน้อยเพียงใด มีความตั้งใจชำระหนี้หรือไม่ ตลอดจนการให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลของตนเองแก่บริษัทเงินทุนฯ อย่างถูกต้องซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยของผู้กู้ และแสดงให้เห็นว่าบริษัทควรจะติดต่อดูแลได้หรือไม่

1.2 วัตถุประสงค์ (purpose) จะต้องทราบว่าผู้ขอกู้ต้องการกู้ยืมเงินไปเพื่อวัตถุประสงค์อะไร เช่น กู้ยืมเงินเพื่อซื้อบ้านที่อยู่อาศัยและที่ดิน หรือต่อเติมที่อยู่อาศัย หรือในกรณีธุรกิจอาจจะมิวัตถุประสงค์เพื่อเอาไปชำระหนี้เจ้าหนี้อื่น เอาไปใช้หมุนเวียนหรือเป็นทุนหมุนเวียน เอาไปใช้เป็นทุนเพื่อขยายโรงงานหรือซื้อเครื่องจักร หรือลงทุนก่อสร้างสำหรับดำเนินกิจการค้า

หรือบริการ หรือเพื่อการเคหะ เป็นต้น การให้สินเชื่อที่มีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึงจุดสำคัญของ วัตถุประสงค์ 2 ประการคือ

1.2.1 สามารถอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ขอสินเชื่อ คือเมื่อผู้กู้ได้เงินไปใช้จ่ายหรือลงทุนตามวัตถุประสงค์แล้ว ก่อให้เกิดรายได้หรือผลกำไรที่สามารถจะนำมาชำระหนี้คืนให้แก่บริษัท เงินทุนฯได้ตามเงื่อนไขหรือข้อตกลงในการชำระหนี้

1.2.2 สามารถอำนวยความสะดวกให้แก่บริษัท เงินทุนฯได้ คือการได้รับชำระคืนเงินต้นและดอกเบี้ยจากผู้กู้ ตรงตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับบริษัท เงินทุนฯ

1.3 การชำระคืน (payment) จะต้องพิจารณาว่า ผู้กู้มีความสามารถที่จะชำระหนี้คืนให้แก่บริษัทภายในระยะเวลาที่ตกลงกันไว้หรือไม่ และการกระทำที่ผ่านมาในอดีตของผู้กู้เอง เป็นสิ่งที่บ่งบอกได้ถึง การชำระคืนอย่างชัดเจน นอกจากนี้จะต้องทราบที่มาของเงินที่จะชำระคืน ถ้าเงินที่จะชำระหนี้คืนได้มาจากความสามารถในการหารายได้ของผู้กู้เองก็จะเป็นการดี หรืออย่างน้อยที่สุดถ้าไม่สามารถชำระได้จากรายได้ ก็ควรจะให้ผู้ถือหุ้นนำเงินมาลงทุนเพิ่ม แต่การชำระหนี้คืนโดยวิธีการกู้ยืมมาชดเชยย่อมแสดงว่าคุณภาพในการชำระหนี้ของผู้กู้ไม่ดี ระยะเวลาชำระหนี้คืนควรจะต้องกำหนดให้เหมาะสม โดยอาจจะชำระคืนครั้งเดียวหมด หรือชำระเป็นงวด ๆ ตามกำลังของผู้กู้จะทำให้บริษัท เงินทุนฯ ไม่มีความเสี่ยงมากนัก

1.4 อนาคตของผู้กู้ (prospect) จะพิจารณาถึงอนาคตของสินค้าที่ผลิตว่าจะมี ปัญหาในการผลิตและการขาย รวมทั้งภาวะการแข่งขันเพียงใด เช่น ปัญหาเกี่ยวกับต้นทุนของสินค้า ปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบ แรงงาน น้ำมันเชื้อเพลิง ภาวะการแข่งขันและการตลาด การขนส่ง เป็นต้น ซึ่งจะทำการวิเคราะห์เพื่อดูว่าความสามารถในการหารายได้จากสินค้าที่ผลิตว่าทั้งในปัจจุบันและในอนาคตจะมีอุปสรรคต่อความสามารถในการชำระหนี้คืนหรือไม่

1.5 การป้องกันความเสี่ยง (protection) เป็นจุดสุดท้ายที่จะพิจารณาว่าสมควรจะอนุมัติหรือปฏิเสธการให้กู้ยืม โดยคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นสำคัญ โดยการนำเอา purpose และ payment มาเป็นหลักในการพิจารณาพร้อมด้วยปัจจัยแวดล้อมต่างๆ เช่น วัฏจักรของธุรกิจ ภาวะทางเศรษฐกิจ ภาวะทางสังคมและการเมืองและสาเหตุอื่นๆ ที่อาจจะ มีผลกระทบต่อความสามารถในการทำกำไรและการเจริญเติบโตของธุรกิจ รวมไปถึงการพิจารณาถึงคุณสมบัติส่วนตัวของผู้กู้ยืม และ/หรือผู้บริหาร ฐานะทางเครดิต และหลักประกันหรือคุณภาพของสินทรัพย์ซึ่งจะเป็นตัวผ่อนคลายนความเสี่ยงนอกจากนี้ยังจะต้องพิจารณาไปถึงว่า ในกรณีที่ลูกค้าไม่สามารถชำระหนี้ ลูกค้าจะสามารถเอาเงินจากที่อื่น เช่น ญาติพี่น้อง มาชำระหนี้ให้เจ้าหนี้ได้หรือไม่ด้วย

2. หลักเกณฑ์ในการประเมินความเสี่ยง

จะใช้หลักเกณฑ์ที่เป็น 6 C's Policy ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคุณค่าทางเครดิต ได้แก่

2.1 ประวัติของผู้กู้ (character) เป็นคุณสมบัติของผู้ขอสินเชื่อทางด้านคุณภาพจิตใจและพฤติกรรมของลูกหนี้ที่แสดงออกถึงความตั้งใจในอันที่จะชำระหนี้ (willing to pay) โดยที่บริษัทเงินทุนจะต้องพิจารณาประวัติและอุปนิสัยเกี่ยวกับตัวผู้กู้เป็นอย่างดี เพราะสิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความตั้งใจในการชำระคืน และความรับผิดชอบต่อภาวะหนี้สินที่ผูกพันของผู้กู้ในกรณีที่ผู้กู้เป็นธุรกิจ บริษัทจะต้องทราบถึงการดำเนินงานและฐานะทางการเงินของธุรกิจทั้งในอดีต และปัจจุบันตลอดจนทราบลักษณะของผู้บริหารกิจการหรือผู้จัดการว่าเป็นบุคคลที่มีความสามารถ มีชื่อเสียง และความซื่อสัตย์เพียงใด

2.2 ความสามารถในการหารายได้ (capacity) เป็นคุณสมบัติของผู้ขอสินเชื่อทางด้านความสามารถหรือสมรรถภาพในการหารายได้ให้เพียงพอที่จะชำระหนี้ (ability to pay) หรือ (capacity to pay) โดยผู้กู้จะสามารถชำระหนี้คืนได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการหารายได้ของเขาซึ่งบริษัทควรตรวจสอบฐานะทางการเงินของผู้กู้ โดยวิเคราะห์จากข่าวสารที่ได้รับ และงบแสดงฐานะการเงินของผู้กู้ เช่น งบดุล งบกำไรขาดทุน งบกระแสเงินสด เป็นต้น ซึ่งจะพิจารณาจากรายรับจากการขายทรัพย์สินหรือหลักทรัพย์ กำไรของกิจการ หลังหักภาษี และการกู้ยืมจากแหล่งอื่น

2.3 เงินทุน (capital) เป็นทรัพย์สินในส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ขอสินเชื่อหรือเป็นเงินทุนในส่วนของผู้ถือหุ้น ซึ่งอาจประเมินชดเชยในกรณีที่ character และ capacity ไม่ค่อยดีนัก โดยเป็นการประเมินถึงเงินทุนของผู้กู้ว่า เงินทุนที่เจ้าของธุรกิจนำมาลงในการกิจการมีมากน้อยเพียงใด มีทรัพย์สินที่ปลอดจากภาระการจำนองจำนำมากน้อยเท่าใด เงินทุนของผู้กู้จะเป็นความเข้มแข็งทางการเงิน (financial strenght) ที่ใช้สนับสนุนในการชำระหนี้ที่อาจเปลี่ยนแปลงมาเป็นความสามารถชำระหนี้ได้เมื่อมีการชำระบัญชี

2.4 หลักประกัน (collateral) ได้แก่ ทรัพย์สินที่ผู้ขอสินเชื่อนำมาค้ำประกันหนี้สิน เพื่อเป็นหลักประกันการชำระหนี้ในอนาคต ซึ่งหลักประกันจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยลดอัตราความเสี่ยงภัยของบริษัทเงินทุนฯ ในกรณีที่ผู้กู้ไม่สามารถชำระหนี้ได้ ดังนั้นในการพิจารณาให้กู้ยืมบริษัทจะต้องคำนึงถึงความผิดพลาดล้มเหลวในการดำเนินกิจการของผู้กู้ที่อาจจะเกิดขึ้นได้บริษัทจึงต้องพิจารณาหลักประกันการกู้ยืมด้วย เพื่อเป็นการลดความเสี่ยงโดยไม่ต้องสูญเสียเงินทั้งหมดหากผู้กู้ไม่สามารถชำระหนี้ได้ ซึ่งต้องทำการสำรวจและตรวจสอบสภาพของหลักประกันอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ถ้ากิจการของผู้กู้มีความเสี่ยงสูงมากบริษัทเงินทุนฯอาจจะปฏิเสธการให้สินเชื่อแก่ผู้กู้นั้น ไม่

ว่าจะมีหลักทรัพย์ที่ดีเพียงใดก็ตาม

2.5 ภาวะทางเศรษฐกิจ (economic condition) ในการพิจารณาให้สินเชื่อ ควรพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ทางเศรษฐกิจที่อาจมีผลกระทบต่อความสามารถในการชำระหนี้ของผู้กู้ ดังนั้นบริษัทเงินทุนฯ จะต้องติดตามสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการค้าทั้งภายในและภายนอก ประเทศ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อกระบวนการผลิต การบริโภคและการจำหน่าย อันจะทำให้การชำระหนี้ของลูกหนี้เปลี่ยนแปลงได้ ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่บริษัทเงินทุนฯ ควรนำมาวิเคราะห์ได้แก่

2.5.1 ความเคลื่อนไหวของราคาสินค้าทั้งตลาดภายในและภายนอกประเทศ

2.5.2 ภาวะการแข่งขันของธุรกิจ

2.5.3 ภาวะตลาดและแนวโน้มของธุรกิจโดยทั่วไป

2.5.4 การเปลี่ยนแปลงทางด้านอุปสงค์ของสินค้า

2.5.5 การเปลี่ยนแปลงทางด้านนโยบายของรัฐบาล ตลอดจนถึงการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ

2.5.6 ปัจจัยอื่นๆ เช่น ภาวะทางการเมือง สภาพดินฟ้าอากาศ ภัยธรรมชาติ เป็นต้น

การที่บริษัทเงินทุนฯ รับทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว และการคาดคะเนที่เหมาะสม ก็จะช่วยให้การตัดสินใจให้สินเชื่อมีความผิดพลาดน้อยลง

2.6 ประเทศ (country) เป็นการประเมินถึงประเทศของผู้กู้ ในกรณีที่มีการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจะพิจารณาถึงภาวะทางการเมือง มีการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงผู้บริหารบ่อยหรือไม่ ประวัติการชำระหนี้ของประเทศดีหรือไม่อย่างไร ตลอดจนการศึกษาถึงสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศที่ติดต่อกันด้วย เพราะแนวคิดและความรับผิดชอบของแต่ละประเทศอาจแตกต่างกัน โดยเฉพาะเกี่ยวกับเอกสารและการปฏิบัติทางการค้าจะแตกต่างกันด้วย

หลักเกณฑ์การพิจารณาสินเชื่อดังกล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้นเป็นการพิจารณาความเสี่ยงของผู้ขอกู้ แต่การบริหารสินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ เองก็มีส่วนเกี่ยวข้องที่สำคัญต่อการลดความเสี่ยงใดๆ ที่จะเกิดขึ้นได้เช่นกัน โดยนโยบายการบริหารสินเชื่อดังกล่าวจะต้องยึดถือตามวัตถุประสงค์ (objective) และนโยบาย (policies) ที่กำหนดหรือได้รับอนุมัติโดยองค์กรสูงสุดของบริษัท คือ คณะกรรมการ โดยที่ปัจจัยในการกำหนดวัตถุประสงค์และนโยบายของบริษัทเงินทุนฯ ที่จะต้องพิจารณาประกอบด้วย ได้แก่

ด้านการวิจัยตลาด เป็นการวิเคราะห์ทางด้านปัจจัยภายนอก (external analysis) เพื่อนำมาใช้ในการประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายทางด้านสินเชื่อการกำหนดเป้าหมาย หรือกลยุทธ์ที่จะดำเนินการให้เหมาะสม ปัจจัยภายนอกนี้ได้แก่ แนวโน้มธุรกิจ แนวโน้มเศรษฐกิจ ความมั่นคงทางการเมืองหรือความน่าเชื่อถือของรัฐบาล นโยบายของรัฐบาลและเศรษฐกิจโลก

ด้านการวิเคราะห์บริษัทเงินทุนของตัวเอง เป็นการวิเคราะห์ทางด้านปัจจัยภายใน (internal analysis) คือ ความสำเร็จของบริษัทตนเองที่เกี่ยวกับเรื่องความเพียงพอของเงินกองทุน (capital adequacy) คุณภาพของสินทรัพย์ (assets quality) ความคล่องตัวทางการเงิน (liquidity) ประการสุดท้ายโครงสร้างและระบบการจัดการ (organization and management)

ด้านการพิจารณาถึงจุดคุ้มทุน ศึกษาถึงความสามารถในการทำกำไร (profitability) ที่เป็นต้นทุนของเงินทุนที่บริษัทระดมมาจากการกู้ยืมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รายได้จากกำไรให้สินเชื่อในรูปแบบต่าง ๆ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เป็นค่าใช้จ่ายถาวร (fixed cost)

สำหรับนโยบายการบริหารสินเชื่อยึดหลักใหญ่ๆ 2 ประการคือ ความต้องการมีเสถียรภาพของเงินทุน (need of stability of principal) และความต้องการมีเสถียรภาพของรายได้ (need for stability of investment income) ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุผลสำเร็จถึงความต้องการทั้ง 2 ประการดังกล่าว บริษัทเงินทุนฯ จะต้องใช้หลักการบริหารสินเชื่อที่มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ ลดความเสี่ยงให้น้อยลง (minimizing risk) ซึ่งในการลดความเสี่ยงให้น้อยลงนี้ บริษัทเงินทุนฯ จะต้องมีความพร้อม 3 ประการคือ มีเจ้าหน้าที่สินเชื่อที่มีคุณภาพ มีหลักการวิเคราะห์สินเชื่อที่ดี และมีระบบการตรวจสอบลูกหนี้ ควบคุม และติดตามเอกสารข้อมูลที่ดี

ระเบียบพิธีการอนุมัติสินเชื่อของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

เพื่อเป็นการลดความเสี่ยงในขั้นตอนการอนุมัติสินเชื่อจึงต้องกำหนดระเบียบพิธีการต่าง ๆ ในการขออนุมัติโดยละเอียด โดยมีขั้นตอนในการอนุมัติสินเชื่อ ดังนี้

1. ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลสินเชื่อ เมื่อมีลูกค้ามาติดต่อขอวงเงินสินเชื่อจากบริษัทเงินทุนฯ เจ้าหน้าที่สินเชื่อจะสัมภาษณ์ หรือพูดคุยกับลูกค้าถึงวัตถุประสงค์การขอสินเชื่อเพื่อสร้างความคุ้นเคย และก็จะนำไปคำขอสินเชื่อมาให้ลูกค้ากรอกข้อความตามที่บริษัทเงินทุนฯ ต้อง

การรวมทั้งขอเอกสารสำคัญต่าง ๆ เช่น สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน รายละเอียดโครงการของสินเชื่อ และหลักประกันต่าง ๆ เช่น โฉนดที่ดิน ตั๋วสัญญาใช้เงิน ทะเบียนรถยนต์ เป็นต้น เมื่อรวบรวมได้แล้วก็เตรียมเขียนรายงานการวิเคราะห์สินเชื่อเสนอต่อคณะกรรมการบริหารสินเชื่อต่อไป

2. ขั้นตอนในการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อ เจ้าหน้าที่สินเชื่อจะวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของโครงการที่ขอกู้ ซึ่งต้องตรงตามนโยบายของบริษัทเงินทุนฯ และธนาคารแห่งประเทศไทย ทางฝ่ายปฏิบัติการสินเชื่อได้ออกไปสำรวจหลักประกันของลูกค้ำแล้วตรงกับความเป็นจริงที่ลูกค้ำกล่าว เจ้าหน้าที่วิเคราะห์สินเชื่ออาจจะพิจารณาถึงฐานะทางการเงินของผู้ขอกู้ และความคุ้มของหลักประกันประกอบกับความสามารถในการชำระหนี้ เพื่อนำมากำหนดเงื่อนไขในการชำระหนี้ กำหนดประเภทและจำนวนของวงเงินสินเชื่อที่จะต้องให้แก่ลูกค้ำรายนั้น ๆ เช่น กำหนดให้สินเชื่อเป็นประเภทสินเชื่อระยะยาวเพื่อใช้ในการก่อสร้างโรงงาน หรือซื้อเครื่องจักรหรือกำหนดวงเงินเป็นสินเชื่อระยะสั้นในรูปวงเงินเบิกเกินบัญชีเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในกิจการ การกำหนดวงเงินให้เหมาะสมกับธุรกิจเป็นเรื่องสำคัญมาก ทั้งนี้เนื่องจากถ้ากำหนดไม่ถูกต้องแล้ว อาจจะทำให้ลูกหนี้เกิดความไม่คล่องตัวในการประกอบธุรกิจ อันจะมีผลกระทบต่อความสามารถในการชำระหนี้คืน เมื่อรวบรวมและประเมินความเสี่ยงโดยทั่วไปเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่วิเคราะห์สินเชื่อก็จะทำเรื่องเสนอความเห็นไปยังผู้มีอำนาจอนุมัติสินเชื่อเพื่อพิจารณาอนุมัติต่อไป

3. ขั้นตอนหลังการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อ เมื่อผู้มีอำนาจได้อนุมัติสินเชื่อเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่สินเชื่อก็จะส่งเรื่องไปยังฝ่ายปฏิบัติการด้านสินเชื่อ โดยให้แผนกกฎหมายจัดเตรียมนิติกรรมสัญญาต่างๆ ที่เหมาะสมกับสินเชื่อประเภทนั้นๆ รวมทั้งประสานงานให้ลูกค้ำมาลงนามในสัญญา เช่น สัญญาเงินกู้ สัญญาเบิกเงินเกินบัญชี เป็นต้น นอกจากนี้จะมีการทำนิติกรรมเกี่ยวกับหลักประกัน แผนกประเมินจำนวนที่ดิน ก็จะดำเนินการให้ลูกค้ำไปทำนิติกรรมจำนวนที่ดิน หรือ จำนำหรือโอนลอยหลักประกันตามแต่กรณี เมื่อทำนิติกรรมสัญญาถูกต้องเรียบร้อยแล้วก็จะส่งเรื่องทั้งหมดให้แผนกบริการลูกค้ำตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่งเมื่อถูกต้องหมดทุกประการแล้วจึงตั้งเรื่องขอทำเช็คจ่ายให้แก่ลูกค้ำที่มาขอใช้วงเงินสินเชื่อต่อไป

จากขั้นตอนในการอนุมัติสินเชื่อ 3 ขั้นตอนนี้ จะใช้เวลาไม่นานนัก ขึ้นอยู่กับว่าลูกค้ำส่งมอบหลักประกัน หรือสัญญาเงินกู้ต่างๆ ให้เจ้าหน้าที่เร็วเพียงใด หรือการนัดกับเจ้าหน้าที่สินเชื่อในการออกไปจำนวนกับลูกค้ำที่กรมที่ดินมาตรงตามกำหนดเวลา ซึ่งทั้งหมดก็จะใช้เวลาไม่เกิน 2 สัปดาห์ในการอนุมัติสินเชื่อ

การกำกับและควบคุมบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย

การกำกับและควบคุมบริษัทเงินทุนฯ เริ่มมีใช้ในปี พ.ศ.2515 ตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่58ว่าด้วยการควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกแห่งสาธารณชน กำหนดกิจการสำคัญที่การดำเนินงานจำเป็นต้องมีการควบคุมดูแล ผู้ประกอบการจะต้องได้รับอนุญาต ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจการประเภทสาธารณูปโภคและสถาบันการเงิน กิจการที่มีลักษณะของธุรกิจเงินทุนก็รวมอยู่ในกิจการที่จะต้องได้รับอนุญาตด้วย โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. การกำกับและควบคุมเพื่อความมั่นคงของธุรกิจเงินทุน
2. การกำกับและควบคุมเพื่อยุบายทางการเงิน
3. การควบคุมเพื่อประสิทธิภาพในการดำเนินงาน
4. การให้ความคุ้มครองแก่ประชาชน เช่น ดูแลบริการด้านธุรกิจหลักทรัพย์ ดูแลวิธีการให้สินเชื่อ
5. การควบคุมเพื่อตอบสนองเป้าหมายทางสังคม

1. การกำกับสถาบันที่ประกอบธุรกิจเงินทุน ธนาคารแห่งประเทศไทยได้รับมอบหมายจากกระทรวงการคลังให้ปฏิบัติหน้าที่ในการกำกับสถาบันที่ประกอบธุรกิจเงินทุน หรือนัยหนึ่ง คือ กำกับบริษัทเงินทุนฯ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อควบคุมดูแลให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติตามกฎหมาย และเพื่อติดตามดูแลฐานะการเงินและการดำเนินงานของแต่ละบริษัท เช่น ในเรื่องการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องและงบการเงิน นอกจากนี้การพิจารณาเรื่องของบริษัทเงินทุนฯ ขออนุญาตในเรื่องต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็รวมอยู่ในงานทางด้านการกำกับด้วย

2. การควบคุมสถาบันที่ประกอบธุรกิจเงินทุนจะทำการควบคุมในเรื่องที่สำคัญๆ ดังนี้ คือ

2.1 การอนุญาต การควบคุมบริษัทเงินทุนฯ เริ่มด้วยการบังคับให้ผู้ประกอบการเงินทุนต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ทั้งนี้เพื่อมิให้มีการประกอบการมากเกินไปจนความจำเป็น ผู้ใดประกอบการโดยมิได้รับอนุญาตถือว่ามีความผิด

2.2 เงื่อนไขในการดำเนินการ เมื่อได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจเงินทุนได้แล้ว บริษัทเงินทุนฯ จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดเงื่อนไขเป็นกฎหมาย หากฝ่าฝืนหรือละเลยถือเป็นความผิดและมีโทษ ดังมีเงื่อนไขที่สำคัญดังนี้

2.2.1 การดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง บริษัทเงินทุนฯ ต้องดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องเป็นอัตราส่วนกับเงินกู้ยืมหรือรับจากประชาชน ข้อกำหนดนี้มีไว้เพื่อให้บริษัทเงินทุนฯ มีความคล่องตัวในการประกอบกิจการตามสัดส่วนของเงินที่บริษัทได้กู้ยืมหรือรับจากประชาชน

2.2.2 การดำรงเงินกองทุนเป็นอัตราส่วนกับสินทรัพย์เสี่ยง ข้อกำหนดนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้บริษัทเงินทุนฯ มีกองทุนเพียงพอตามสัดส่วนของการให้สินเชื่อ ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้ในการประกอบกิจการ

2.2.3 ข้อกำหนดในการกระจายความเสี่ยง บริษัทเงินทุนฯ จะให้กู้ยืมและ/หรือลงทุนในกิจการของบุคคลใดรวมกันเกินร้อยละ 25 ของเงินกองทุนของตนไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับการอนุญาต

นอกจากนี้ยังใช้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมาใช้ในการกำกับและควบคุมดูแลบริษัทเงินทุนฯ ด้วย โดยที่พระราชบัญญัติที่กำกับดูแลธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเงินทุนที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันได้แก่พระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2517 และพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. 2522 ซึ่งได้ประกาศใช้มานานหลายปี ปัจจุบันเงื่อนไขและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป กฎหมายดังกล่าวจึงมีความล้าสมัย และมีจุดอ่อนหลายประการ ดังนี้

1. มีข้อจำกัดในการพัฒนาตลาดทุนและตลาดเงิน เนื่องจากการระดมทุนผ่านตราสารประเภทนี้จะต้องเป็นบริษัทมหาชน หรือบริษัทในตลาดหลักทรัพย์เท่านั้น บริษัทจำกัดทั่วไปไม่สามารถทำได้ และการแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชน จำกัด จะต้องอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติมหาชน ซึ่งมีข้อกำหนดมากมายจากผลกระทบของข้อจำกัดดังกล่าว โดยเฉพาะการระดมทุนผ่านตราสารประเภทนี้และตราสารการเงินต่างๆ ทำให้ตลาดไม่สามารถพัฒนาและขยายตัวออกไปได้

2. ข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณชน พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีการกำหนดขอบเขตของการเปิดเผยข้อมูลไว้อย่างชัดเจนและรัดกุมพอ จึงทำให้เกิดการโต้แย้งที่จะไปปฏิบัติตามข้อบังคับ

3. โครงสร้างขององค์กรการบริหารไม่เหมาะสม พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังควบคุมและกำกับ ซึ่งอาจจะมีผลทางด้านการเมืองเกี่ยวกับการดำเนินงาน และยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของหน่วยงานราชการทั้ง 2 แห่ง คือกระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทย ทำให้องค์กรไม่อิสระ การบริหารงานไม่คล่องตัวเกิดความล่าช้าในการปฏิบัติงาน

ดังนั้นจึงได้มีการร่างพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

(Securities and Exchange Commission : SEC หรือ Securities and Investments

Board: SIB) มีผลบังคับใช้วันที่ 16 พฤษภาคม 2535 โดยมีแนวความคิดมาจากการรวมกฎหมาย 4 ฉบับเข้าด้วยกัน คือ พระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์กฎหมายบริษัทมหาชน และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้มีเป้าหมาย ดังต่อไปนี้

1. เพื่อขจัดปัญหาและอุปสรรค รวมทั้งให้มีการพัฒนาตลาดทุนและตลาดเงินอย่างเหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจ

2. ให้ความคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของประชาชน

3. ปรับปรุงสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ให้ขยายตัวเพิ่มขึ้น

4. ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารองค์การตลาดหลักทรัพย์

พระราชบัญญัติฉบับใหม่มีสาระสำคัญและมีผลเชื่อมโยงต่อบริษัทเงินทุนฯ ดังนี้ คือ

1. พระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้อนุญาตให้บริษัทมหาชนและบริษัทจำกัดทั่วไป สามารถระดมทุนจากมหาชน โดยการออกตราสารประเภทนี้ได้ แต่จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและควบคุมสถาบันการเงินก่อน ส่วนตราสารประเภททุนให้กระทำเฉพาะบริษัทมหาชน และบริษัทจดทะเบียนและรับอนุญาตในตลาดหลักทรัพย์เท่านั้น

2. ธุรกิจหลักทรัพย์ในปัจจุบันถูกควบคุมโดยพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2517 จึงทำให้เกิดความซ้ำซ้อนและขาดประสิทธิภาพในการควบคุม พระราชบัญญัติฉบับใหม่ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างขององค์การบริหารงานให้มีความเป็นเอกเทศและอิสระ

3. พระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้ได้ขยายขอบเขตการประกอบธุรกิจการเงินให้กว้าง และลึกซึ้ง ธุรกิจสามารถออกตราสารเชิงพาณิชย์เพื่อระดมเงินจากประชาชนได้โดยตรง เป็นการกระตุ้นระบบการเงินของประเทศ ช่วยให้มีตราสารทางการเงินหมุนเวียนในระบบมากขึ้น ทำให้มีการออมทรัพย์ในรูปแบบใหม่ที่มีระยะยาวนานขึ้น ธุรกิจต่างๆ จะมีการบริหารเงินทุนของตนเอง และมีการพัฒนาตราสารทางการเงินใหม่ ๆ มาใช้เป็นการสร้างสภาพแวดล้อมใหม่ที่จะเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาตลาดเงินให้มีเสถียรภาพและเข้าสู่ระบบสากล

4. พระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้ ได้อนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์ทำธุรกิจหลักทรัพย์บางประเภทได้ตัวอย่างเช่น การเปิดโอกาสให้ธนาคารพาณิชย์จำหน่ายตราสารแห่งนี้ได้ ซึ่งเป็นการชดเชยรายได้ที่ธนาคารพาณิชย์สูญเสียเนื่องจากการที่บริษัทจำกัดต่างๆสามารถกู้โดยตรงจากประชาชนทั่วไปและยังเป็นการสอดคล้องกับนโยบายการปล่อยเสรีทางการเงินที่พยายามขยายขอบเขตการดำเนินงานของสถาบันการเงินประเภทต่างๆ ให้ความช่วยเหลือ-ล้ำกันน้อยลง นั่นก็หมายความว่าธนาคารพาณิชย์และบริษัทเงินทุนฯ จะประกอบธุรกิจกรรมทางการเงินที่คาบเกี่ยวกันมากขึ้น การ

แข่งขันจะทวีความรุนแรงขึ้น ผลที่ตามมาคือ การพัฒนาเครื่องมือในการบริหารสินเชื่อ หรือบริหารความเสี่ยงจะมีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้น สถาบันการเงินที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนี้ย่อมมีความได้เปรียบ

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนในประเทศไทย ได้แบ่งแบบจำลองออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นแบบจำลองทางเศรษฐมิติของปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนในประเทศไทย ส่วนที่ 2 เป็นแบบจำลองทางเศรษฐมิติของปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อที่สำคัญๆ 3 ภาคเศรษฐกิจของบริษัทเงินทุนฯ โดยจำแนกตามวัตถุประสงค์ของการให้กู้ยืมคือ เพื่อการบริโภคส่วนบุคคล เพื่อการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ และเพื่อการอุตสาหกรรม ซึ่งได้กำหนดรูปแบบของแบบจำลองไว้ดังนี้

แบบจำลอง

ส่วนที่ 1 : แบบจำลองทางเศรษฐมิติของปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนฯ

เขียนให้อยู่ในรูปของความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$L = f(R, AS, P, GNP, G, I)$$

จากความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถเขียนให้อยู่ในรูปของสมการทางคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$L = a_0 + a_1R + a_2AS + a_3P + a_4GNP + a_5G + a_6I + u \quad (1)$$

โดยกำหนดค่าให้

- a_0 = ค่าสัมประสิทธิ์ของค่าคงที่
- a_1, \dots, a_6 = ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ
- L = มูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนฯ (loan) (พันล้านบาท)
- R = ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (margin) (ร้อยละ)

AS	= ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ (free assets) (พันล้านบาท)
P	= อัตราเงินเฟ้อที่แปลงเป็นตัวแปรที่แท้จริง (inflation rate) ใช้ดัชนีราคาผู้บริโภค (ร้อยละ)
GNP	= ค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง (gross national product) (พันล้านบาท)
G	= นโยบายการเงินของรัฐ (government's policy)
T	= จำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมด (total offices) (แห่ง)
u	= ค่าความคลาดเคลื่อน (error term)

ส่วนที่ 2 : แบบจำลองทางเศรษฐมิติของปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการให้กู้ยืม

การให้สินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล

เขียนให้อยู่ในรูปของความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$LPC = f(R, AS, P, GNP_{pc}, G_{pc})$$

จากความสัมพันธ์ดังกล่าว เขียนให้อยู่ในรูปของสมการทางคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$LPC = b_0 + b_1R + b_2AS + b_3P + b_4GNP_{pc} + b_5G_{pc} + u \quad (2)$$

โดยกำหนดให้

b_0	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของค่าคงที่
b_1 _____ b_5	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ
LPC	=	มูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล (loan for personal consumption) (พันล้านบาท)
R	=	ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (margin) (ร้อยละ)
AS	=	ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ (free assets) (พันล้านบาท)

P	= อัตราเงินเฟ้อที่แปลงเป็นตัวแปรที่แท้จริง (inflation rate) โดยใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคมาถ่วงน้ำหนัก (ร้อยละ)
GNP_{pc}	= ค่าใช้จ่ายการบริโภคส่วนบุคคลในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง (gross national product in personal consumption)(พันล้านบาท)
G_{pc}	= นโยบายการเงินของรัฐ (government's policy)
u	= ค่าความคลาดเคลื่อน (error term)

การให้สินเชื่อเพื่อการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์

เขียนให้อยู่ในรูปของความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$LCN = f(R, AS, P_{cr}, GNP_{cr}, G_{cr})$$

จากความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถเขียนให้อยู่ในรูปของสมการทางคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$LCN = c_0 + c_1 R + c_2 AS + c_3 P_{cr} + c_4 GNP_{cr} + c_5 G_{cr} + u \quad (3)$$

โดยกำหนดค่าให้

c_0	= ค่าสัมประสิทธิ์ของค่าคงที่
c_1 — c_5	= ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ
LCN	= มูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงเพื่อการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ (loan for construction and real estate) (พันล้านบาท)
R	= ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (margin)(ร้อยละ)
AS	= ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ (free assets)(พันล้านบาท)
P_{cr}	= อัตราเงินเฟ้อที่แปลงเป็นตัวแปรที่แท้จริง (inflation rate) โดยใช้ดัชนีราคาวัสดุก่อสร้างมาถ่วงน้ำหนัก (ร้อยละ)
GNP_{cr}	= ค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง (gross national product in construction and real estate) (พันล้านบาท)
G_{cr}	= นโยบายการเงินของรัฐ (government's policy)
u	= ค่าความคลาดเคลื่อน (error term)

การให้สินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรม

เขียนให้อยู่ในรูปของความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$LID = f(R, AS, P_1, GNP_1, G_1)$$

จากความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถเขียนให้อยู่ในรูปของสมการทางคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$LID = d_0 + d_1 R + d_2 AS + d_3 P_1 + d_4 GNP_1 + d_5 G_1 + u \quad (4)$$

โดยกำหนดให้

d_0	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของค่าคงที่
$d_1 \dots d_5$	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ
LID	=	มูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงเพื่อการอุตสาหกรรม (loan for industrial) (พันล้านบาท)
R	=	ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตรา ดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (margin) (ร้อยละ)
AS	=	ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถ นำมาให้สินเชื่อได้ (free assets) (พันล้านบาท)
P_1	=	อัตราเงินเฟ้อที่แปลงเป็นตัวแปรที่แท้จริง (inflation rate) โดยใช้ดัชนีการขออนุญาตก่อสร้างเพื่อการอุตสาหกรรม ตั้งแต่ พ.ศ. 2528-2537 มาถ่วงน้ำหนัก (ร้อยละ)
GNP_1	=	ค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง (gross national product in industrial) (พันล้านบาท)
G_1	=	นโยบายการเงินของรัฐ (government's policy)
u	=	ค่าความคลาดเคลื่อน (error term)

สมมติฐาน

ในการศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ นั้น ได้มีการกำหนดสมมติฐานของตัวแปรในฟังก์ชัน โดยคาดว่าจะมีความสัมพันธ์กันดังนี้

1. มูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริงและการให้สินเชื่อที่แท้จริงในแต่ละสาขาเศรษฐกิจ จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน

กล่าวคือ ถ้าส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุนสูงขึ้นโดยกำหนดค่าให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่จะทำให้มูลค่าหรือปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงของบริษัท เงินทุนฯ เพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากส่วนต่างนี้แสดงถึงอัตรากำไรต่อหน่วยขั้นต้น ซึ่งบริษัทย่อมต้องการกำไรจากการดำเนินงานเพื่อเป็นรายได้จัดสรรให้แก่พนักงาน และเจ้าหน้าที่ และเพื่อขยายกิจการสาขาเพื่อความมั่นคงของบริษัท เงินทุนฯ เอง ดังนั้นถ้าส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงดังกล่าวมากขึ้นบริษัท เงินทุนฯ จึงต้องการปล่อยสินเชื่อมากตามไปด้วย

2. มูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริงและการให้สินเชื่อที่แท้จริงในแต่ละสาขาเศรษฐกิจจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัท เงินทุนฯ สามารถนำมาให้สินเชื่อได้

กล่าวคือถ้าปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัท เงินทุนฯ สามารถนำมาให้สินเชื่อได้มากขึ้นโดยกำหนดค่าให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่จะทำให้มูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงของบริษัท เงินทุนฯ มากขึ้นด้วย เนื่องจากปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงเป็นปริมาณเงินที่สามารถนำไปก่อให้เกิดขบวนการสร้างปริมาณเงินเพิ่มขึ้นในระบบเศรษฐกิจได้จำนวนมากซึ่งจะทำให้ภาคเอกชนมีการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างสะดวกและต่อเนื่อง ดังนั้นถ้าปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงมากจะทำให้บริษัท เงินทุนฯ สามารถปล่อยสินเชื่อให้มากตามไปด้วย

3. มูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริงและการให้สินเชื่อที่แท้จริงในแต่ละสาขาเศรษฐกิจจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราเงินเฟ้อ

กล่าวคือถ้าอัตราเงินเฟ้อมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจะทำให้มูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงมีแนวโน้มลดน้อยลงเมื่อกำหนดค่าให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่ เนื่องจากอัตราเงินเฟ้อเป็นตัวชี้ค่าของเงินในฐานะที่บริษัท เงินทุนฯ ให้ความสำคัญภาพเป็นเจ้าหนี้ที่จะรับชำระหนี้สินในอนาคตต่ำกว่าอัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นมาตราปัจจุบันของเงินในอนาคตจะมีค่าลดลงเมื่อเป็นเช่นนี้บริษัท เงินทุนฯ จะให้สินเชื่อที่น้อยลง

4. มูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริงและการให้สินเชื่อที่แท้จริงในแต่ละสาขาเศรษฐกิจจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง

กล่าวคือถ้าค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงสูงขึ้น โดยกำหนดค่าให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่จะทำให้มูลค่าหรือปริมาณเงินให้สินเชื่อที่แท้จริงของบริษัท เงินทุนฯ มากขึ้นด้วย ทั้งนี้เพราะว่าจะเป็นเครื่องที่แสดงถึงสภาวะของระบบเศรษฐกิจว่าเจริญเติบโตหรือซบเซา ถ้าค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงมีค่าสูงขึ้นแสดงว่ามีความกินดีอยู่ดี เศรษฐกิจกำลังเจริญเติบโต ภาคเอกชนที่ดำเนินธุรกิจต้องการเงินทุนเพื่อสร้างและขยายกิจการ ผู้บริโภคต้องการเงินเพื่อจับจ่ายใช้สอยความต้องการของตนเอง ดังนั้นบริษัท เงินทุนฯ จะให้สินเชื่อมากขึ้นตามไปด้วย

5. มูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริงและการให้สินเชื่อที่แท้จริงในแต่ละสาขาเศรษฐกิจ จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับนโยบายการเงินของรัฐ

กล่าวคือถ้ามีนโยบายการเงินของรัฐที่เป็นข้อจำกัดต่อปริมาณการปล่อยสินเชื่อของบริษัท เงินทุนมากแล้วมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนก็จะลดน้อยลง ทั้งนี้เนื่องจากการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนที่ให้แก่ภาคเอกชนในปริมาณมากเกินไปอาจทำให้เกิดปัญหาเศรษฐกิจตามมาได้เช่น หากปล่อยสินเชื่อแก่ภาคอสังหาริมทรัพย์มากจนทำให้เกิดการเก็งกำไร เกิดภาวะเงินเฟ้อตามมา ทำให้เศรษฐกิจร้อนแรงมากเกินไป ฉะนั้นรัฐหรือธนาคารแห่งประเทศไทยจะต้องเข้ามาควบคุมคุณภาพของสินเชื่อที่ปล่อยไปอีกทีเพื่อช่วยดูแลเศรษฐกิจ ดังนั้นหากมีนโยบายของรัฐที่ควบคุมคุณภาพสินเชื่อก็จะทำให้บริษัทเงินทุนปล่อยสินเชื่อลดลงได้

6. มูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริงจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนทั้งหมด

กล่าวคือถ้าจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนทั้งหมดมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นจะทำให้มูลค่าหรือปริมาณเงินการให้สินเชื่อที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนมากขึ้นด้วย โดยกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่ เนื่องจากจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนทั้งหมดที่เพิ่มขึ้นแสดงถึงความต้องการสินเชื่อซึ่งจะส่งผลให้ปริมาณเงินให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนเพิ่มขึ้นด้วย

จากสมมติฐาน สามารถเขียนให้อยู่ในรูปตารางค่าสัมพัทธ์ของตัวแปรต่างๆ ของการให้สินเชื่อได้ดังนี้

	R	AS	P	GNP	G	T
L	+	+	-	+	-	+

	R	AS	P	GNP _{pc}	G _{pc}
LPC	+	+	-	+	-

	R	AS	P _{cr}	GNP _{cr}	G _{cr}
LCN	+	+	-	+	-

	R	AS	P _i	GNP _i	G _i
LID	+	+	-	+	-

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ ในประเทศไทยจะประกอบด้วยตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ รายละเอียดของข้อมูลตัวแปรต่างๆ มีดังต่อไปนี้

ตัวแปรตาม

เป็นตัวแปรที่แสดงมูลค่าการให้สินเชื่อบริษัทที่แท้จริงและแก่ภาคเศรษฐกิจต่างๆ ที่สำคัญของบริษัทเงินทุนฯ โดยข้อมูลได้มาจากธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นยอดคงค้าง ณ วันสิ้นปี นั้น ๆ

ตัวแปรอิสระ

เป็นตัวแปรที่แสดงถึงปัจจัยในการกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ โดยแต่ละตัวแปรมีรายละเอียดดังนี้

1. ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (R) เป็นส่วนที่แสดงให้เห็นถึงอัตรากำไรต่อหน่วยขั้นต้นของบริษัทเงินทุนฯที่สามารถนำไปบริหารงานต่อไป ซึ่งส่วนต่างนี้พิจารณาได้จากอัตราดอกเบี้ย 2 ประเภทดังนี้

อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้ (R_L) คือ อัตราดอกเบี้ยเงินให้สินเชื่อที่บริษัทเงินทุนฯได้รับจากผู้ที่มากู้ปรับด้วยอัตราเงินเฟ้อ โดยอัตราดอกเบี้ยที่นำมาใช้ในแบบจำลองนี้ใช้อัตราเพดาน (ceiling rate) ตั้งแต่ พ.ศ.2520 ถึง 31 พฤษภาคม 2535 ที่กำหนดโดยธนาคารแห่งประเทศไทย ส่วนตั้งแต่ 1 มิถุนายน 2535 ถึงสิ้นปี พ.ศ.2537 ใช้อัตราดอกเบี้ยลอยตัว (floating rate) โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างมาจากขนาดของบริษัทเงินทุนฯแล้วมาทำการเฉลี่ยเพื่อให้ได้ค่าอัตราดอกเบี้ยลอยตัวที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด

อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (R_W) คืออัตราดอกเบี้ยที่บริษัทเงินทุนฯจะต้องจ่ายให้แก่ประชาชนผู้นำเงินมาฝากไว้กับบริษัทเงินทุนฯ สถาบันการเงินอื่นและสถาบันการเงินจากต่างประเทศที่บริษัทเงินทุนฯกู้ยืมมาปรับด้วยอัตราเงินเฟ้อ ซึ่งคำนวณได้ดังนี้

$$R_W = \frac{R_D D + R_B B + R_F F}{D + B + F}$$

จาก โดยที่

$$R = R_L - R_W$$

$$R = \text{ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (ร้อยละ)}$$

$$R_L = \text{อัตราดอกเบี้ยแท้จริงให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ (ร้อยละ)}$$

$$R_W = \text{อัตราดอกเบี้ยแท้จริงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของอัตราดอกเบี้ยที่เป็นต้นทุน (ร้อยละ)}$$

R_0	= อัตราดอกเบี้ยแท้จริงที่ระดมได้จากประชาชนของบริษัท เงินทุนฯ ใช้อัตราดอกเบี้ยเงินฝากที่เป็นอัตราเพดานตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ถึง 7 มกราคม 2535 และใช้อัตราลอยตัวตั้งแต่ 8 มกราคม 2535 ถึงสิ้นปี พ.ศ. 2537 แล้วนำมาทำการเฉลี่ย (ร้อยละ)
R_B	= อัตราดอกเบี้ยระหว่างสถาบันการเงินที่แท้จริง ใช้อัตรา ดอกเบี้ยระหว่างธนาคาร (interbank rate) (ร้อยละ)
R_F	= อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศที่แท้จริง ใช้อัตราดอกเบี้ยยูโร ดอลลาร์ (LIBOR) (ร้อยละ)
D	= ปริมาณเงินทุนที่ระดมได้จากประชาชนที่แท้จริงของบริษัท เงินทุนฯ (พันล้านบาท)
B	= ปริมาณเงินทุนที่กู้ยืมมาจากสถาบันการเงินอื่นที่แท้จริงของ บริษัทเงินทุนฯ (พันล้านบาท)
F	= ปริมาณเงินทุนที่กู้ยืมมาจากต่างประเทศที่แท้จริงของบริษัท เงินทุนฯ (พันล้านบาท)

2. ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ (AS) เป็นปริมาณเงินที่ได้มาจากการระดมเงินทุนมาจากประชาชน การกู้ยืมมาจากสถาบันการเงินอื่น และที่กู้ยืมมาจากต่างประเทศ หักออกจากสินทรัพย์สภาพคล่องหรือเงินสำรองตามกฎหมาย โดยที่แต่ละตัวแปรได้แปลงเป็นข้อมูลที่แท้จริง ซึ่งคำนวณได้โดย

AS	= D+B+F-RR
AS	= ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถ นำมาให้สินเชื่อได้ (พันล้านบาท)
D	= ปริมาณเงินทุนที่ระดมได้จากประชาชนที่แท้จริง (พันล้านบาท)
B	= ปริมาณเงินที่กู้ยืมมาจากสถาบันการเงินอื่นที่แท้จริง (พันล้านบาท)
F	= ปริมาณเงินที่กู้ยืมมาจากต่างประเทศที่แท้จริง (พันล้านบาท)
RR	= สินทรัพย์สภาพคล่องรวมแท้จริง ประกอบด้วย เงินสด สำรองตามกฎหมายและเงินสดที่อยู่ในมือ (พันล้านบาท)

3. อัตราเงินเฟ้อ ซึ่งเมื่อแปลงเป็นตัวแปรที่แท้จริงจะทำให้ตัวแปรนี้ไม่ปรากฏอัตราเงินเฟ้อที่ใช้ในแบบจำลองนี้ คำนวณโดย

$$P_t = \frac{(P_{it} - P_{it-1}) \times 100}{P_{it-1}}$$

โดยที่

$$\begin{aligned} P_t &= \text{อัตราเงินเฟ้อโดยใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคมาถ่วงน้ำหนัก (ร้อยละ)} \\ P_{it} &= \text{ดัชนีราคาผู้บริโภคปีที่ } t \\ P_{it-1} &= \text{ดัชนีราคาผู้บริโภคปีที่ } t-1 \end{aligned}$$

$$P_{crt} = \frac{(P_{crit} - P_{crit-1}) \times 100}{P_{crit-1}}$$

โดยที่

$$\begin{aligned} P_{crt} &= \text{อัตราเงินเฟ้อโดยใช้ดัชนีราคาวัสดุก่อสร้างมาถ่วงน้ำหนัก (ร้อยละ)} \\ P_{crit} &= \text{ดัชนีราคาวัสดุก่อสร้างในปีที่ } t \\ P_{crit-1} &= \text{ดัชนีราคาวัสดุก่อสร้างในปีที่ } t-1 \end{aligned}$$

$$P_{it} = \frac{(P_{iit} - P_{iit-1}) \times 100}{P_{iit-1}}$$

โดยที่

$$\begin{aligned} P_{it} &= \text{อัตราเงินเฟ้อโดยใช้ดัชนีการขออนุญาตก่อสร้างเพื่อการ} \\ &\quad \text{อุตสาหกรรมตั้งแต่ พ.ศ. 2528-2537 มาถ่วงน้ำหนัก (ร้อยละ)} \\ P_{iit} &= \text{ดัชนีการขออนุญาตก่อสร้างในเขตพื้นที่เพื่อการอุตสาหกรรมในปีที่ } t \\ P_{iit-1} &= \text{ดัชนีการขออนุญาตก่อสร้างในเขตพื้นที่เพื่อการอุตสาหกรรมในปีที่ } t-1 \end{aligned}$$

4. ค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง

ในการศึกษานี้จะใช้ค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงของประเทศไทย ณ ราคารายปีนั้นๆ (current price) ซึ่งเก็บรวบรวมมาจากธนาคารแห่งประเทศไทย

5. ค่าใช้จ่ายในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงในสาขาเศรษฐกิจ

ในการศึกษาการให้กู้ยืมจำแนกตามวัตถุประสงค์แก่สาขาเศรษฐกิจที่สำคัญต่างๆ นั้นจะใช้ค่าใช้จ่ายในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงในภาคการบริโภคส่วนบุคคล ค่าใช้จ่ายในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงในภาคก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ และค่าใช้จ่ายในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงในภาคอุตสาหกรรม

6. นโยบายการเงินของรัฐ

นโยบายการเงินของรัฐเป็นปัจจัยหนึ่งในการศึกษาถึงพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ โดยเป็นการแสดงถึงความต้องการของรัฐว่ามีนโยบายต่อการให้สินเชื่อรวมหรือสินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจที่สำคัญต่างๆ นั้น อย่างไรก็ตามในแต่ละปีมีข้อจำกัดของปริมาณสินเชื่อแต่ละภาคเศรษฐกิจหรือไม่โดยวิธีการวัดนั้นจะใช้วิธีการแบบตัวแปรหุ่นหรือ dummy ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลมาจากการแห่งประเทศไทย โดยข้อมูลในปีไหนถ้ามีการแสดงถึงนโยบายการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจนั้นเด่นชัดก็จะให้เครื่องหมาย 1 ถ้าข้อมูลในปีไหนไม่มีข้อจำกัดทางด้านการให้สินเชื่อก็จะให้เครื่องหมาย 0

7. จำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมด

จำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมดซึ่งรวมถึงจำนวนสำนักงานใหญ่ จำนวนสาขาทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดตั้งแต่ปีพ.ศ. 2520 - 2537 เพื่อสะท้อนให้เห็นว่าการมีสำนักงานบริการด้านเงินทุนมากย่อมกระจายเงินทุนหรือให้สินเชื่อแก่ภาคเอกชนได้มากขึ้น

ผลการวิเคราะห์

การศึกษาในบทนี้แสดงให้เห็นถึงผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณเพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย ซึ่งอาศัยแบบจำลองของสมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression model) โดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least square: OLS) มาใช้ในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในการทดสอบสมมติฐานการยอมรับสัมประสิทธิ์ของตัวแปร ผลการวิเคราะห์นี้จะแบ่งเป็น 2 ส่วน คือส่วนแรก จะเป็นผลการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติของแบบจำลอง ปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย ส่วนที่สอง เป็นผลการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติของแบบจำลองปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจที่สำคัญๆ ตามวัตถุประสงค์ของการให้กู้ของบริษัทเงินทุนฯ 3 แบบจำลอง คือ 1) แบบจำลองปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคการบริโภคส่วนบุคคล 2) แบบจำลองปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ 3) แบบจำลองปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อแก่ภาคการอุตสาหกรรม ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์แบบจำลองทางเศรษฐมิติของปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนฯ

ในส่วนนี้แสดงถึงผลการวิเคราะห์ของแบบจำลองการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนฯ โดยแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริงกับตัวแปรอิสระต่างๆ ได้แก่ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับต้นทุน ปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯ สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ อัตราเงินเฟ้อที่เป็นดัชนีราคาผู้บริโภค ค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง นโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดต่อการปล่อยสินเชื่อรวม และจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมด ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ดังกล่าวในรูปสมการทางคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$L = a_0 + a_1R + a_2AS + a_3P + a_4GNP + a_5G + a_6T \quad (1)$$

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏผลดังนี้

$$L = -165.82 - 0.2191R + 1.0114AS + 0.0243GNP - 0.8038G + 1.2985T \\ (-1.9097) \quad (-0.2682)^{NS} \quad (20.5623)^{***} \quad (1.0931)^{NS} \quad (-0.1780)^{NS} \quad (2.0247)^{**}$$

Constant term	=	-165.82
R ²	=	0.9988
F-statistic	=	1991.775
Durbin-Watson statistic	=	1.7481

โดยที่ *** แสดงนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 99
 ** แสดงนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95
 NS ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏว่าแบบจำลองแสดงปัจจัยการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนที่มีความเหมาะสมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของข้อมูล (R²) ได้ถึงร้อยละ 99.88 โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 1,991.775 ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และจากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัว (autocorrelation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin-Watson statistic มีค่าเท่ากับ 1.7481 ซึ่งอยู่ในช่วงที่สรุปไม่ได้ว่าเกิดปัญหาสหสัมพันธ์หรือไม่ และแบบจำลองนี้ชี้ให้เห็นว่าปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนสามารถนำมาให้กู้ยืมได้และจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนทั้งหมด เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริงของบริษัทเงินทุน

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน หรืออัตรากำไรต่อหน่วยที่แท้จริงขั้นต้น มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริง ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -0.2191 หมายความว่าเมื่อส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 บริษัทเงินทุนจะชะลอการให้สินเชื่อลง 0.2191 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุที่ว่า อาจเกิดจากความผิดพลาดของการวัดค่าเพราะตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2520 ถึง 2535 ยังคงเป็นอัตราดอกเบี้ยเพดาน (ceiling rate) อยู่ ส่วน พ.ศ. 2535-2537 จะเป็นอัตราดอกเบี้ยลอยตัว (floating rate) ซึ่งยังคงเป็นช่วงระยะสั้นของการสำรวจจึงยังไม่สามารถที่จะวัดได้ตาม

กลไกตลาดที่แท้จริงให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพได้เท่าที่ควร และช่วงก่อนปีพ.ศ.2535 มีลูกค้าของบริษัทเงินทุนฯ บางส่วนได้รับสินเชื่อนอัตราคอกเบี้ยต่ำกว่าเพดาน (ceiling rate) อยู่สาเหตุอีกประการหนึ่งคือบริษัทเงินทุนฯแสวงหาผลประโยชน์ในด้านอื่นที่ให้ผลตอบแทนมากกว่าแทนการปล่อยสินเชื่อโดยตรง เช่น หันไปลงทุนในกองทุนรวม หลักทรัพย์ หรือลงทุนในกิจการอย่างอื่น และอีกสาเหตุหนึ่งคือการแข่งขันกันระหว่างบริษัทเงินทุนฯด้วยกันเอง เพื่อรักษาภาพพจน์และเครดิตไว้ถึงแม้ว่าอัตรากำไรต่อหน่วยที่แท้จริงขึ้นต้นจะลดลง บริษัทเงินทุนฯต้องพยายามตอบสนองความต้องการของลูกค้าไว้โดยแสวงหาแหล่งเงินทุนจากที่อื่นมาให้ตั้งนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าส่วนต่างอัตราคอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราคอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (R) เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลน้อยต่อมูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริงในทิศทางตรงกันข้าม

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาหักยืมได้ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 1.0114 หมายความว่าเมื่อมีการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริง 1 พันล้านบาทมีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น 1.0114 พันล้านบาทโดยประมาณเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่

จากการศึกษาตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราเงินเฟ้อจะไม่มีค่าที่ประมาณทางสถิติ เนื่องจากในสมการข้างต้นได้มีการปรับข้อมูลทุกตัวแปรอิสระและตัวแปรตามให้เป็นมูลค่าที่แท้จริง และอัตราที่แท้จริงของตัวแปรต่างๆ แล้ว (real term) ด้วยดัชนีราคาผู้บริโภคและอัตราเงินเฟ้อ ดังนั้นตัวแปรของอัตราเงินเฟ้อจึงไม่ปรากฏออกมาทางค่าความ

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อรวมทั้งแท้จริง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญเนื่องจากการที่บริษัทเงินทุนฯปล่อยสินเชื่อมากขึ้นไม่ได้พิจารณาจากค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงอย่างเดียวกับบริษัทเงินทุนฯ ยังต้องพิจารณาจากนโยบายของธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นเกณฑ์อีก ซึ่งหากว่าถ้าช่วงที่เศรษฐกิจสามารถที่จะขยายการเติบโตต่อไปได้อีก ธนาคารกลางก็จะให้บริษัทเงินทุนฯ ใช้นโยบายการเงินแบบขยายตัวโดยการปล่อยสินเชื่อมากขึ้น เพื่อให้ระบบการเงินเข้าสู่ภาคเอกชนและภาครัฐบาลมากและยังทำให้ประชาชนสามารถทำกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้มากขึ้นด้วย

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดขึ้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตามมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากนโยบายของรัฐเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลน้อยต่อมูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริง การที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดนโยบายทางการเงินต่อการควบคุมสินเชื่อโดยรวมนั้น จะทำให้ปริมาณสินเชื่อที่บริษัทเงินทุนฯ ในระยะยาวลดลงในปริมาณไม่มากนักโดยในระยะสั้นและระยะยาวจะเป็นการเพิ่มมาตรฐานคุณภาพของสินเชื่อ ซึ่งมาตรการควบคุมนั้นอาจจะเป็นการเพิ่มหรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขต่างๆของสินเชื่อ เช่นเพิ่มหลักประกันการกู้ยืมของลูกค้ายให้เต็มวงเงิน และลดข้อจำกัดของความเสี่ยงภาระหนี้ในอนาคตของสินเชื่อ บางประเภทเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของประเทศและในบางครั้งนโยบายของรัฐก็จะมีข้อผ่อนปรนบ้าง ในกรณีที่มีความจำเป็นจริงๆ ของการให้สินเชื่อทางบริษัทเงินทุนฯ จะต้องแจ้งความจำนงค์เพื่อขออนุญาตกับธนาคารแห่งประเทศไทยในการละเมิดต่อข้อกำหนดต่างๆ

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านโยบายของรัฐไม่ได้มีอิทธิพลต่อการขยายตัวของปริมาณสินเชื่อหรือไม่ได้จำกัดว่าห้ามการให้สินเชื่อใดๆแต่มีอิทธิพลทางด้านคุณภาพของสินเชื่อโดยตรงมากกว่า

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมด พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 1.2985 หมายความว่าเมื่อมีการเพิ่มขึ้นของจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ 1 แห่ง มีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น 1.2985 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่

ส่วนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์แบบจำลองทางเศรษฐมิติของปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการให้กู้ยืม

ในส่วนนี้เป็นการกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ ประเภทต่างๆ โดยจำแนกตามวัตถุประสงค์ของการให้กู้ยืมที่สำคัญ 3 ภาคซึ่งจะอธิบายถึงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคเศรษฐกิจนั้นกับตัวแปรอิสระต่าง ๆ ดังนี้

1. แบบจำลองของการให้สินเชื่อแก่ภาคการบริโภคส่วนบุคคล

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคการบริโภคส่วนบุคคล กับปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุนปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ อัตราเงินเฟ้อที่เป็นดัชนีราคาผู้บริโภค ค่าใช้จ่ายการบริโภคส่วนบุคคลในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงและนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดต่อการปล่อยสินเชื่อแก่ภาคการบริโภคส่วนบุคคล ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ดังกล่าวในรูปของสมการคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$LPC = b_0 + b_1R + b_2AS + b_3P + b_4GNP_{pc} + b_5G_{pc} \quad (2)$$

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏผลดังนี้

$$LPC = -8.98 - 0.2558R + 0.3767AS - 0.0104GNP_{pc} + 0.8156G_{pc}$$

$$(-0.8817)(-0.4146)^{NS} (12.0833)^{***} (-0.6114)^{NS} (0.2521)^{NS}$$

Constant term	=	-8.98
R ²	=	0.9933
F-statistic	=	479.7267
Durbin - Watson statistic	=	0.6915

โดยที่ *** แสดงนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

NS ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏว่า แบบจำลองแสดงปัจจัยการให้สินเชื่อการบริโภคส่วนบุคคลของบริษัทเงินทุนฯ มีความเหมาะสมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของข้อมูล (R²) ได้ถึงร้อยละ 99.33 โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 479.7267 ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และจากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัวเอง (autocorrelation) ผลปรากฏว่า ค่า Durbin-Watson statistic มีค่าเท่ากับ 0.6915 ซึ่งอยู่ในช่วงที่สรุปได้ว่าเกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเองของค่าความเคลื่อนไหวของข้อมูลสินเชื่อระหว่างช่วงปี และแบบจำลองนี้ชี้ให้เห็นว่าปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการให้สินเชื่อ

ที่แท้จริงภาคการบริโภคส่วนบุคคลของบริษัท เงินทุนฯ

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุนมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคการบริโภคส่วนบุคคล ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -0.2558 หมายความว่าเมื่อส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงของบริษัท เงินทุนฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 บริษัท เงินทุนฯ จะชะลอการให้สินเชื่อลง 0.2558 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆคงที่ ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุที่กล่าวไว้แล้วในการให้สินเชื่อรวม นอกจากนี้การให้สินเชื่อแก่ภาคการบริโภคส่วนบุคคลยังขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐอีกด้วยว่าจะสนับสนุนส่งเสริมหรือชะลอการบริโภคส่วนบุคคลลงเพื่อมิให้ภาคเอกชนใช้จ่ายฟุ่มเฟือยส่วนในช่วงที่ขาดแคลน เงินทุนหรือเมื่อมีความต้องการสินเชื่อเพื่อการบริโภคเพิ่มขึ้นและอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงมีแนวโน้มสูงขึ้นบริษัท เงินทุนฯ พยายามตอบสนองความต้องการดังกล่าว โดยแสวงหาเงินทุนจากแหล่งต่างๆ เพื่อนำมาปล่อยสินเชื่อแม้ว่าอัตราดอกเบี้ยต่อหน่วยจะน้อยลง ดังนั้นส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (R) เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลน้อยต่อมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลในทิศทางตรงกันข้าม

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัท เงินทุนฯ สามารถนำมาให้กู้ยืมได้ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคการบริโภคส่วนบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับข้อสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.3767 หมายความว่าเมื่อมีการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริง 1 พันล้านบาท มีผลทำให้บริษัท เงินทุนฯ ปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น 0.3767 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆคงที่

จากการศึกษาตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราเงินเฟ้อ จะไม่มีค่าที่ประมาณทางสถิติเนื่องจากในสมการข้างต้นได้มีการปรับข้อมูลทุกตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่เป็น nominal term ให้เป็น real term ทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่มีค่าประมาณทางสถิติของตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราเงินเฟ้อ

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของค่าใช้จ่ายการบริโภคส่วนบุคคลในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงการบริโภคส่วนบุคคล ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -0.0104 หมายความว่าเมื่อค่าใช้จ่ายการบริโภคส่วนบุคคลในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงสูงขึ้น 1 พันล้านบาท จะส่งผลกระทบต่อบริษัท เงินทุนฯ ในการชะลอการให้สินเชื่อแก่การบริโภคส่วนบุคคลลง 0.0104 พันล้านบาทโดยประมาณเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆคงที่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในภาวะที่เศรษฐกิจกำลังขยายตัวเต็มที่ประชาชนมีความยินดี

อยู่ดี จับจ่ายใช้สอยมากขึ้น มีกำลังความสามารถในการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ได้มากขึ้น ในสภาวะเช่นนี้อาจทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้ นโยบายของรัฐจึงเข้ามามีบทบาทโดยการที่ธนาคารแห่งประเทศไทยออกมาตรการทางการเงินควบคุมมิให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ และการเก็งกำไรมากเกินไป โดยจำกัดสินเชื่อหรือควบคุมคุณภาพสินเชื่อ ดังนั้นในสภาวะที่เศรษฐกิจเฟื่องฟูการให้สินเชื่อแก่ภาครัฐและเอกชนจะน้อยลง เนื่องจากนโยบายการเงินของรัฐที่จำเป็นต้องเข้ามาแทรกแซง

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของนโยบายการเงินของรัฐบาลที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดขึ้น มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงของการบริโภคส่วนบุคคลซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรการทางการเงินของรัฐมีความยืดหยุ่นได้เป็นบางกรณีการปล่อยสินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลเป็นปริมาณสินเชื่อที่มากที่สุดตามประเภทสินเชื่ออื่นๆ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวันหรือเป็นส่วนหนึ่งในปัจจัยสี่ที่ต้องได้มา ถึงแม้ว่าธนาคารแห่งประเทศไทยจะมีข้อจำกัดบางประการเกี่ยวกับสินเชื่อประเภทนี้ แต่ก็จะมีการผ่อนผันให้เมื่อพบว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ บริษัทเงินทุนจะยื่นหนังสือเสนอต่อธนาคารแห่งประเทศไทยอีกทีเพื่อขออนุญาตให้วงเงินสินเชื่อแก่ลูกค้าโดยเสนอหลักประกันเต็มวงเงินสินเชื่อ ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลที่นโยบายการเงินของรัฐเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลน้อยต่อการให้สินเชื่อประเภทนี้ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงของการบริโภคส่วนบุคคล

2. แบบจำลองของการให้สินเชื่อแก่ภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์กับปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน ปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้อัตราเงินเฟ้อที่ใช้ดัชนีราคาวัสดุก่อสร้าง ค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง และนโยบายการเงินของรัฐบาลที่ธนาคารแห่งประเทศไทยใช้มาตรการทางการเงินต่อภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ดังกล่าวในรูปของสมการคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$LCN = c_0 + c_1R + c_2AS + c_3P_{cr} + c_4GNP_{cr} + c_5G_{cr} \quad (3)$$

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏผลดังนี้

$$\text{LCN} = -10.73 - 0.5812R + 0.2782AS + 0.0416\text{GNP}_{cr} - 2.8207G_{cr}$$

$$(-2.8203)(-1.4617)^{NS} (13.5507)^{***} (0.5535)^{NS} (-1.2839)^{NS}$$

Constant term	=	-10.73
R ²	=	0.9954
F-statistic	=	708.8336
Durbin - Watson statistic	=	1.9094

โดยที่ *** แสดงนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

NS ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏว่า แบบจำลองแสดงปัจจัยการให้สินเชื่อภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ของบริษัทเงินทุนฯ มีความเหมาะสมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของข้อมูล (R²) ได้ถึงร้อยละ 99.54 โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 708.8336 ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และจากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัวเอง (autocorrelation) ปรากฏว่าค่า Durbin-Watson statistic มีค่าเท่ากับ 1.9094 ซึ่งอยู่ในช่วงที่สรุปได้ว่าไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเอง และแบบจำลองนี้ชี้ให้เห็นว่า ปริมาณเงินปลดปล่อยที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ของบริษัทเงินทุนฯ

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตามไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -0.5812 หมายความว่า เมื่อส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 บริษัทเงินทุนฯ จะชะลอการให้สินเชื่อลง 0.5812 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่ ทั้งนี้เนื่องจากการปล่อยสินเชื่อแก่ภาคนี้มักจะขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐที่กำหนดเพื่อส่งเสริมหรือชะลอการก่อสร้างโดยคิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูงเมื่อต้องการชะลอการก่อสร้างและคิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ต่ำเมื่อต้องการส่งเสริมการก่อสร้างด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ปัจจัยของส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง (R) มีอิทธิพลน้อยต่อมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในทิศทางตรงกันข้าม

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯ สามารถนำมาหักยืมได้ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อกว่าแท้จริงภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.2782 หมายความว่าเมื่อมีการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริง 1 พันล้านบาท มีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯ ปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น 0.2782 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่

จากการศึกษาตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราเงินเฟ้อ จะไม่มีค่าที่ประมาณทางสถิติเนื่องจากในสมการข้างต้นได้มีการปรับข้อมูลทุกตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่เป็น nominal term ให้เป็น real term ทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่มีค่าประมาณทางสถิติของตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราเงินเฟ้อ

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.0416 หมายความว่าเมื่อค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงสูงขึ้น 1 พันล้านบาท มีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯ ปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น 0.0416 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการปล่อยสินเชื่อแก่ภาคนี้ไม่ว่าจะเพิ่มขึ้นหรือน้อยลงไม่ได้พิจารณาจากค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงเพียงอย่างเดียวเป็นหลัก บริษัทเงินทุนฯ ยังพิจารณาจากนโยบายของบริษัทเงินทุนฯ เองและต้องสอดคล้องกับนโยบายของรัฐหรือธนาคารแห่งประเทศไทย นอกจากนี้การปล่อยสินเชื่อแก่ภาคนี้ต้องศึกษาถึงความสามารถความเป็นไปได้ในการผ่อนชำระหนี้ของลูกค้านั้นๆ รายที่บริษัทเงินทุนฯ จะปล่อยสินเชื่อให้หากว่าค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงเพิ่มขึ้น และเป็นไปตามเป้าหมายนโยบายของผู้บริหารบริษัทเงินทุนฯ และนโยบายของรัฐที่ต้องการขยายปริมาณเงินในระบบการปล่อยสินเชื่อแก่ภาคนี้ก็จะเพิ่มขึ้น ในทางตรงกันข้ามถ้าค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงลดลงนโยบายของผู้บริหารบริษัทเงินทุนฯ และนโยบายของรัฐต้องการให้ควบคุมคุณภาพสินเชื่อ ประกอบกับลูกค้านั้นๆ รายที่มาขอสินเชื่อเป็นลูกค้าที่เพิ่งเริ่มมาประกอบกิจการ หรือประวัติการชำระหนี้ที่ผ่านมาแย่ง บริษัทเงินทุนฯ จะหันมาปล่อยสินเชื่อแก่ภาคนี้น้อยลงตามไปด้วย

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งสอดคล้องกับข้อสมมติฐานที่กำหนดไว้ว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -2.8207 หมายความว่าเมื่อธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดมาตรการทางการเงินต่างๆ 1 พันล้านบาท จะมีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯปล่อยสินเชื่อเพื่อการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ลดลงเท่ากับ 2.8207 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นคงที่ ทั้งนี้เนื่องจากจากการกำหนดมาตรการทางการเงินของรัฐต่อภาคนี้จะทำให้ปริมาณของสินเชื่อที่ปล่อยออกมาไม่มากเพียงแต่จะชะลอการปล่อยสินเชื่อประเภทนี้ลงและจะเน้นที่การเพิ่มมาตรฐานคุณภาพของสินเชื่อ เช่น เพิ่มเงื่อนไขการให้สินเชื่อต่อภาคนี้ให้เข้มงวด โดยการเรียกหลักประกันให้ค้ำมูลค่าหนี้คือเต็มวงเงินกู้หรือหลีกเลี่ยงการให้สินเชื่อเพื่อการเก็งกำไรในอสังหาริมทรัพย์และหลักทรัพย์ เป็นต้น ดังนั้นนโยบายของรัฐเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลน้อยต่อมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์

3. แบบจำลองของการให้สินเชื่อแก่ภาคอุตสาหกรรม

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคอุตสาหกรรมกับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน ปริมาณเงินปลดปล่อยที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ อัตราเงินเฟ้อที่เป็นดัชนีการขออนุญาตก่อสร้างเพื่อการอุตสาหกรรม ค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงและนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยใช้มาตรการทางการเงินต่อภาคอุตสาหกรรมซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ดังกล่าวในรูปของสมการคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$LID = d_0 + d_1R + d_2AS + d_3P_1 + d_4GNP_1 + d_5G_1 \quad (4)$$

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏผลดังนี้

$$LID = 7.26 - 0.1386R + 0.1107AS + 0.0188GNP_1 + 0.2736G_1 \\ (6.6877)(-1.0067)^{NS} (18.6711)^{***} (3.4017)^{***} (0.3609)^{NS}$$

Constant term	=	7.26
R ²	=	0.9977
F-statistic	=	1396.915
Durbin - Watson statistic	=	1.7655

โดยที่ *** แสดงนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

NS ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏว่า แบบจำลองแสดงปัจจัยการให้สินเชื่อภาคอุตสาหกรรมของบริษัทเงินทุนฯ มีความเหมาะสมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของข้อมูล (R^2) ได้ถึงร้อยละ 99.77 โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 1396.915 ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และจากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัวเอง (autocorrelation) ผลปรากฏว่า ค่า Durbin-Watson statistic มีค่าเท่ากับ 1.7655 ซึ่งอยู่ในช่วงที่สรุปไม่ได้ว่าเกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเองหรือไม่ แบบจำลองนี้ชี้ให้เห็นว่า ปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ และค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคอุตสาหกรรมของบริษัทเงินทุนฯ

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคอุตสาหกรรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -0.1386 หมายความว่าเมื่อส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 บริษัทเงินทุนฯ จะชะลอการให้สินเชื่อลง 0.1386 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่ ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุที่ได้กล่าวไว้แล้วในการปล่อยสินเชื่อรวม สินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล และสินเชื่อเพื่อการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน (R) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลน้อยต่อมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคอุตสาหกรรมในทิศทางตรงกันข้าม

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯ สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคอุตสาหกรรม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.1107 หมายความว่าเมื่อมีการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริง 1 พันล้านบาท มีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯ ปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น 0.1107 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่

จากการศึกษาตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราเงินเฟ้อ จะไม่มีค่าที่ประมาณทางสถิติ เนื่องจากในสมการข้างต้นได้มีการปรับข้อมูลทุกตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่เป็น nominal term ให้เป็น real term ทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่มีค่าประมาณทางสถิติของตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราเงินเฟ้อ

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคอุตสาหกรรม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้เป็นอย่างดีทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.0188 หมายความว่าเมื่อค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงสูงขึ้น 1 พันล้านบาท มีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯ ปลอยสินเชื่อเพิ่มขึ้น 0.0188 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่

จากการประมาณค่าทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดจากการใช้มาตรการทางการเงินต่อภาคอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงภาคอุตสาหกรรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานที่กำหนดไว้เป็นอย่างดีไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.2736 หมายความว่าหากธนาคารกลางไม่มีข้อจำกัดทางการเงินด้านอุตสาหกรรมทุกๆ 1 พันล้านบาท จะมีผลทำให้บริษัทเงินทุนฯ ปลอยสินเชื่อแก่ภาคนี้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.2736 พันล้านบาทโดยประมาณ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนโยบายของรัฐที่จะกำหนดวิธีควบคุม ซึ่งนอกจากจะควบคุมคุณภาพสินเชื่อด้วยวิธีเพิ่มเงื่อนไขการลดความเสี่ยงจำกัดปริมาณสินเชื่อแล้วยังใช้นโยบายตรึงอัตราดอกเบี้ยเป็นตัวคุมปริมาณสินเชื่อในภาคนี้ได้อีกวิธีหนึ่ง ซึ่งอัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูงหรือต่ำจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อปริมาณสินเชื่อ เช่น ถ้าช่วงไหนที่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้อยู่ในเกณฑ์สูง จะทำให้มูลค่าการปลอยสินเชื่อในภาคนี้อาจลดลงเพราะลูกค้าต้องรับภาระจ่ายค่าตอบแทนการกู้ยืมจากบริษัทเงินทุนฯ มากขึ้น ในทางตรงกันข้ามถ้าช่วงไหนที่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้อยู่ในเกณฑ์ต่ำจะทำให้มูลค่าการปลอยสินเชื่อในภาคนี้เพิ่มขึ้น เพราะต้นทุนการกู้ยืมของลูกค้าจากบริษัทเงินทุนฯ ลดลง ซึ่งการขึ้นลงของอัตราดอกเบี้ยเป็นไปตามกลไกตลาดตามภาวะการณปัจจุบัน ดังนั้นในช่วงที่ทำการศึกษานโยบายของรัฐใช้วิธีตรึงอัตราดอกเบี้ยจึงทำให้มีอิทธิพลต่อมูลค่าสินเชื่อแก่ภาคนี้มากในทิศทางตรงกันข้าม

เปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ได้จากการศึกษากับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร	สมมติฐาน	ค่าที่เกิดขึ้นจริงจากการศึกษา			
		L	LPC	LCN	LID
R	+	-	-	-	-
AS	+	+	+	+	+
P	-	ไม่มีค่า	ไม่มีค่า	ไม่มีค่า	ไม่มีค่า
GNP	+	+	-	+	+
G	-	-	+	-	+
T	+	+	ไม่ได้ศึกษา	ไม่ได้ศึกษา	ไม่ได้ศึกษา

ผลจากการวิเคราะห์แบบจำลองทางเศรษฐมิติของปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าวข้างต้นพบว่า บางส่วนเป็นไปตามสมมติฐาน และบางส่วนไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งสามารถอธิบายสาเหตุของตัวแปรต่างๆ ได้ดังนี้

1. ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับต้นทุน (R) ตั้งสมมติฐานไว้ว่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริง แต่ผลการศึกษามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ทั้งนี้เนื่องจาก

1.1 ความผิดพลาดของการวัดค่า เพราะยังอิงอัตราดอกเบี้ยเพดาน (ceiling-rate) อยู่ในช่วงปี พ.ศ.2520-2535 ถึงแม้ว่าจะใช้อัตราดอกเบี้ยลอยตัว แต่จะปรากฏในช่วงระยะสั้นเท่านั้น จึงยังไม่สามารถที่จะวัดได้ตามกลไกตลาดที่แท้จริง และในความเป็นจริงอัตราดอกเบี้ยที่เป็นรายได้หรืออัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมอาจจะต่ำกว่าอัตราเพดาน หรืออัตราดอกเบี้ยลอยตัวเฉลี่ย(ในช่วงหลัง พ.ศ.2535) ก็กรณีลูกค้ารายใหญ่ และ/หรืออาจเกิดจากอัตราดอกเบี้ยที่เป็นต้นทุนหรืออัตราดอกเบี้ยเงินทุนที่ระดมมาได้มีค่าสูงกว่าเพราะในยามขาดแคลนเงินออมบริษัทเงินทุนฯพยายามจูงใจหรือชักจูงให้ลูกค้านำเงินมาฝากมากๆโดยเสนออัตราดอกเบี้ยเงินฝากสูงๆ ทำให้ต้นทุนของบริษัทเงินทุนฯสูงตามไปด้วย

1.2 ขึ้นกับการแสวงหาผลตอบแทนที่มากกว่าของบริษัทเงินทุนฯเอง แทนการปล่อยสินเชื่อโดยตรง เช่น ลงทุนในกองทุนรวม หลักทรัพย์ หรือลงทุนในกิจการอื่นๆ

1.3 การแข่งขันระหว่างบริษัทเงินทุนฯด้วยกันเอง ถึงแม้ว่าส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับต้นทุนต่ำ ถ้าลูกค้ามีความจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อรักษาภาพพจน์ของบริษัทเงินทุนฯก็จะต้องแสวงหาแหล่งเงินทุนจากที่อื่นมาให้แทน

1.4 ยังขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐว่าต้องการสนับสนุนหรือชะลอสินเชื่อต่อกลุ่มเศรษฐกิจใด จะคิดอัตราดอกเบี้ยเงินให้สินเชื่อต่ำต่อกลุ่มเศรษฐกิจที่ธนาคารแห่งประเทศไทยสนับสนุน ตรงกันข้ามจะคิดอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้สูงต่อกลุ่มเศรษฐกิจที่ต้องการชะลอไว้

2. ค่าใช้จ่ายในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง (GNP) ตั้งสมมติฐานไว้ว่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริง ผลการศึกษาบางกรณีมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ทั้งนี้เนื่องจาก

2.1 ขึ้นกับนโยบายของรัฐจากธนาคารแห่งประเทศไทยด้วยว่าจะสนับสนุนกลุ่มเศรษฐกิจ

ใดก็จะดำเนินการให้บริษัทเงินทุนฯให้สินเชื่อกับกลุ่มเหล่านั้นมาก

2.2 ขึ้นกับนโยบายของบริษัทเงินทุนฯเองที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐด้วยว่าต้องการปล่อยสินเชื่อประเภทไหนมากน้อย โดยใช้กลยุทธ์หรือหลักในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อให้เข้มงวดมากขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาสภาพภาระหนี้เสียที่เพิ่มขึ้น

3. นโยบายการเงินของรัฐ (G) ตั้งสมมติฐานไว้ว่าจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริง แต่ผลการศึกษาบางกรณีมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจาก

3.1 ความยืดหยุ่นของนโยบายการเงินของรัฐว่ามีข้อผ่อนผันต่อการปล่อยสินเชื่อประเภทนั้นๆ อย่างไร หากมีความยืดหยุ่นมากมูลค่าการให้สินเชื่อก็จะมากตาม

3.2 ขึ้นกับวิธีการควบคุมหรือเงื่อนไขของธนาคารแห่งประเทศไทยเองว่า จะใช้นโยบายแบบไหน ถ้าใช้วิธีเฝ้าระวังระหว่างบริษัทเงินทุนฯ ต่อการควบคุมคุณภาพสินเชื่อ หรือเพิ่มเงื่อนไขโดยเรียกหลักประกันเต็มมูลหนี้เพื่อกันหนี้สูญ หรือหลีกเลี่ยงการให้สินเชื่อเพื่อการเก็งกำไรก็จะทำให้ปริมาณการปล่อยสินเชื่อต่อกลุ่มเศรษฐกิจต่างๆ ลดลงในระยะยาว แต่ถ้าหากว่าธนาคารแห่งประเทศไทยเปลี่ยนใช้นโยบายแบบตรึงอัตราดอกเบี้ยหรือผ่อนคลายเป็นมีอิทธิพลต่อปริมาณสินเชื่อมาก ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าธนาคารแห่งประเทศไทยเน้นการควบคุมด้านคุณภาพหรือปริมาณสินเชื่อมากกว่ากัน

บทที่ 6

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

บริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์เป็นสถาบันการเงินที่มีบทบาทสำคัญมากในการเป็นสื่อกลางทางการเงิน (financial intermediation) กล่าวคือทำหน้าที่ในการระดมทุนในรูปตัวสัญญาใช้เงินเพื่อนำมาปล่อยสินเชื่อให้แก่ภาครัฐบาลและเอกชน ซึ่งนับว่าเป็นทางใช้เงินทุนที่สำคัญที่สุดของบริษัทเงินทุนฯ เพื่อก่อให้เกิดการผลิต การจ้างงานการลงทุนและรายได้ของประเทศเพิ่มขึ้น อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ดังนั้นจึงได้ทำการศึกษาถึงลักษณะการให้สินเชื่อและปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯในประเทศไทย ในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2520 ถึงพ.ศ.2537 ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบถึงปัจจัยที่สำคัญที่เป็นตัวกำหนดการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดและควบคุม ตลอดจนการวางแผนปรับปรุงนโยบายการให้สินเชื่อเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีขอบเขตของการศึกษาเฉพาะบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ดำเนินการอยู่ในประเทศไทยจากวัตถุประสงค์ของการศึกษาดังกล่าวสามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

ในการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนฯ ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2537 โดยตัวแปรอิสระที่นำมาใช้คือ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับต้นทุน ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ อัตราเงินเฟ้อที่เป็นดัชนีราคาผู้บริโภค ค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง นโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดโดยมาตรการทางการเงิน และจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯทั้งหมด

ในการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลของบริษัทเงินทุนฯ ตั้งแต่ พ.ศ.2520 ถึง พ.ศ.2537 โดยตัวแปรอิสระที่นำมาใช้คือ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ อัตราเงินเฟ้อที่เป็นดัชนีราคาผู้บริโภค ค่าใช้จ่ายการบริโภค

ส่วนบุคคลในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง และนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด

ในการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อเพื่อการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ของบริษัทเงินทุนฯตั้งแต่ พ.ศ.2520 ถึง พ.ศ.2537 โดยตัวแปรอิสระที่นำมาใช้คือ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน ปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้อัตราเงินเพื่อที่ใช้ดัชนีราคาวัสดุก่อสร้างค่าใช้จ่าย การก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงและนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยใช้มาตรการทางการเงินต่อภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์

ในการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการให้สินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรมของบริษัทเงินทุนฯตั้งแต่พ.ศ.2520ถึงพ.ศ.2537 โดยตัวแปรอิสระที่นำมาใช้คือ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุนปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่สามารถนำมาให้สินเชื่อได้อัตราเงินเพื่อที่เป็นดัชนีการขออนุญาตก่อสร้าง เพื่อการอุตสาหกรรมค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริงและนโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยใช้มาตรการทางการเงินต่อภาคอุตสาหกรรม

ผลจากการวิเคราะห์ทางสถิติของแบบจำลองการให้สินเชื่อรวมและการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจที่สำคัญนั้น พบว่ามีความเหมาะสมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของข้อมูลได้ในอัตราที่สูงมาก โดยมีค่า F-statistic ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

การให้สินเชื่อรวม ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากต่อการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์และเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้โดยมีผลในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อรวมที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนฯคือปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ และจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯทั้งหมด

การให้สินเชื่อเพื่อการบริโภคส่วนบุคคล ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากต่อการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจนี้ของบริษัทเงินทุนฯ และเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้โดยมีผลในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่การบริโภคส่วนบุคคล คือปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้

การให้สินเชื่อเพื่อการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากต่อการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจนี้ของบริษัทเงินทุนฯ และเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้โดยมีผลในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์คือปริมาณเงินปลดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้

การให้สินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรม ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากต่อการให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจนี้ของบริษัทเงินทุนฯ และเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยมีผลในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการให้สินเชื่อที่แท้จริงแก่ภาคอุตสาหกรรม คือปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯ สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ และค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาที่ได้ดำเนินการตั้งแต่ต้นและให้ผลตามที่กล่าวแล้วนั้นมีข้อสังเกตที่น่าสนใจที่นำมาสู่ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้คือ

1. ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

1.1 จากการศึกษพบว่า ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ มากที่สุด คือปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริงที่บริษัทเงินทุนฯ สามารถนำมาให้สินเชื่อได้ ดังนั้นบริษัทเงินทุนฯ แต่ละแห่งควรมีการเร่งระดมเงินฝากให้มากขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดการแข่งขันของบริษัทเงินทุนฯ เองเพื่อรักษาส่วนแบ่งตลาดของตนเองโดยอาศัยอัตราดอกเบี้ยเงินฝากเป็นสิ่งจูงใจอันจะมีผลกระทบต่ออัตราดอกเบี้ยเงินฝากสูงขึ้นซึ่งจะเป็นการจูงใจให้ประชาชนมีนิสัยรักการออมมากขึ้น แทนการนำเงินไปใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเพราะการฝากเงินได้ผลตอบแทนที่แน่นอนอาจจะมีผลทำให้ชะลอการขยายตัวของเงินเพื่อได้ทางหนึ่ง และบริษัทเงินทุนฯ เองสามารถที่จะนำเงินฝากเหล่านั้นไปให้สินเชื่อแก่การลงทุนในโครงการต่างๆ ก่อให้เกิดผลผลิตและรายได้ซึ่งในที่สุดจะก่อให้เกิดการพัฒนาและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศต่อไป

1.2 จากการศึกษพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อปัจจัยหนึ่ง คือนโยบายการเงินของรัฐหรือธนาคารแห่งประเทศไทย บริษัทเงินทุนฯ จะต้องให้ความร่วมมือกับธนาคารแห่งประเทศไทยด้วยการทำตามนโยบายหรือมาตรการการดำเนินงานให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทยมีมาตรการควบคุมคุณภาพสินเชื่อ โดยเพิ่มเงื่อนไขการปล่อยสินเชื่อให้มากขึ้นและรัดกุมยิ่งขึ้น หรือแม้แต่การเรียกประชุมบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมดมาเพื่อขอความร่วมมือในการปล่อยสินเชื่อเพื่อการเก็งกำไรต่างๆ ให้น้อยลง ทั้งนี้เพื่อจะทำให้การปล่อยสินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ มีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.3 จากการศึกษาพบว่า ความยืดหยุ่นที่ธนาคารแห่งประเทศไทยมีต่อบริษัทเงินทุนฯ มีอิทธิพลต่อการปล่อยสินเชื่อ เช่นกัน หากธนาคารแห่งประเทศไทยผ่อนคลายนโยบายการให้สินเชื่อ เป็นบางโอกาสก็จะเกิดผลดีต่อระบบเศรษฐกิจอันจะก่อให้เกิดการพัฒนาประเทศได้ต่อไป ฉะนั้นธนาคารแห่งประเทศไทยควรจะ เปิดโอกาสให้มีการผ่อนปรนต่อสินเชื่อมากเมื่อถึงภาวะที่จำเป็น ต้องใช้เงินทุนโดยไม่ต้องยึดถือกฎระเบียบข้อบังคับมากเกินไป

1.4 บางบริษัทเงินทุนฯ มีความกระตือรือร้นในการหมั่นหาข่าวสารข้อมูลเทคโนโลยีที่ทันสมัย ท้าทายขาดการแข่งขันกันระหว่างบริษัทเงินทุนฯ เท่าที่ควร ฉะนั้นบริษัทเงินทุนฯ ควรจะวางระบบการพัฒนาที่ทันสมัยให้ทันกับการพัฒนาประเทศ เพื่อที่จะทำให้พนักงานในบริษัทเงินทุนฯ เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และพัฒนาตนเอง เพื่อให้บริษัทเงินทุนฯ มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น และสามารถแข่งขันกับสถาบันการเงินอื่นๆ ได้ ประชาชนมีความมั่นใจในการใช้บริการของบริษัทเงินทุนฯ มาก ทำให้ต่างประเทศเชื่อถือในเครดิตยอมปล่อยสินเชื่อให้บริษัทเงินทุนฯ จะได้นำเงินมาให้สินเชื่อแก่ประชาชนได้มาก เพื่อทำให้เศรษฐกิจของประเทศไทยเจริญเติบโต

1.5 บัณฑิตที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ มากอีกปัจจัยหนึ่ง คือจำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯ ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานใหญ่และสาขาทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ควรจะมีการเปิดสาขาในต่างจังหวัดหรือพื้นที่รอบนอกให้มากขึ้น เพื่อเป็นการกระจายสินเชื่อสู่ชนบทให้มาก เมื่อมีการลงทุนในชนบทมากก็ย่อมต้องมีการกระจายรายได้สู่ผู้มีรายได้น้อยมากขึ้นทั้งนี้ก็เพื่อความเป็นธรรมทางด้านรายได้จะมีมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาในอนาคต

2.1 การศึกษาในภาคนี้พบข้อบกพร่องได้เริ่มศึกษาปัจจัยต่างๆ ของการให้สินเชื่อในกรณีที่เปิดเสรีทางด้านอัตราดอกเบี้ยซึ่งศึกษาเพียง 2-3 ปีที่ผ่านมาเท่านั้น ฉะนั้นผู้ที่สนใจในเรื่องเดียวกันนี้ควรจะทำการศึกษาในปีต่อ ๆ ไป เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด และจะได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะที่สอดคล้องกับภาวะการณ์ปัจจุบันมากขึ้น

2.2 ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะปัจจัยทางด้านอุปทานที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ซึ่งในความเป็นจริงการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ ยังขึ้นอยู่กับความต้องการเงินกู้ของผู้ขอสินเชื่ออีกด้วย ดังนั้นควรที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อจากบริษัทเงินทุนฯ หรือเป็นการศึกษาทางด้านอุปสงค์ประกอบด้วย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- ชนินทร์ พิทยาวิธ. การบริหารบริษัทเงินทุน. กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์ พรินต์ติ้ง กรู๊ป จำกัด, 2535.
- ชมเพลิน จันท์เรืองเพ็ญ. เศรษฐศาสตร์การเงินและการธนาคาร. โครงการตำราลำดับ 6 ศูนย์บริการเอกสารวิชาการ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- คารณี พุทธิวิบูลย์. การจัดการสินเชื่อ. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนอาหารการพิมพ์, 2537.
- พิกุล ใคว์สุวรรณ. ทฤษฎีและนโยบายการเงินเล่ม 1,2. เชียงใหม่ : โครงการตำราคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2533.
- วเรศ อุปติก. เศรษฐศาสตร์การเงินและการธนาคาร. ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 (แก้ไขเพิ่มเติม) กรุงเทพมหานคร: คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

วารสารและเอกสารอื่น

- บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอ็มซีซี จำกัด "ความรู้พื้นฐานสำหรับเจ้าหน้าที่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์"
เอกสารประกอบการฝึกอบรม, กรุงเทพมหานคร : ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2538 : 30-43.

วิทยานิพนธ์

- จรัสศรี ธิติเลิศเดชา. "ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย"
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.
- นงนารถ ชัยรัตนาวรรณ. "การวิเคราะห์ลักษณะตลาดของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุน-หลักทรัพย์ในประเทศไทย" วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.

- บุษราคัม ไกรฤทธิ. "ปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย : กรณีศึกษาในระดับภาค" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2537.
- ปิยนุช ประโยชน์กุลนันท์. "ปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการให้กู้ยืมของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในประเทศไทย" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2536.
- ปรีชา บุญนิพัทธ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างการปล่อยสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์และภาวะเงินเฟ้อ" ภาคนิพนธ์ปริญญาโท คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2534.
- ยลธวรรณ ทองประสิทธิ์. "การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการให้สินเชื่อ : กรณีการแบ่งกลุ่มธนาคารพาณิชย์ไทย" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- อภันตรี ศรีสุนทร. "การศึกษาเปรียบเทียบการให้สินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ ในประเทศไทย" ภาคนิพนธ์ปริญญาโท คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2536.

ภาคผนวก ก

การคำนวณหามูลค่าที่แท้จริงของตัวแปรต่าง ๆ

การคำนวณเพื่อเปลี่ยนค่าตัวแปรจากตัวแปรในรูปตัวเงินให้เป็นตัวแปรที่แท้จริง มีสูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$A = \frac{B \times 100}{\text{CPI}}$$

CPI

กำหนดให้

A = ตัวแปรที่แท้จริง

B = ตัวแปรในรูปตัวเงิน

CPI = ดัชนีราคาผู้บริโภค

การคำนวณหามูลค่าที่แท้จริงของอัตราดอกเบี้ย

เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยมีหน่วยเป็นร้อยละ ดังนั้นการนำมาหามูลค่าที่แท้จริง จึงต้องปรับด้วยอัตราเงินเฟ้อ ซึ่งมีหน่วยเป็นร้อยละ เช่นเดียวกัน ดังนี้

$$R = r - \text{INF}$$

กำหนดให้

R = อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมที่แท้จริงแก่ลูกค้าทั่วไป

r = อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมแก่ลูกค้าทั่วไปในรูปตัวเงิน

INF = อัตราเงินเฟ้อ

ความหมายของศัพท์ทางสถิติ

Autocorrelation หมายถึง ค่าผิดพลาดที่สัมพันธ์กัน กล่าวคือ การที่ค่าความผิดพลาดต่างๆ เกิดมีความสัมพันธ์กันและกันขึ้น ไม่ว่าจะสัมพันธ์กันอย่างไรก็ตาม

Durbin-Watson เป็นค่าที่ใช้ตรวจสอบว่าเกิด Autocorrelation หรือไม่ซึ่งค่าที่ได้จากสมการสามารถนำไปเปิดตาราง Durbin-Watson โดยเลือกให้ถูกคอลัมภ์กับจำนวนตัวแปรอิสระ และตามบรรทัด degree of freedom ในตารางจะบอกค่า d_L คือค่าต่ำ และ d_U คือค่าสูง แล้วตัดสินดังนี้

$d < d_L$ รับว่ามี Autocorrelation

$d > d_U$ ไม่มี Autocorrelation

$d_L < d < d_U$ สรุปไม่ได้

F-statistic หมายถึง เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ทดสอบความเป็นเหตุเป็นผลกันเพื่อความเชื่อถือในแบบจำลอง ถ้าค่าสถิติ F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าในตารางนั้น คือ ความเหมาะสมทั้งหมดของสมการเป็นที่ยอมรับ

Ordinary Least Squares (วิธีกำลังสองน้อยที่สุด) หมายถึง วิธีการลากเส้นแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุ (x) กับผล (y) ซึ่งเส้นนี้อาจเป็นเส้นตรงหรือไม่ก็ตามแต่จะเป็นเส้นตัวแทนจุดทั้งหลายได้ดีที่สุดหรือเส้นที่ทำให้ผลรวมของกำลังสองค่าผิดพลาดมีค่าน้อยที่สุด กล่าวคือ เอาค่าผิดพลาดมายกกำลังสองแล้วนำมารวมกันให้ได้ผลลัพธ์น้อยที่สุด

R^2 : Coefficient of Determination หมายถึง เครื่องมือที่ใช้สำหรับวัดว่าสมการหรือเส้นที่สร้างขึ้นเหมาะสมกับข้อมูลเพียงใด โดย R^2 จะไม่เป็นลบ และมีค่าไม่เกิน 1 ($0 \leq R^2 \leq 1$)

t-statistic หมายถึง เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ทดสอบความเป็นเหตุเป็นผลกันของตัวแปรอิสระ (x) กับตัวแปรตาม (y) เพื่อใช้ทดสอบว่าค่าสัมประสิทธิ์ (coefficient) มีค่าเท่ากับ 0 หรือไม่ โดยนำค่าสถิติ t ที่คำนวณได้ไปเปรียบเทียบกับค่า t ในตาราง ณ ระดับความเชื่อมั่นที่กำหนดขึ้น ถ้าค่าสถิติ t ที่คำนวณมากกว่าค่า t ในตารางจะไม่ยอมรับว่าค่าสัมประสิทธิ์มีค่าเท่ากับ 0 ณ ระดับความเชื่อมั่นนั้น แสดงว่า X และ Y ไม่มีความสัมพันธ์กันนั้นคือการยอมรับว่าค่าสัมประสิทธิ์มีค่าไม่เท่ากับ 0 แสดงว่า x มีความสัมพันธ์กับ y ถ้าการทดสอบออกมาในรูปนี้เรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ในทางตรงกันข้ามถ้าค่าสัมประสิทธิ์มีค่าเท่ากับ 0 แสดงว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาคผนวก ข

ตารางที่ 13 มูลค่าการให้สินเชื่อรวมและภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ ที่แท้จริงของบริษัทเงินทุนฯ ในประเทศไทย
ตั้งแต่ พ.ศ. 2520-2537

(หน่วย: พันล้านบาท)

พ.ศ.	CPI ^{1/}	รวม	การบริโภคส่วนบุคคล	การก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์	การอุตสาหกรรม
2520	54.4	61.8	12.6	5.9	16.5
2521	58.7	82.0	21.9	8.7	17.8
2522	64.5	73.7	17.1	9.0	17.6
2523	77.2	71.2	12.2	10.0	18.3
2524	87.1	75.1	11.3	9.6	19.2
2525	91.6	86.8	11.8	11.6	22.0
2526	95.0	95.5	13.4	14.8	23.1
2527	95.9	99.1	15.8	15.8	23.1
2528	98.2	99.9	16.2	16.5	23.9
2529	100	102.3	19.3	17.4	23.4
2530	102.5	110.6	24.7	21.4	23.5
2531	106.4	145.1	37.0	26.6	31.6
2532	112.1	212.4	63.1	43.2	39.1
2533	118.8	267.6	76.6	68.1	45.2
2534	125.6	330.8	105.5	88.2	54.2
2535	130.8	418.7	138.1	104.7	64.4
2536	135.1	542.6	178.4	137.6	77.3
2537	141.9	710.4	224.8	190.0	97.0

หมายเหตุ : 1/ CPI คือ ดัชนีราคาผู้บริโภคปรับตัวด้วยปีฐาน 2529 (2529 = 100)

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ
กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

ตารางที่ 14 ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน
ตั้งแต่ พ.ศ. 2520–2537

(หน่วย: ร้อยละ)

พ.ศ.	INF ^{1/}	อัตราดอกเบี้ยเงิน ให้กู้ยืมที่แท้จริง	อัตราดอกเบี้ยเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักที่แท้จริง	ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นรายได้ กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นต้นทุน
2520	7.6	12.4	5.1	7.3
2521	7.9	12.1	5.9	6.2
2522	9.9	10.1	4.9	5.2
2523	19.7	0.3	-4.4	-4.1
2524	12.7	8.3	3.0	5.3
2525	5.2	15.8	10.0	5.8
2526	3.8	15.7	11.6	4.1
2527	0.9	20.1	13.3	6.8
2528	2.4	18.6	13.0	5.6
2529	1.8	16.7	9.2	7.5
2530	2.5	16.0	8.2	7.8
2531	3.8	14.7	8.7	6.0
2532	5.4	13.1	7.6	5.5
2533	6.0	15.0	10.5	4.5
2534	5.7	15.3	9.8	5.5
2535	4.1	11.0	5.5	5.5
2536	3.3	8.7	5.0	3.7
2537	5.0	6.3	3.2	3.1

หมายเหตุ : 1/ INF คือ อัตราเงินเฟ้อ

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ
กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

4.1

ตารางที่ 15 ปริมาณเงินที่ระดมมาได้ สินทรัพย์สภาพคล่อง ปริมาณเงินปลอดพันธะ และปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริง
ที่บริษัทเงินทุนฯสามารถนำมาให้สินเชื่อได้ ตั้งแต่ พ.ศ. 2520–2537

(หน่วย: พันล้านบาท)

พ.ศ.	ปริมาณเงินที่ระดมมาได้	สินทรัพย์สภาพคล่อง	ปริมาณเงินปลอดพันธะ	ปริมาณเงินปลอดพันธะที่แท้จริง
2520	32.5	0.03	32.5	59.8
2521	46.6	0.04	46.6	79.3
2522	46.8	0.04	46.7	72.4
2523	55.0	0.03	55.0	71.2
2524	67.6	0.05	67.5	77.5
2525	84.3	0.37	83.9	91.6
2526	98.2	0.42	97.7	102.9
2527	99.9	0.26	99.6	103.9
2528	107.0	0.38	106.7	108.6
2529	114.1	0.30	113.8	113.8
2530	133.6	0.27	133.3	130.1
2531	164.2	0.29	163.9	154.0
2532	239.0	0.39	238.6	212.9
2533	308.0	1.82	306.2	257.7
2534	406.7	2.01	404.6	322.1
2535	567.0	3.93	563.1	430.5
2536	721.5	4.62	716.9	530.6
2537	974.3	5.43	968.9	682.8

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

ตารางที่ 16 ค่าใช้จ่ายรวมและสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นที่แท้จริง

(หน่วย: พันล้านบาท)

พ.ศ.	ค่าใช้จ่ายรวมในมูลค่า ผลิตภัณฑ์ประชาชาติที่แท้จริง	ค่าใช้จ่ายการบริโภคส่วนบุคคล ในมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติ เบื้องต้นที่แท้จริง	ค่าใช้จ่ายการก่อสร้างและ อสังหาริมทรัพย์ในมูลค่า ผลิตภัณฑ์ประชาชาติ เบื้องต้นที่แท้จริง	ค่าใช้จ่ายการอุตสาหกรรมในมูลค่า ผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น ที่แท้จริง
2520	739.5	578.7	39.3	149.6
2521	825.6	629.6	45.0	166.4
2522	856.7	667.9	45.7	182.3
2523	851.2	667.1	42.1	184.6
2524	859.1	681.3	42.0	197.6
2525	904.6	704.4	46.6	195.9
2526	962.4	755.9	52.8	214.5
2527	1,018.4	791.5	58.2	236.1
2528	1,058.0	815.0	58.5	235.9
2529	1,111.0	840.3	59.6	270.6
2530	1,246.3	905.7	66.5	307.6
2531	1,442.7	979.0	79.1	378.8
2532	1,635.4	1,077.1	101.0	443.1
2533	1,821.4	1,204.4	129.3	501.0
2534	1,964.0	1,292.6	142.2	564.4
2535	2,108.6	1,397.6	152.0	606.6
2536	2,318.3	1,511.8	170.2	668.3
2537	2,507.9	1,635.0	182.9	725.4

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

ตารางที่ 17 นโยบายการเงินของรัฐที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดต่อภาครวมและสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ โดยใช้ตัวแปรหุ่น

พ.ศ.	ภาครวม	ภาคการบริโภคส่วนบุคคล	ภาคการก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์	ภาคการอุตสาหกรรม
2520	1	0	0	1
2521	1	1	1	1
2522	1	0	0	0
2523	1	0	1	0
2524	1	1	1	1
2525	0	0	1	0
2526	1	0	0	1
2527	1	0	0	1
2528	1	0	0	1
2529	0	1	0	1
2530	1	1	1	1
2531	1	1	1	1
2532	1	1	1	1
2533	0	0	0	0
2534	1	0	0	1
2535	1	1	0	0
2536	0	0	0	1
2537	1	0	0	1

หมายเหตุ : 0 คือ ธนาคารแห่งประเทศไทยไม่มีข้อจำกัดทางด้าน การปล่อยสินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ เด่นชัดในปีนั้น ๆ

1 คือ ธนาคารแห่งประเทศไทยมีข้อจำกัดทางด้าน การปล่อยสินเชื่อของบริษัทเงินทุนฯ เด่นชัดในปีนั้น ๆ

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 18 จำนวนสำนักงานของบริษัทเงินทุนฯทั้งหมด

(หน่วย : แห่ง)

ปี พ.ศ.	2520	2521	2522	2523	2524
จำนวนบริษัท	112	113	112	113	113

(หน่วย : แห่ง)

ปี พ.ศ.	2525	2526	2527	2528	2529
จำนวนบริษัท	112	118	120	122	125

(หน่วย : แห่ง)

ปี พ.ศ.	2530	2531	2532	2533	2534
จำนวนบริษัท	130	133	135	140	142

(หน่วย : แห่ง)

ปี พ.ศ.	2535	2536	2537
จำนวนบริษัท	145	147	149

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ห้ปัจจัยการให้สินเชื่อรวมของบริษัทเงินทุนฯ

VARIABLE	COEFFICIENT	STD. ERROR	T-STAT.	2-TAIL SIG.
C	-165.81955	86.831270	-1.9096755	0.080
R	-0.2190630	0.8166940	-0.2682314	0.793
AS	1.0113724	0.0491857	20.562330	0.000
GNP	0.0242548	0.0221890	1.0931001	0.296
G	-0.8037976	4.5157354	-0.1779993	0.862
T	1.2985138	0.6413448	2.0246734	0.066
R-squared	0.998796	Mean of dependent var	199.1956	
Adjusted R-squared	0.998295	S.D. of dependent var	186.7978	
S.E. of regression	7.713110	Sum of squared resid	713.9047	
Durbin-Watson stat	1.748106	F-statistic	1991.775	
Log likelihood	-58.66429			

ที่มา : จากการคำนวณ

ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการไหลเงินเชื่อมภาคการบริโภคส่วนบุคคลของบริษัทเป็นทุนฯ

VARIABLE	COEFFICIENT	STD. ERROR	T-STAT.	2-TAIL SIG.
C	-8.9766336	10.180668	-0.8817333	0.394
R	-0.2557534	0.6169084	-0.4145727	0.685
AS	0.3767380	0.0311785	12.083279	0.000
GNP	-0.0103765	0.0169708	-0.6114341	0.551
G	0.8155774	3.2352709	0.2520894	0.805
R-squared	0.993271	Mean of dependent var	55.54889	
Adjusted R-squared	0.991200	S.D. of dependent var	64.73970	
S.E. of regression	6.072982	Sum of squared resid	479.4545	
Durbin-Watson stat	0.691486	F-statistic	479.7267	
Log likelihood	-55.08139			

ที่มา : จากการคำนวณ

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการให้สินเชื่อแก่ภาคการก่อสร้างและอุตสาหกรรมหัตถ์ของบริษัทเงินทุนฯ

VARIABLE	COEFFICIENT	STD. ERROR	T-STAT.	2-TAIL SIG.
C	-10.727194	3.8035462	-2.8203139	0.014
R	-0.5812435	0.3976572	-1.4616699	0.168
AS	0.2781989	0.0205302	13.550706	0.000
GNP	0.0416143	0.0751832	0.5535049	0.589
G	-2.8207314	2.1970708	-1.2838600	0.222
R-squared	0.995436	Mean of dependent var	44.38889	
Adjusted R-squared	0.994032	S.D. of dependent var	52.88643	
S.E. of regression	4.085764	Sum of squared resid	217.0150	
Durbin-Watson stat	1.909358	F-statistic	708.8336	
Log likelihood	-47.94725			

ที่มา : จากการคำนวณ

ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการให้สินเชื่อแก่ภาคอุตสาหกรรมของบริษัทเงินทุนฯ

VARIABLE	COEFFICIENT	STD. ERROR	T-STAT.	2-TAIL SIG.
C	7.2621293	1.0858910	6.6877148	0.000
R	-0.1386246	0.1376957	-1.0067464	0.332
AS	0.1106660	0.0059271	18.671146	0.000
GNP	0.0187991	0.0055264	3.4016774	0.005
G	0.2735698	0.7580306	0.3608955	0.724
R-squared	0.997679	Mean of dependent var	35.40500	
Adjusted R-squared	0.996965	S.D. of dependent var	23.40825	
S.E. of regression	1.289655	Sum of squared resid	21.62174	
Durbin-Watson stat	1.765526	F-statistic	1396.915	
Log likelihood	-27.19084			

ที่มา : จากการศึกษา

ประวัติผู้เขียน

นางสาวจรรยา ลีจิตสิทธิกุล เกิดเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2510 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาเศรษฐศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อปีการศึกษา พ.ศ. 2532

ประวัติการทำงาน ได้เข้าทำงานเป็นพนักงานแผนกบริการสินเชื่อ ฝ่ายปฏิบัติการสินเชื่อบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ จี เอฟ จำกัด ในปี พ.ศ. 2532 และเข้าศึกษาในระดับปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ วิชาเอกการเงิน การคลังเมื่อปี พ.ศ. 2534 ปัจจุบันทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าแผนกบริการสินเชื่อ ฝ่ายปฏิบัติการสินเชื่อพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรม บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ จี เอฟ จำกัด (มหาชน)